

Καμιά
ψήφος
δεν πήγε
χαμένη

η ψήφος
του δεξιού

η ψήφος
του σοσιαλιστή

η ψήφος
του αριστερού

η ψήφος
του αναποφάσιστου

ΔΟΚΙΜΗ

Αντιεξουσιαστική εφημερίδα

Τ.Θ.26050, Τ.Κ. 10022, ΑΘΗΝΑ

23 Οκτώβρη 1986

Αριθ. φύλ. 7 Δρχ. 100

Ο επόμενος νεκρός

ήταν απεργός σελ.3

Ψυχιατρική
αλα
Ιταλικά

σελ. 14

ΛΕΥΤΕΡΙΑ
στον ΟΜΟΡΙ
σελ.13

Για τα
εναλλακτικά
κινηματα
σελ.4
Καταστολή στα νησιά
σελ.5

Κάτω από τη
δαμόκλεια σπάθη του
Δημοσιούπαλληλικού
κώδικα

σελ. 7

ΟΤΑ ΠΕΤΑΧΤΑ

ΠΕΡΙ ΠΑΣΟΚικής νοσησιργίας (1)

Η αφίσα που έβγαλαν οι σύντροφοι στου Ζωγράφου για να θυμίσουν στους κατοίκους τις ημέρες και τα έργα της Δημάρχου των ΜΑΤ Φωφώς Σακελαρίδου λειτούργησαν σαν γκάλλοπ τόσο των ψηφοφόρων (μιας μερίδας τουλάχιστον σημαντικής) όσο και αρκετών μελών του κόμματος του δύνοντος πράσινου ηλίου.

Το πόσο έχουν πέρασι τα σύμβολα φάνηκε από μερικούς που ενθουσιάζονταν βλέποντας τον ήλιο και νόμιζαν ότι η αφίσα ήταν του... ΠΑΣΟΚ.

Χαρακτηριστικά μια γυναίκα πλησίασε συνεργείο συντρόφων που κολλούσαν αφίσες και τους είπε:

— Μπράβο παιδιά, καλά κολάτε εδώ. Μένει ένας δεξιός!!! Αλλά προσέξτε μη τις σκίσει!!!

ΠΕΡΙ ΠΑΣΟΚικής νοσησιργίας (2)

Αλλά, γεγονός είναι το πλησίασμα άλλου συνεργείου από γνωστό στο Δήμο χαφιέ και γλύφτη της Δημάρχου. Είδε την αφίσα. Και μέσα σε έξαρση βλακείας —νόμιζε ο «άνθρωπος» ότι η αφίσα έκφραζε την ισχύ της Δημάρχου και άρα την ενίσχυε στην υπόληψη των δημοτών—, (η αφίσα έγραφε ΛΑΕ ΘΥΜΗΣΟΥ ΤΗ ΔΗΜΑΡΧΟ ΤΩΝ ΜΑΤ), ρώτησε:

— Παιδιά από πού είσθε;

Κάποιος σύντροφος απάντησε:

— Από δω. Είμαστε Αναρχικοί.

Γελάκι ηλίθιο από τον χαφιέ. — Καλά τώρα... Πέστε μου από ποια Τ.Ο. είσθε;

Ο σύντροφος κατάλαβε την νοημοσύνη του χαφιέ και άρχισε το δούλεμα.

— Είμαστε από τη Β₁ (κεντρικά του ΠΑΣΟΚ).

Εκπληξη του χαφιέ.

— Από τα κεντρικά είσθε παιδιά; Εγώ είμαι από την Τ.Ο. Ιλίσσιων, εδώ πιο πάνω, συμπλήρωσε με δουλολιπία.

Και απομακρύνθηκε γλείφοντας.

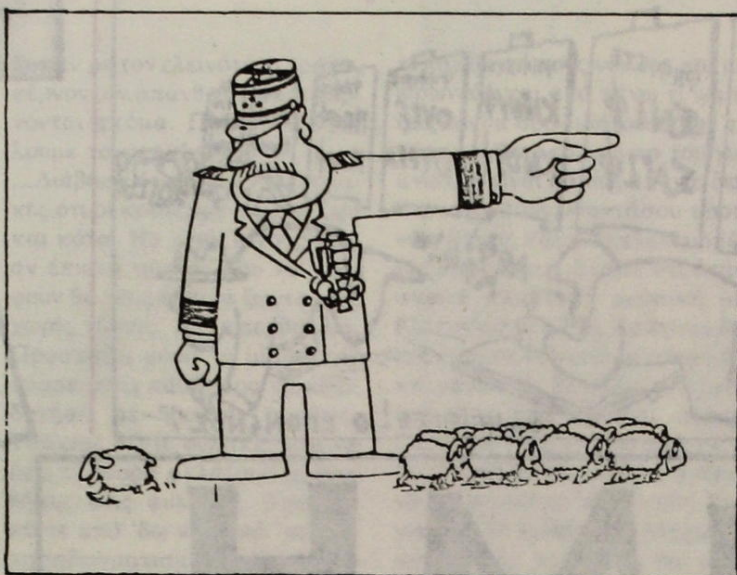
Παρευρισκόμενος πολίτης έσπευσε να ενημερώσει τους συντρόφους για το ποιόν του νοημοσύνη τους. Αλλά οι σύντροφοι του εξήγησαν ότι ήξεραν....

Μετά από αυτά και για να διευκολύνουν την «νοητική» λειτουργία ωρισμένων Πασοκάδων οι σύντροφοι έβαλαν την... υπογραφή ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ στο τέλος της αφίσας.

ΣΥΝΟΔΕΙΑ

Οι μπανάνες στην αγορά πηγαίνουν συνοδεία αστυνομικών. Βοηθείά σας παιδιά!!

ΓΕΛΟΙΟΤΗΤΕΣ

Γέλιο μόνο μπορεί να προκαλέσει η συνέντευξη του Τασιάκου που μπήκε στο σπίτι που κρυβόταν ο Ρωχάμης. Αφού αναφέρθηκε σε γνώστες ΚΑΡΑΤΕ που έσπασαν την πόρτα, και άλλα παρόμοια, έφτασε στην στιγμή της «σύλληψης».

Εκεί με προτεταμένο το όπλο (όλα αυτά τα είπε σε συλ ζεν-πρεμιέ) είπε δήθεν στο Ρωχάμη: — Μη φοβάσαι, οι αστυνομικοί δεν είναι δολοφόνοι!

Το ξέρουμε Μελίστα!

Ο ΧΑΦΙΕΣ ΞΑΝΑΞΕΡΑΣΕ:

«Και γενικώς τα Εξάρχεια τά'χω γραμμένα. Ξέρεις τα Εξάρχεια είναι το άλλοθι του κάθε βλαχάκου που πάει εκεί για να 'χει επαφή με την πρέζα ή την τρομοκρατία»...

Το να καταλαβαίνει κανείς και να ομολογεί —έστω και καθυστερημένα— το ποιός ήταν στο παρελθόν, είναι δικαίωμά του. Το να βρίζει όμως και να λασπολογεί ένα χώρο που αποτελεί χώρο συνέλευσης αμφισβητιστικών ρευμάτων, αποτελεί πρόκληση, που δεν μπορεί να μείνει αναπάντητη.

Ντάνο, «Σού 'χει τύχει, Σού 'χει λάχει, να σε κυνηγάν οι βλάχοι».

Δέκα χρόνια πριν, το Αμερικάνικο Κολλέγιο κάνει μιά μελέτη πάνω στην κοινωνικοοικονομική κατάσταση της Σκύρου, η οποία είναι εξαθλιωμένη. Μελετούν λοιπόν τρόπους για να την κρατούν στα χαμηλότερα δυνατά επίπεδα έτσι ώστε όταν οι φίλτατοι στρατοκράτες ζητήσουν τα βόρεια χωράφια του νησιού, να τ' αποκτήσουν δίνοντας ένα ξεροκόμματο και εγένετο! Το βόρειο κομμάτι του νησιού καταλαμβάνεται από το μεγαλύτερο στρατιωτικό αεροδρόμιο των Βαλκανίων και το δεύτερο σ' έκταση της Ευρώπης.

ΧΤΕΣ ΗΤΑΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Πολλά μπορούμε να δούμε και να ακούσουμε απ' την «αγαπημένη» μας Τ.Β. Όμως το ανενανάληπτο προβοκατόρικο

Συνδικαλισμός και «Γκρουπ 4»

«Ιδρύεται σωματείο Εργαζομένων στη γνωστή ιδιωτική επιχείρηση «Γκρουπ 4»... Το ΕΚΑ χαιρετίζει την ίδρυση του νέου σωματείουκαλεί όλους τους εργαζόμενους στην «Γκρουπ 4» να εγγραφούν σ' αυτό και υπογραμμίζει ότι θα συμπαρασταθεί άμεσα και αποτελεσματικά σε όποια επίθεση της εργοδοσίας». (ΕΛΕΥΘ. 24.9).

Συνδικαλισμός λοιπόν και για τα σκυλιά των εργοστασίων, για τους πιστούς φρουρούς των αφεντικών, για τα υποκατάστατα των μπάτσων, για τα όργανα της ιδιωτικής τάξης. Αύξηση των βασικών αποδοχών, χορήγηση επιδόματος ανθυγιεινής εργασίας — δέρνουν και κινδυνεύουν. Δίκαια λοιπόν το ΕΚΑ θα συμπαρασταθεί σ' όποια επίθεση της εργοδοσίας...

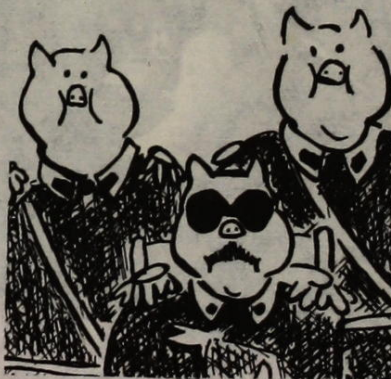
...Οι δούλοι φυλάνε τους δεσμοφύλακες τους. Ταξική συνείδηση και ταξικό μίσος — έννοιες ξεχασμένες απ' τα κομματικά σκουλήκια του ΕΚΑ.

Κοινός

Κοινό υπονήφιο υποστήριξαν στην Βουλαγμένη το ΠΑΣΟΚ και η Ν.Δ. το Γ. Κασιδόκωστα. Έχεις κανείς αντίρρηση για το ρόλο των κομμάτων απέναντι στο λαό;

Όσο για τα περί συμφιλίωσης αυτά είναι γνωστά. Οι χειραψίες και τα χάχανα φανερά ή κρυφά σε βάρος του λαού είναι γνωστά και αντιληπτά.

Εξ άλλου όλα τα γουρούνια έχουν την ίδια μούρη. (Όργουελ: Η φάρμα των ζώων).

ΛΕΥΚΟ;

Το κόμμα διαχείρισης της εξουσίας εξαφάνισε από τα εκλογικά τμήματα τα λευκά ψηφοδέλτια.

Η βλακεία των εξουσιαστών έφτασε στο σημείο να τους κάνει να ελπίζουν ότι η ψηφοφόροι αν δεν έβρισκαν λευκό θα ψήφισαν κανονικά.

Κούνια που τους κούναγε. Τα άκυρα δώσαν και πήραν. Το ποσοστό αποχής στον Α' γύρο αυξήθηκε. Και πού ακόμα... Δύσκολοι καιροί για πρίγκηδες!!!

ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΤΗΤΕΣ

Από συνέντευξη του ΕΒΕΡΤ στην Ελευθεροτυπία (15.10.86): «Το '61 θεωρούσα τον κομμουνισμό επικίνδυνο. Σήμερα δεν τον θεωρώ επικίνδυνο».

Εμ' βέβαια μετά από τόσες πράξεις καλής θέλησης και μετά από μια μακρόχρονη θητεία συνεργασίας ακόμα και ο πιος δύσπιστος ΕΚΟΦιτης πείστηκε!

Υπομονή ΚΝΙΤΕΣ, σε λίγα χρόνια θα κάνετε καλή στρατολογία στο «κόμμα του λαού».

Πορτρέτο

Πορτρέτο του Βενιζέλου ζωγραφισμένο στο Παρίσι το Φεβρουάριο του 1919 από τον Ουίλιαμ Ορπέν δημοπρατείται στην τιμή των 3.500.000 δρχ.

Φαίνεται ότι τα αστικά σκατά ζωγραφισμένα, αποκτούν αξία για τους κοπρολάγνους

Καθυστερημένο

Είδατο το σκίτσο του πιτσιρικά που «στόλιζε» την αφίσα για τη Γιορτή Νεολαίας του ΠΑΣΟΚ;

Είδατε το ηλίθιο ύφος και το αποβλακωμένο πρόσωπο του σκίτσου;

Τότε μπορεί κανείς να καταλάβει τα όνειρα του κόμματος διαχείρισης της εξουσίας για την νεολαία!!!

Υποκρισία

«Η πολιτική υποκρισία αντικατέστησε τα ξερονήσια» είπε ο Μπέης σε συνέντευξη στην Ελευθεροτυπία. (15.10.86).

Βρε καλά τον είπε αφελή ο Εβερτ! Με τέτια που λέει, αποκαλύπτοντας την πολιτική υφή του Κόμματος που τον υποστηρίζει, μετά το δεύτερο γύρο τον βλέπω να κάνει αποψίλωση σε κάποιο ορεινό χωριό (αν δεν τον βοηθήσουν να ξαναβγει οι μόνιμα ηλίθιοι αριστεροί).

Καημένε Μπέη!

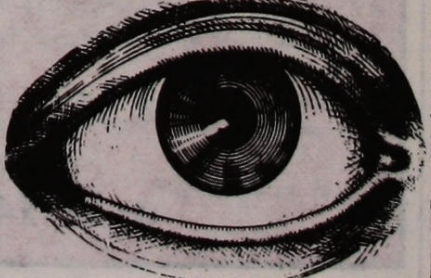
ΡΩΧΑΜΙΚΑ

Αμάν βρε Ρωχάμη. Δεν φτάνει που αναστάτωσες την πολιτικοκοινωνική ζωή του τόπου ήταν ανάγκη να διαταράξεις και την ψυχική μας υγεία;

Τι πράγματα είναι αυτά που είπες, «Ε» 17/10, για τις κακές συνθήκες στις φυλακές της Κέρκυρας και τα βασανιστήρια αφ' ενός, και αφ' ετέρου ότι εσύ με κανένα τρόπο δεν καταφέρεςαι ...εναντίον του προσωπικού και των υπαλλήλων των φυλακών. Τα πιστεύεις όλα αυτά η τόσο πολύ έχεις φοβηθεί την επιστροφή σου εκεί; Χρειάζεται και λίγη αξιοπρέπεια όμως. Και το άλλο ότι ...μπορούσες να σκοτώσεις τους μπάτσους στα Αστυνομικά τμήματα, αλλά πυροβόλησες μόνο και μόνο για να αποδείξεις ότι ...σέβασαι την ανθρωπινή ζωή. Από τότε η ζωή των ανθρωπόμορφων γουρουνιών δολοφώνων εξισώνεται με την ανθρωπινή;

Όσο για τις διαπραγματεύσεις σχετικά με την παράδοσή σου τι να γίνει, μπορεί κανείς να έχει εμπιστοσύνη στον στρατηγό και τα σάβια του; Τόσο καιρό έκανες το κομμάτι σου. Καιρός να το κάνουν κι αυτοί.

Καυμένη Ρωχάμη. Σε μυρίζαμε για μαϊντανό και μας βγήκες μολόχα όπως λέει κι ένας φίλος.

Ο επομενος ΝΕΚΡΟΣ

ήταν ΑΠΕΡΓΟΣ

Όταν το περασμένο Νοέμβρη του '85 οι αναρχικοί συγκρούστηκαν με τις ένοπλες Κρατικές και παρακρατικές συμμορίες στο Πολυτεχνείο, για τη δολοφονία απ' τους Μπάτσους του 15 χρονου Μιχάλη Καλτζέα, προειδοποίησαν ότι ο επόμενος νεκρός θα ήταν απεργός, αλλά η κοινωνία έμεινε απαθής και εχθρική. Οι εργατο-πατέρες κρατικό - συνδικαλιστές κατήγγειλαν τότε ως προβοκατόρικη την αγανάκτηση και την αντίδραση για την εν ψυχρώ δολοφονία, παίζοντας ανοιχτά το παιχνίδι του Κράτους.

Το προηγούμενο Σεπτέμβρη, η δολοφονία του εργάτη Άγγελου Μαυροειδή, εργάτη της «προβληματικής» ΕΔΟΚ-ΕΤΕΡ, αποτέλεσε κτυπήματος απ' τα ΜΑΤ συγκέντρωσης των εργατών της εταιρίας στο Μέγαρο Μαξίμου, πέρασε ανώδυνα για την εξουσία. Οι αντιδράσεις ήταν υποτονικές έως ανύπαρκτες. Γεγονός που προβληματίζει όσους ενδιαφέρονται για την αντίσταση στα εγκλήματα του κράτους και των αφεντικών. Μια αναφορά στις σημερινές συνθήκες και για τη κατάσταση των εκμεταλλευόμενων και καταπιεσμένων θα επιχειρηθεί με το άρθρο αυτό.

Το περασμένο Οκτώβρη, όταν πάρθηκαν τα πρώτα οικονομικά μέτρα για τη «σταθεροποίηση» της οικονομίας, το Πασοκικό κράτος έδειξε το αληθινό του πρόσωπο. Η διαχείριση του καπιταλισμού απ' το ΠΑΣΟΚ δεν θα έφερνε τις καλύτερες μέρες του «σοσιαλιστικού» μικροαστικού «ευδαιμονισμού» και καταναλωτισμού, αλλά τη στυγνή εκμετάλλευση, καταπίεση και εξαθλίωση των εργατών. Όσοι όμως πρόβλεπαν εργατικές αναταραχές και άργιες συγκρούσεις διαψεύστηκαν. Τα σχέδια και τα συμφέροντα των αφεντικών, ντόπιων και ξένων, προωθούνται πιο αποτελεσματικά σήμερα απ' το εκσυγχρονισμένο Πασοκικό κράτος απ' το αναχρονιστικό δεξιό κράτος για τους εξής λόγους κυρίως:

- 1) Η κοινωνική συναίνεση μεγάλων κομματιών του πληθυσμού στη πολιτική του κράτους.
- 2) Η ύπαρξη μιας «αριστεράς», που ελέγχει και παζαρεύει το μεγαλύτερο τμήμα της εργατικής τάξης για τις πολιτικές (εκλογικές) επιδιώξεις της
- 3) Η επιβολή των κομμάτων και η κυριαρχία τους στα κοινωνικά προβλήματα και σ' όλες τις κοινωνικές διεργασίες, με αποτέλεσμα να κυριαρχεί η παθητικοποίηση, η απολιτικοποίηση, η απογοήτευση, ο καταναλωτισμός και ο συντηρητισμός.

Σήμερα η καταστολή αναδεικνύεται κύριο στοιχείο της πολιτικής του Κράτους για την επιβολή των σχεδίων του, όταν η συναίνεση αρχίζει να έχει ρωγμές και να εκδηλώνονται αντιστάσεις.

Αυτή τη χρονιά είχαμε ενδιαφέροντα γεγονότα στον εργατικό χώρο, όπως:

Η απαγόρευση των απεργιών, με νόμο της βολής, για οικονομικά αιτήματα (η χούντα ακόμη, ανεχόταν απεργίες για οικονομικά αιτήματα), η διάσπαση της ΓΣΕΕ και διορισμός πασοκικής με γραμματέα τον υμνητή της χούντας Ραντόπουλο (με τη βοήθεια του Αρκουδέα). Συνεχής επέμβαση της δικαστικής εξουσίας στις απεργίες με τον χαρα-

κτηρισμό τους ως παράνομες, απολύσεις εργατών, κλείσιμο επιχειρήσεων και αύξηση της ανεργίας. Είδαμε απεργούς να φυλακίζονται με το χουντικό νόμο της πολιτικής επιστράτευσης, οι περσιούς τους να κατ'ασχύονται απ' τα αφεντικά, να αυξάνονται υπερβολικά τα νοίκια των σπιτιών, οι τιμές στα προϊόντα και οι τιμές στο ρεύμα, νερό, τηλέφωνο με αποτέλεσμα οι εργάτες να οδηγούνται στη εξαθλίωση.

Ακόμη είχαμε καταλήψεις εργοστασίων, όχι από εργάτες, αλλά από ΜΑΤ για να διαφυλαχτεί η ιδιοκτησία των αφεντικών.

Οι εργατοπατέρες Κρατικο-συνδικαλιστές του Κ.Κ.Ε. προσπάθησαν να εκμεταλλευθούν τις αντιδράσεις των εργαζομένων. Όμως οι εκτονωτικές συγκεντρώσεις και πορείες όπως και οι αποσπασματικές απεργίες και στάσεις εργασίας δεν είχαν μαζική ανταπόκριση.

Οι ισχυροί ταξικοί αγώνες και οι άργιες συγκρούσεις που αναπτύχθηκαν τα πρώτα χρόνια της μεταπολίτευσης αποτελούν παρελθόν, γιατί υπονομεύτηκαν απ' τους εργατοπατέρες του Κ.Κ.Ε. κύρια, με αποτέλεσμα την αδιαφορία, την παραίτηση και τον ευνουχισμό της ταξικής συνείδησης.

Η διαρκής αμυντική κατάσταση δημιουργεί τις προϋποθέσεις για τις συνεχιζόμενες επιθέσεις του κράτους των αφεντικών στις εργατικές κατακτήσεις.

Όταν οι βιομηχανίες κλείνουν ή μια μετά την άλλη, βλέπουμε τους εργάτες να κινητοποιούνται με κύριο αίτημα την παρέμβαση του κράτους για τη συνέχιση της μισθωτής σκλαβιάς.

Τι άλλο θα προωθούσαν οι κρατικο-συνδικαλιστές απ' τη παρέμβαση του κράτους;

Η δολοφονία του Άγγελου Μαυροειδή απ' τα ΜΑΤ πέρασε χωρίς αντιδράσεις. Η παρουσία μας στη κηδεία και στη πορεία που ακολούθησε απ' την Καισαριανή στο Μέγαρο Μαξίμου, μας δημιούργησε απογοήτευση και αγανάκτηση. Είδαμε συνδικαλιστή του σωματίου να δίνει συνέντευξη στο ιδιωτικό δίκτυο του ακροδεξιού Καρτζαφέρη και να φοβάται να πει ότι είδε το Ματατζή δολοφόνο να σπρώχνει το Μαυροειδή. Η παρουσία των άλλων εργατών στην κηδεία ήταν ελάχιστη και το όλο κλίμα υποτονικό και απογοητευτικό. Στην πορεία του σωματίου της ΕΔΟΚ-ΕΤΕΡ, που ακολούθησε, η δολοφονία του εργάτη σχεδόν ξεχάστηκε και κυριάρχησαν τα οικονομικά αιτήματα των εργα-

τών, αλλά ακούστηκαν και διαφορά τραγελαφικά συνθήματα, όπως:

«ΤΗ ΛΥΣΗ ΝΑ ΔΩΣΕΙ Ο ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ», «ΚΑΤΩ Η ΒΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΣ», «ΕΙΝΙΑ ΔΟΥΛΕΜΕΝΑ ΔΕΝ ΤΑ ΕΧΟΥΜΕ ΚΛΕΜΜΕΝΑ».

Όταν κάποιοι σύντροφοι αγαναχτισμένοι προσπάθησαν να φωνάξουν τα συνθήματα:

«ΜΠΑΤΣΟΙ - ΓΟΥΡΟΥΝΙΑΔΟΛΟΦΟΝΟΙ», «ΟΥΤΕ ΔΟΥΛΟΙ - ΟΥΤΕ ΑΦΕΝΤΙΚΑ, ΚΑΤΩ Η ΜΙΣΘΩΤΗ ΣΚΛΑΒΙΑ», συνάντησαν την εχθρότητα τόσο των συνδικαλιστών όσο και των αριστεριστών που ακολουθούσαν την πορεία.

Σ' αυτό το κλίμα ο Δροσογιάννης δηλώνει χωρίς κανένα ενδοιασμό ότι... ο εργάτης ήταν ηλικιωμένος, άρα ήταν φυσιολογικός ο θάνατός του, ότι τα ΜΑΤ δεν χτυπάνε πια, ότι θα γίνει Ένορκη Διοικητική Εξέταση για τον αστυφύλακα του τον χτύπησε, με σίγουρη επομένως την αθώωσή του, όπως του δολοφόνου Μελίστα.

Την άλλη μέρα το πρωί έγινε κατάληψη απ' τους εργάτες του εργοστασίου «ΠΕΡΦΙΑ», το οποίο είχε καταληφθεί από τα ΜΑΤ για να προχωρήσει το κλείσιμό του. Η εισβολή των εργατών στο εργοστάσιο και η εκδίωξη των ΜΑΤ ήταν επιτυχημένες. Όμως ο έλεγχος του σωματίου απ' το ΚΚΕ είχε ως αποτέλεσμα να μην λειτουργήσει η κατάληψη. Αναπτύχθηκαν πάλι αιτήματα όπως: η εταιρία είναι βιώσιμη, ότι μπορεί να συνεχίσει η λειτουργία της, να την παραλάβει το Κράτος, με αποτέλεσμα η παραμονή των εργατών στο εργοστάσιο να μην έχει την επαναστατική προοπτική της κατάληψης, δηλαδή της συνέχισης της παραγωγής της χωρίς αφεντικά αλλά απ' τους ίδιους τους εργάτες.

Μια τέτοια πρακτική θα βοηθούσε στην αποτελμάτωση και θα προωθούσε την αυτοοργάνωση των εργατών και την έμπρακτη αντίσταση τους στα σχέδια του Κράτους και του Κεφαλαίου.

Η αλληλεγγύη μας σε αγώνες που ξεπερνούν τις λογικές των κομμάτων και έρχονται σε άμεση ρήξη με τα σχέδια των αφεντικών είναι αναγκαίο να αναπτυχθεί και πρακτικά. Αν η συμμετοχή μας σταματά στο επίπεδο της άκριτης παρουσίας, τότε διευκολύνουμε τις μανούβρες των εργατοπατέρων, πράγμα που στη περίπτωση της ΠΕΡΦΙΑ ευτυχώς αποφεύχθηκε. Η άρνησή μας να ακολουθήσουμε

τη λογική του εργατισμού, δηλαδή, ό,τι γίνεται απ' το «επαναστατικό υποκείμενο» (του προλεταριάτου) το στηρίζουμε και το προωθούμε, δικαιώθηκε απ' τη συνέχεια της κατάληψης.

Το ΠΑΣΟΚ για να αμβλύνει τις ταξικές αντιθέσεις, προώθησε τη συμμετοχή των εργατών στις διοικήσεις των εργοστασίων, μια πρακτική που το διεθνές κεφάλαιο έχει στηρίξει και προωθήσει. Με τη συμπαγνία των γραφειοκρατών συνδικαλιστών μπόρεσε να καθιερώσει τη «κοινωνικοποίηση». Σε καμιά επιχείρηση κανένα σωματίο ή συνδικάτο δεν αρνήθηκε έμπραχτα την παγίδα της συμμετοχής στη διοίκηση.

Ειδικά στο Δημόσιο τομέα (Υπηρεσίες) ο θεσμός της «κοινωνικοποίησης» βρήκε πιο πρόσφορο έδαφος να επιβληθεί. Έτσι κανείς δεν εκπλήσσεται γιατί δεν υπάρχει δυναμική αντίδραση, όταν στα συμβούλια της ταξικής συνεργασίας, που θεσμοθέτησε η κοινωνικοποίηση, (συνδικαλιστές, αφεντικά, υπάλληλοι του κράτους και μαζικοί φορείς) στηρίζουν αντιλαϊκά και αντεργατικά μέτρα.

Το κεφάλαιο στρέφει την προσοχή του σήμερα στις επενδύσεις νέας τεχνολογίας, όπου η αυτοματοποίηση και ο εκσυγχρονισμός δίνουν μεγαλύτερα κέρδη. Βιομηχανίες παραδοσιακές που απασχολούσαν πολλούς εργάτες οδηγούνται στη χρεωκοπία και το κλείσιμο τους, αποτέλεσμα του διεθνούς καταμερισμού της εργασίας και του σκληρού ανταγωνισμού του κεφαλαίου.

Η επέμβαση του Κράτους και του Τραπεζικού κεφαλαίου στις λεγόμενες «προβληματικές» επιχειρήσεις κύριο στόχο έχει να εκβιάσει μεγάλο κομμάτι της εργατικής τάξης με τον κίνδυνο της ανεργίας και να εξασφαλίσει την εντατικοποίηση την εκμετάλλευση στο σύνολο της εργατικής τάξης, όταν μάλιστα ενισχύεται με τη παγίδα της συμμετοχής στη διοίκηση (άρα της καλύτερης οργάνωσης της εκμετάλλευσης).

Τα παλιά αφεντικά της «οικογενειακής» βιομηχανίας πλαισιώνονται από νέα, τεχνοκράτες και πουλημένους συνδικαλιστές για να μπορέσουν να ξεπεράσουν τη κρίση τους.

Σήμερα οι εργάτες στα εργοστάσια έχουν να αντιμετωπίσουν νέα αφεντικά, τους «παλιούς» συνδικαλιστές με το «αγωνιστικό» παρελθόν, που κατέχουν θέ-

σεις κλειδιά στα εργοστάσια, εκβιάζουν και τρομοκρατούν τους εργάτες, αναπτύσσουν χαφιέδικους και απεργοσπαστικούς μηχανισμούς.

Αν σήμερα γίνουν δεκτοί οι σκληροί όροι του κεφαλαίου στη προβληματική «ΛΑΡΚΟ», (εντατικοποίηση της παραγωγής, απόλυση 200 εργατών) αυτό θα βοηθήσει στην επιβολή τους σ' όλο το εργατικό κίνημα, ειδικά μετά τις δημοτικές εκλογές, όταν κατ' απαίτηση του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου θα παρθούν πιο σκληρά μέτρα.

Η ανυπαρξία των ταξικών αγώνων, λοιπόν δημιούργησε τη σημερινή κατάσταση, όπου κατακτήσεις υπονομεύτηκαν και η συνεχιζόμενη άμυνα βοηθάει στα σχέδια του ΠΑΣΟΚ και του κεφαλαίου να συνεχίσουν την επίθεσή τους στους προλεταρίους.

Η απουσία μιας συγκροτημένης επαναστατικής θεωρίας είναι κάτι παραπάνω από φανερό, ειδικά η απουσία της εμπειρίας από αγώνες καταλήψεων και αυτοδιαχείρισης και η αποδοχή οικονομιστικών αιτημάτων, διευκολύνουν το κράτος και τους κομματικούς λακέδες να θέσουν φραγμούς σε επαναστατικές πρακτικές.

Αν οι αναρχικοί σήμερα δεν βρίσκονται στη βιομηχανική παραγωγή, παρ' όλα αυτά μπορούν να προπαγανδίζουν την αυτοοργάνωση των εργατών για την επαναστατική προοπτική την ανατροπή του καπιταλισμού. Για να μην αφήνεται ανοικτό το πεδίο στους κρατικούς και κομματικούς συνδικαλιστές να επιβάλλουν την ηττοπάθεια και την αδράνεια.

Η επεξεργασία μιας μεθοδολογίας επέμβασης στους εργατικούς χώρους είναι αναγκαία, για να κατακτηθεί η άμεση επαφή με τους εργάτες, να σπάσει ο μύθος του απομονωμένου και αποκομμένου, απ' τα προβλήματα των εργατών, αναρχικών.

Όλοι θέλουμε και περιμένουμε την ανάπτυξη αυθόρμητων και έξω απ' τα κόμματα δυναμικών κινητοποιήσεων των εργατών, όμως και οι αναρχικοί πρέπει να δραστηριοποιηθούν προς αυτή τη κατεύθυνση, να θίξουν και να προβάλλουν ζητήματα, να δράσουν εκεί, που όλοι οι άλλοι ξέρουμε ότι σιωπούν και υποχωρούν.

Για τα Εναλλακτικά Κινήματα

Τα τελευταία χρόνια εμφανίσθηκε και στον Ελλαδικό χώρο ένα είδος «εναλλακτικού» κινήματος. Παρότι η ύπαρξη τέτοιων κινήματων, στο εξωτερικό κύρια, χρονολογείται για περισσότερα από 10 χρόνια, η εμφάνισή τους στην Ελλάδα ταυτίζεται με την εκλογική επιτυχία των Πράσινων στη Γερμανία. Αλλά και προγενέστερα, με την εμφάνιση του Ριζοσπαστικού κόμματος στην Ιταλία, υπήρξε μία προσπάθεια να φτιαχτεί κάτι αντίστοιχο και εδώ χωρίς ιδιαίτερα αποτελέσματα. Την ίδια ουσιαστικά τύχη από άποψης αποτελεσμάτων έχουν και οι πρόσφατες μορφές πραγμάτωσης εναλλακτικού κινήματος στην Ελλάδα.

Αν χρειάζεται να εξετάσουμε τους «εναλλακτικούς» γενικά —γιατί σαν κίνημα δεν μπορούμε να πούμε ότι υπάρχουν— είναι γιατί η σχέση τους με τον αναρχικό-Αντιεξουσιαστικό χώρο παρουσιάζει μία ιδιορρυθμία και παράλληλα δημιουργεί συγχύσεις που καλό είναι μέσα από τις εμπειρίες που υπάρχουν να μπορέσουμε να τις ξεδιαλύνουμε.

Η προέλευση

Οι εναλλακτικοί αποτελούν προϊόν της αποσύνθεσης του αριστεριστικού χώρου. Τα τελευταία χρόνια που η αποσύνθεση των αριστεριστών είχε συμπέσει με μία υποχώρηση — ανασύνταξη του αναρχικού-αντιεξουσιαστικού χώρου και με την ταυτόχρονη ριζοσπαστικοποίηση διαφόρων στρωμάτων της νεολαίας, τα κομμάτια του αριστερισμού που όπως πάντα κατορθώνουν να διατηρούν μέσα από τις πιο ιδιόρρυθμες συνθήκες την άθλια ύπαρξή τους, επιχείρησαν να παρουσιάσουν ένα καινούριο πρόσωπο, ονομάζοντάς το εναλλακτικό κίνημα.

Η προσπάθειά τους αυτή στράφηκε κύρια προς τη νεολαία, γνωρίζοντας πολύ καλά, ότι παρουσιάζοντας ένα τέτοιο προσωπίδιο ριζοσπαστισμού-αντιεξουσιασμού, θα μπορούσαν να προσελκύσουν όσους είχαν διάθεση για δράση και παράλληλα είχαν απορρίψει τον αριστερισμό και τον κομματισμό. Αυ-

τή η στροφή σημαντικού κομματιού της νεολαίας προς τον αντιεξουσιαστικό χώρο, αλλά και γενικότερα κάποιων τμημάτων της κοινωνίας, έδωσε την ευκαιρία στον αποσυντεθειμένο αριστερισμό, να επεξεργασθεί ένα καινούριο προσωπίδιο, εκμεταλλεύόμενο και τη σχετική εκλογική επιτυχία των πράσινων στη γερμανία, το προσωπίδιο του εναλλακτικού.

Η παρουσία αυτή βασίσθηκε σε δύο πρακτικές: Αφ' ενός το αγκάλιασμα του αντιεξουσιαστικού χώρου με φραστικές φανφάρες, (π.χ. οι αριστεριστές της ΡΗΞΗΣ στην πορεία του Πολυτεχνείου 83 έριχναν το σύνθημα «το κράτος δεν παίρνει αλλαγή, η μόνη αλλαγή του είναι η καταστροφή του»), ενώ ταυτόχρονα, προσπάθησαν να δώσουν, μία θεωρητική κάλυψη, με τη δήθεν συνέχεια του εναλλακτικού μέσα από το κίνημα των αυτόνομων του 1979 - 80, θεωρώντας τους εαυτούς τους σαν στοιχεία αυτού του κινήματος.

Η χρόνια αδυναμία του αντιεξουσιαστικού-Αναρχικού κινήματος για οργάνωση και δράση και η γενικότερη κατάσταση κοινωνικής και αριθμητικής μαζικοποίησης που όδυνε αυτή την αδυναμία, οδήγησε μέχρι τις μέρες μας σ' αυτή τη γενικότητα του λεγόμενου αντιεξουσιαστικού-ελευθεριακού χώρου όπου μέσα σ' αυτόν συμπεριλαμβάνονται Αναρχικοί-Αντιεξουσιαστές-ελευθεριακοί και ελευθεριαζόμενοι, τμήματα αριστεριστών και «εναλλακτικοί».

Οι τελευταίες εξελίξεις μέσα σ' αυτό το χώρο τόσο από την άποψη της κρατικής καταστολής όσο και σε σχέση με την επιλογή συγκεκριμένων πρακτικών, έδωσε κάποιες ουσιαστικές δυνατότητες ξεκαθαρίσματος μεταξύ αριστεριστών με το όποιο προσωπίδιο τους και των αναρχικών.

Όμως ο Αντιεξουσιαστικός-ελευθεριαζόμενος χώρος θα χρειασθεί πάρα πολλή πρακτική και συζήτηση για να μπορέσει να διαχωριστεί σε εκείνα τα τμήματα του που θα του δώσουν και εκείνη τη δυνατότητα να γνωρίζει κανείς με σαφήνεια με ποιόν

έχει να συνεργασθεί και τί έχει να αντιμετωπίσει.

Οι «εναλλακτικοί» σ' όλο αυτό το διάστημα μπόρεσαν να παραμείνουν μέσα στο χώρο μέσα από τις ιδιορρυθμίες που αυτός παρουσίαζε και παρουσιάζει δημιουργώντας μία ακόμα μεγαλύτερη σύγχυση. Ο όρος «εναλλακτικοί» δεν χαρακτηρίζεται από μία εναλλακτική πρόταση προς τον αναρχικό χώρο. Οι αναφορές και επιδιώξεις προσέγγισης έχουν μεν σαν άμεσο στόχο τον αντιεξουσιαστικό χώρο, η ιδεολογική, θεωρητική και πρακτική τους όμως συγγένεια είναι άμεση με τον αριστερισμό, από τον οποίο σε μεγάλο ποσοστό έλκουν την καταγωγή τους.

Η ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΤΟΥΣ

Θεωρητικά και πρακτικά, σημαντικό μέρος των «εναλλακτικών» εκφράζει μία απέχθεια για τους αναρχικούς και ταυτίζεται στις επιλογές και τις πρακτικές του με τους αριστεριστές και τους κομματικούς εξουσιαστές (π.χ. του ΚΚΕ εσ.).

Η πρακτική τους (αναφερόμαστε πάντα για το κομμάτι εκείνο που έχει διαχωριστεί οριστικά με τους αναρχικούς, είναι η μεταφορά της θεαματικής πρακτικής (συγκέντρωση, αφήσα, προκήρυξη, συζήτηση, συνεργασίες με κομματικούς και αριστεριστές, στο επίπεδο της Κατοχύρωσης απέναντι στο κράτος, αρνούμενοι ουσιαστικά την εξεγερτική τάση και ακολουθώντας τις μικρομεσαιές επιθυμίες των μαζών χωρίς να επιχειρούν να συμβάλλουν με σχέδιο και μεθοδολογία στο μετασχηματισμό τους μέσα από τη σύγκρουση με το κράτος και τις δομές του.

Μία τέτοια πρακτική έχει σαν επιδίωξη την αποκομιδή πολιτικών κερδών, μέσω του θεάματος, με προοπτική στο εγκατάσταση μέσω των εκλογικών μηχανισμών μέσα στο κράτος και την απο κει «πάλιν» για τη μεταρρύθμιση και βελτίωση του κράτους καταπιεστή και εκμεταλλευτή.

Ενώ η αναφορά τους γίνεται πάντα σε σχέση με τον κόσμο και την επαφή μαζί του μέσα

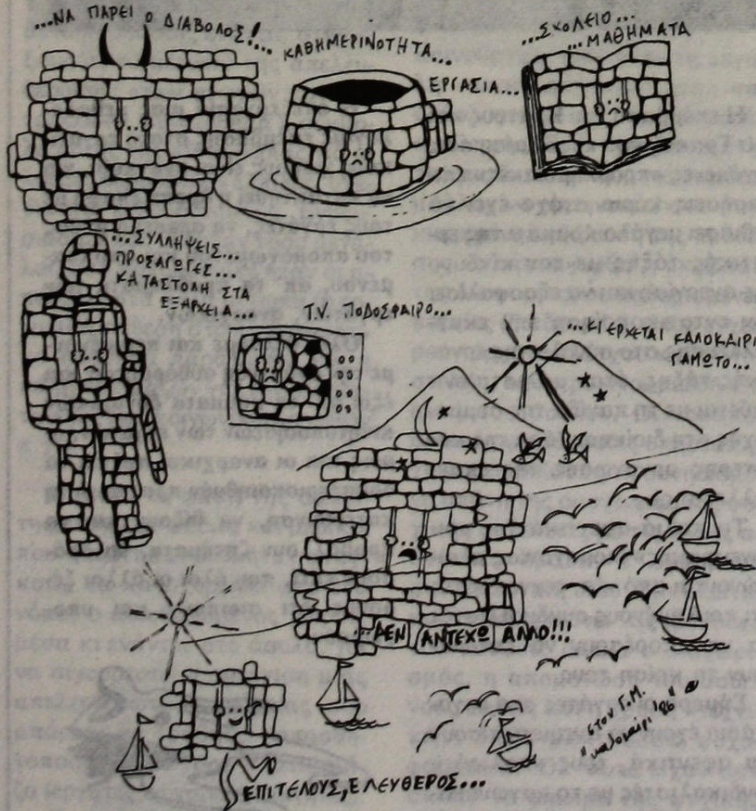
από τα προβλήματα, ουσιαστικά κουβαλάει την έμφυτη αδυναμία του αριστερισμού να προσεγγίσει τον κόσμο μία και η αντιπαράθεσή του με το κράτος βρίσκεται στο επίπεδο της εναλλακτικής πρότασης για την καλύτερευση της λειτουργίας του — πράγμα που τους κάνει να συμπεριφέρονται σαν μικρομάγαζα απέναντι στα κομματικά σουπερμάρκετ — όπως π.χ. εναλλακτικές μορφές ενέργειας απέναντι στην πυρηνική. Αυτό το τελευταίο παράδειγμα στο μέτρο που δεν βρίσκεται συνδυασμένο με μία αντιεξουσιαστική-αναρχική πρακτική μέσα στις σημερινές συνθήκες, δεν είναι τίποτα άλλο από την πρόταση στα μονοπώλια να αλλάξουν τις μορφές χρησιμοποίησης της ενέργειας προς όφελός τους. Κάτι που σε τελική ανάλυση κάποτε το κράτος θα κάνει κι από μόνο του. Θα αλλάξει όμως η σχέση καταπίεσης και εκμετάλλευσης; Θα εξαφανισθεί η ύπαρξη των μονοπωλίων μέσα από τη χρησιμοποίηση ήπιων μορφών ενέργειας; Όχι βέβαια. Μία τέτοια πρόταση δεν επιδιώκει τίποτα άλλο από το να παρουσιάσει μία εναλλακτική λύση στη διατήρηση και διαιώνιση του κράτους.

Ο δανεισμός στοιχείων της αναρχικής θεωρίας από τους «εναλλακτικούς» και η διαστρεβλωμένη παρουσίασή τους συντελεί στην ακόμα μεγαλύτερη σύγχυση. Είναι απαραίτητο αυτή η σύγχυση να πάψει να υπάρχει. Οι εναλλακτικοί επιδιώκουν μέσω της πολιτικής επένδυσης να αποκτήσουν κάποια πολιτικά ερείσματα. Οι αναρχικοί προσπαθούν μέσα από τα κοινωνικά προβλήματα να αναπτύξουν τις εξεγερτικές τάσεις του κόσμου και μαζί με τον κόσμο να προωθήσουν την ανατροπή της σημερινής εκμεταλλευτικής κοινωνίας, αρνούμενοι να είναι το δεκανίκι στήριξης του κράτους. Γιαυτό και οι προτάσεις τους όταν γίνονται είναι εξεγερτικές και όχι εναλλακτικές, διορθωτικές του κράτους.

Μέσα στις επερχόμενες κοινωνικές πρακτικές είναι απαραίτητο να διακρίνουμε εκείνες τις διαθέσεις των «εναλλακτικών»

που δεν έχουν σκοπό να προωθήσουν την κοινωνική σύγκρουση αλλά τον συμβιβασμό και την ηττοπάθεια, την εναλλακτική πρόταση στο κράτος και τους λακέδες του, από εκείνες τις ομάδες που ενώ μπορεί να χαρακτηρίζονται σαν εναλλακτικές (γυναικείες μειονότητες κ.λ.π.) έχουν μία κοινή αντίληψη και πρακτική πάνω στο συγκεκριμένο πρόβλημα με τους αναρχικούς, προωθούν την εξεγερτική τάση και τις κοινωνικές συγκρούσεις. Οι αναρχικοί δεν μπορεί να είναι αντίθετοι στις συνεργασίες με άλλα ρεύματα ιδεών στο μέτρο που οι πρακτικές μπορεί να συμπίπτουν. Μπορούν και πρέπει να είναι αντίθετοι με τις συμβιβαστικές και ηττοπαθείς τάσεις που ενώ παρουσιάζονται στο όνομα του αντιεξουσιασμού και του αρναρχισμού δεν έχουν καμμία σχέση μ' αυτόν. Δεν είμαστε αντίθετοι με την ύπαρξη τέτοιων ομάδων. Ούτε θα πρέπει να επιδιώκουμε τον παραμερισμό τους. Αλλά πρέπει να διαχωρίζουμε τη στάση μας και την πρακτική μας εκεί που πρέπει και όταν πρέπει. Για να μπορέσουμε να αναδιοργανώσουμε το αναρχικό κίνημα πρέπει πρώτ' απ' όλα να αποφειγούμε εκείνες τις φθοροποιές συνεργασίες και διαδικασίες, που στο όνομα της μαζικότητας συντελούν στη διαίωνηση του χάους και της ασφάλειας και δεν προωθούν εκείνες τις απαραίτητες κοινωνικές πρακτικές, που οδηγούν τον κόσμο στην άμεση σύγκρουση με το κράτος και τους μηχανισμούς του και στη συνειδητοποίηση της καταστροφής των εξουσιαστικών δομών της καταπιεστικής - εμπορευματοικής κοινωνίας.

«να κλείνεις τα μάτια σου ένοχα και το κορμί σου να σκεπάζεις με την πετσέτα του φόνου βογκώντας ανεπίσημα και υστερόβουλα»

ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ-ΝΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ για όσους ΕΧΟΥΜΕ γυρίσει...

Μία φορά κι έναν καιρό, ήταν ένα ιδρωμένο καλοκαίρι, που αν δεν ήταν καλοκαίρι, τότε ήταν ένα καγγελόχρωμο στρατόπεδο χρόνου, γεμάτο αντίσκηνα και πλατσουρίσματα στα κύματα, σμαιοστολισμένο με υπερβατικές αναζητήσεις και επαναστατικές μνήμες. Όλα κυλούσαν υπέρροχα στο όμορφο στρατόπεδο. Οι συνειδητοφύλακες πιστοί στο καθήκον μοίραζαν κάθε βράδυ κόκκινο κρασί και τα μεσάνυχτα κάνανε έρωτα μαζί τους κάτω από την πανσέληνο. Το στρατόπεδο στο σκοτάδι γινόταν «ένα μικρό καράβι α-αταξίδευτο» πλανόμενο σε κουρασμένα τοπία με αρχαίους τάφους, σε ξεχασμένους κήπους με δέντρα αμαρτίας, σε στενά δρομάκια ερώτων, δίπλα σε γεμμέ-

να κορμιά χαράς. Κι ακόμα με τις φωτιές πηγαίνανε μακριά χορεύοντας γυμνοί σε λίμνες με κύκνους και φιδιά κι έπειτα ξαπλωμένοι κοιτούσαν το σκοτάδι που 'φεγγε τα σύννεφα με την άμμο. Κι όταν χάραζε, δροσιάς χάδι από τον πρώτο ήλιο κινούσε τη ζωή σ' ένα τεράστιο κοπάδι που με αξιοπρέπεια φάνταζε ελεύθερο. Μία μέρα ένας από το στρατόπεδο προσπάθησε να φύγει. Την άλλη μέρα βρήκαν το πτώμα χαμογελαστό να τους κοιτά κρατώντας το περίστροφο. Τότε ανησύχησαν πολύ. ΠΟΙΟΙ ΉΤΑΝ ΑΥΤΟΙ ΟΙ ΣΥΝΕΙΔΗΤΟΦΥΛΑΚΕΣ; Ποιοι τέλος πάντων τους έδιναν τέτοιες χαρές και ηδονές κρατώντας τους στο στρατόπεδο; Και κίνησαν να τους βρουν στα ΟΡΙΑ. Όταν άρχισαν να πλησιάζουν, οι κανές στράφηκαν κατά πάνω τους. Και σήκωσαν ψηλά τα χέρια. Και τα κοίταξαν... Με φρίκη είδαν πως τα χέρια τους δεν ήταν γυμνά, ούτε καν άδεια. Στους καρπούς τους αντίκρυσαν κάτι πολεμικά γαλόνια και στρατιωτικά κουμπιά κι ακόμα με έκπληξη είδαν πως κράταγαν

όπλα. ΚΑΙ ΤΟΤΕ.... ΠΟΙΟΙ ΉΤΑΝ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΤΟΥΣ; Κοίταξαν, δεν είδαν κανένα... Από ψηλά ο ήλιος έγινε πιο καφτός αλλά εκείνο που έκαιγε τα μάγουλά τους δεν ήταν ο ήλιος... ούτε ο ιδρώτας ήταν. (Μετά γδύθηκαν με σκυφτό το κεφάλι και κόκκινα μάτια). Αυτοί δεν ξέρω αν έζησαν καλά.... πάντως εγώ νιώθω καλύτερα.

Γ.Κ.

Δραπετσώνα 7.10.86
ή ακόμα καλύτερα, καλοκαίρι που πέρασε

Στη συναυλία του Β. Παπακωνσταντίνου που διοργάνωσε η νεολαία του ΑΚΕΛ, ΕΔΟΝ (αντίστοιχη της ΚΝΕ στην Ελλάδα) στα πλαίσια κάποιων φεστιβαλικών εκδηλώσεων (με ψηφοθηρικές όμως παρα «μυχαγωγικές» προεκτάσεις) έγιναν κάποια επεισόδια με τους περιβραχιονιστές της εκδήλωσης.

Το αξιοσημείωτο σ' όλη αυτή την ιστορία (αλλά όχι παράδοξο για την ΕΔΟΝ είναι πως πριν λίγους μήνες η νεολαία του κόμματος αυτού καθώς και το ίδιο το κόμμα είχε μία πάγια θέση που αναμασσούσε χρόνια, για την αποπροσανατολιστική μουσική ροκ, αντιδραστική, ιμπεριαλιστική!!! τον αμερικάνικο τρόπο ζωής κ.λ.π. κ.λ.π. Αυτή λοιπόν τη θέση κάποιος ήρθαν να την ανατρέψουν αφού ο κόσμος τους άρχισε να τους φεύγει κάτω απ' τα πόδια τους ψάχνοντας για νέους τρόπους εκτόνωσης - αντίδρασης. Έτσι σε μία προσπάθεια μπας και προλάβουν τα γεγονότα, εισαγόντων τις φήμες (Παπακωνσταντίνου - Μπανάου) για να κάνουν και λίγο νότο, με τα «ροκ» κουδουνάκια τους, βάζοντας ένα αρκετά διογκωμένο εισιτήριο (800 - 900 δρχ.) για τα δεδομένα της Κύπρου. Αποτέλεσμα ήταν να βρεθεί ένας κόσμος (ίσως ο πιο αληθινός - αυθεντικός, σε σχέση με την πραγματικά ροκ μουσική) έξω από το στάδιο Γ.Σ.Ο. κυρίως λόγω χρημάτων. Εκεί κοντά, κάποιοι σύντροφοι μοιράζανε κάποια οικολογικά φυλλάδια σχετικά με τον Ακάμα (βλ. Δοκίμη Νο 3) που η μόνη σχέση που είχε με τη συναυλία ήταν η μάζωξη κάποιου κόσμου που μπορεί κάτι να πεις ή να κάνεις μαζί του. Τέτοιου είδους γεγονότα σπανίζουν στην Κύπρο και σε φέρνουν σε τέτοιο αδιέξοδο και μίζερια που μπορεί να τη μετράς αν θα πας να δεις τον Νταλάρα ή (στην περίπτωση εδώ) τον Παπακωνσταντίνου και Μπανάου. Κάποια στιγμή δύο άτομα που βρισκότουσαν έξω απ' το στάδιο χωρίς εισιτήριο πήδανε μέσα, τους τρέχουν οι μπράβοι της ΕΔΟΝ, τους πιάνουν (ή μάλλον «συλλαμβάνουν») και τους βγάζουν έξω. Εκεί ένας σύντροφος ανοίγει συζήτηση - πηγαδάκι με τους οργανωτές για τη ξεφύτλα του «κόμματος του εργαζομένου λαού» που με τόσο κόπο στη συναυλία και με τόσο ακριβό εισιτήριο δεν αφήνει δύο άτομα να μπουν τζάμπα μέσα. Και τότε ρίχνεται για καυγά η αφορέα των Κυπριακών ΚΝΑΤ, με κάτι κόκκινες κορδέλες στο μπράτσο όπου (σ' αντίθεση με ότι συμβαίνει συνήθως) αντί να δέρονται, τις τρώνε. Κι' αυτό μέσα από μία απρόσμενη αντίδραση όλου αυτού του «λαού» (περιωρισμένου) κόσμου που βρισκόταν απ' έξω, και αγανακτισμένους από τον φασισμό τους (ούτε συζητήσαν καν) ενεργοποιήθηκε αμέσως. Οι ΕΔΟΝίτες, δαρμένοι, έκαναν πίσω να περιφράζουν την είσοδο ρεζιλεμένοι με την κατάντια τους σαν «ομάδα κρούσης» και αυτόματα καλούνε την μπασορία και την ΚΥΠ για να δώξει τους αλήτες. Σύνεμα αρχίζουν να καρφωθούν και γενικότερα να χαφιεδίζουν κόβοντας και δείχνοντας φάτσες. Κλασσικά....

Μετά απ' όλα αυτά νοιώσαμε την ανάγκη να δώσουμε μία πληροφοριακή καταγγελική προκήρυξη για να μοιραστεί λίγες μέρες αργότερα σε μία ροκ συναυλία στη Λεμεσό.

F.M

ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΑΣ ΘΑΨΟΥΝ ΤΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ ΤΟΥΣ ΟΙ ΖΩΝΤΑΝΟΙ ΑΣ ΞΕΘΑΨΟΥΝ ΤΑ ΚΟΥΦΑΡΙΑ ΤΟΥΣ

Το ότι βρισκόμαστε σήμερα σε μια Ροκ συναυλία μπορεί να σημαίνει διάφορα πράγματα. Μπορεί να σημαίνει ότι ψάχνουμε για μια διέξοδο στη καθημερινή σχιζοφρένεια του σχολείου, της οικογένειας, της δουλειάς, του φασισμού του στρατού. Μπορεί να σημαίνει ότι βαρεθήκαμε να ακούμε καθημερινά για το νέο έγγραφο Κουεγιάρ και τα προβλήματα διάθεσης των γαλακτοκομικών προϊόντων. Μπορεί να σημαίνει ότι ψάχνουμε για κάποιες ριζοσπαστικές λύσεις ή απλά αντιδρούμε για να αντιδρούμε στην ισοπέδωση της προσωπικότητάς μας, στην εθνικιστική υστερία και στο πολεμικό κλίμα που έντεχνα καλλιεργείται από τους κάθε λογής στρατοκράτες και πολιτικάντηδες.

Και δεν είναι τυχαίο το ότι η νεολαία όλου του κόσμου —το πιο ζωντανό κομμάτι της κοινωνίας επειδή ακριβώς βρίσκεται σε συνεχή κατάσταση εξέγερσης ενάντια στο μίζερο τρόπο ζωής που της έχουν επιβάλει— στρέφεται στην ανταρσία κάθε φορά που καλλιεργείται ένα τέτοιο ψυχροπολεμικό κλίμα. Στην Αμερική και Ευρώπη του '60, την εποχή του ψυχρού πολέμου και του πολέμου του Βιετνάμ, οι νέοι αγανακτισμένοι από την αθλιότητα της μεταπολεμικής κοινωνίας της «αφθονίας» και της κοιμησιακής της κουλτούρας, ξεσηκώθηκε ενάντια της αντιπαραθέτοντας το δικό της τρόπο ζωής: το Ροκ. Διότι Ροκ δεν είναι απλά και μόνο μουσική, είναι πάνω απ' όλα τρόπος ζωής που μπορεί σήμερα να εκφραστεί μέσα από τα διάφορα μουσικά ρεύματα, είτε πρόκειται για τη «κλασσική» Ροκ του '60, είτε για τη Πανκ ή τη νιου-γουέβ. Το κοινό σ' όλα αυτά είναι η ριζοσπαστικοποίηση του κόσμου που ακούει, βλέπει, παίζει, αισθάνεται, ντύνεται, συμπεριφέρεται και γενικά βιώνει τη ροκ σαν μια μουσική απελευθερωτική, ερωτική, αντικοφορμιστική, αντιπολεμική, αντιρατσιστική ακόμα και σαν αντιπυρηνική όπως εκφράστηκε μέσα από τα ανάλογα κινήματα. (Ροκ ενάντια στο Ρατσισμό κ.λ.π.). Φυσικά ο κίνδυνος εμπορευματοποίησης αυτής της «κατάστασης» και η προβολή διαφόρων καταναλωτικών προτύπων και ειδώλων μέσα απ' αυτή υπάρχει πάντα, πράγμα που αποδείχτηκε πάρα πολλές φορές.

Σήμερα στη Κύπρο του μεταπολεμικού οικονομικού «θαύματος» το ότι κάποιοι δεν τη βρίσκουν με την αποβλακωτική και αντερωτική μουσική των Ντίσκο και των μουζουξιδίκων (το μωρό, το μωρό, το μωρό, το μωρό, το μωρό κλπ.), το ότι έχουν μακριά μαλλιά ή θέλουν να σοκάρουν κρεμώντας στ' αυτιά τους σκουλαρίκια, το ότι κάποια ερασιτεχνικά ροκ συγκροτήματα κάνουν δειλά-δειλά το πρώτα τους βήματα, οι κάποιες σκόρπιες συναυλίες και ταυτόχρονα όλη αυτή η υστερική επίθεση ενάντια σ' αυτούς τους «αλήτες», τους «χούλιγκανς», τους «καμικάζι», τη «νεολαία του χάλασε», τόσο από τη μεριά του κράτους και της αστυνομίας, όσο και από ΟΛΑ ανεξαιρέτως τα πολιτικά κόμματα και το τύπο, όλ' αυτά αποδεικνύουν ότι επιτέλους άρχισε να καλλιεργείται μια νέα αυτόνομη νεανική κουλτούρα, που μπορεί αρχικά να φαίνεται ξενόφερτη (και τι έγινε); αλλά που μπορεί στην εξέλιξη της να αφομοιωθεί και να αποκτήσει μια δική της δυναμική. (στο κάτω-κάτω πόσο ντόπιας παραγωγής είναι η κουλτούρα του «Ντάλλας» ή του «ευχάριστου χαζόβραδου»).

Εκτιμώντας αυτή τη κατάσταση η ΕΔΟΝ που μέχρι χτες το έπαιζε «επιστροφή στις ρίζες» και «μάθετε Κυπριακούς χορούς», με μια απόφαση του πολιτικού της γραφείου, από τη μια μεριά στην άλλη αποφασίζει ότι η ΡΟΚ δεν είναι πια «Αμερικάνικος τρόπος ζωής» αλλά μπορεί να λειτουργήσει και σαν μέσο προσέλευσης νέων 18άρηδων ψηφοφόρων, σε μια προσπάθεια της να καπελώσει μια κατάσταση που σίγουρα άρχισε να ξεφεύγει από τον έλεγχό της όπως και από τον έλεγχο οποιουδήποτε άλλου κόμματος. (Τώρα το πόσο Ροκ είναι ο β. Παπακωνσταντίνου!!! τη στιγμή που στον Ελληνικό χώρο λειτουργεί ένα μεγάλο υπόγειο ρεύμα Ροκ, με δεκάδες συγκροτήματα που εκφράζουν κάποιο «χώρο» και που δεν έχουν μπλέξει στα κανάλια των εταιρειών και του σταρ-σύστημ — άρα είναι άγνωστοι εδώ— αυτό είναι κυριολεκτικά μια άλλη υπόθεση).

Πάντως τα επεισόδια έξω από το ΓΣΟ κατά τη διάρκεια της συναυλίας του Παπακωνσταντίνου απόδειξαν: —Ότι οι ΕΔΟΝΙΤΕΣ— όπως και κάθε προβατοποιημένος οπαδός— ξέρουν ένα μόνο τρόπο να επιβάλλουν τις απόψεις τους: το ξύλο (επιβεβαιώνοντας το χριστιανικό «το ξύλο βγήκε από τον παρδεισο»).

συνέχεια στη σελ. 15

ΟΤΑΝ ΤΑ ΟΡΓΑΝΑ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΟΥΝ ΝΑ ΟΡΓΑΝΩΣΟΥΝ «ΤΑ ΜΠΑΝΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ»

Όσοι φέτος το καλοκαίρι αποφάσισαν να πάνε σε κάποιο νησί για να «ξεσκάσουν» να «ξεφύγουν» από την τσιμεντούπολη, θα διαπίστωσαν ότι η καταστολή δεν παίρνει άδεια, ούτε ξέρει από διακοπές.

Όσα ακολουθούν είναι μια προσπάθεια να καταγραφούν όσα είδαμε και ακούσαμε καθώς και μια σύντομη αιτιολόγηση του φαινομένου.

Από την αρχή του καλοκαιριού και με το πρόσχημα των ναρκωτικών που «ρέουν στους δρόμους των ελληνικών νησιών», ένα πλήθος μπάτσων, ειδικών και μη δυνάμεων κατακλύζουν τα νησιά του Αιγαίου κυρίως.

Από τον πρώτο κι όλας καιρό φαίνονται τα πραγματικά τους καθήκοντα, να καταστείλουν και να καλυνώσουν κάθε ένα που έχει ένα διαφορετικό και κυρίως αντιεμπορικό τρόπο να βιώσει τις διακοπές του.

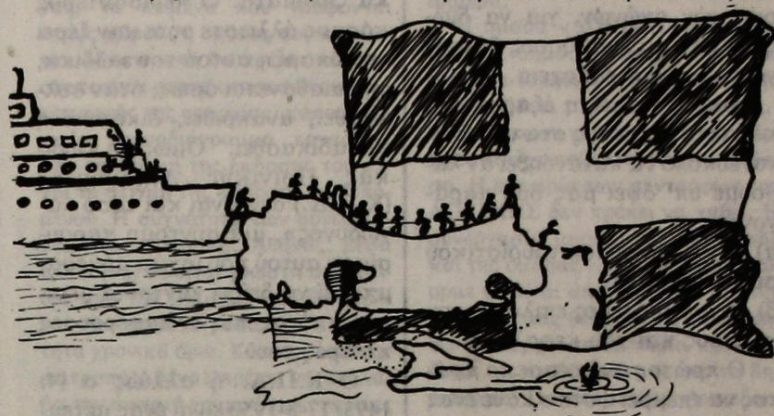
Ακολουθούν μια σειρά μέτρων όπως: Απαγόρευση να κοιμάσαι στην παραλία, σε μέρη που υπάρχει κάμπινγκ. Οι συνέπειες για τους παραβάτες ποικίλουν ανάλογα... τη φάτσα του καθενός και τη συμπεριφορά του απέναντι στα όργανα, από ένα

χιλιάρικο πρόστιμο μέχρι άγριο ξυλοδαρμό και «απέλαση» από το νησί. Στα κάμπινγκ, που οι τιμές τους είχαν ανέβει κατακόρυφα, σου κρατούσαν την ταυτότητα για όσο διάστημα έμενες σ' αυτά παρά το αντίθετο του νόμου.

Αν τώρα τύχαινε να πας να ζητήσεις την ταυτότητά σου λίγες ώρες μετά την παράδοση για κάποιο λόγο, θα σου έλεγαν ότι

Τα βράδια στα μπαρ που συχνάει η νεολαία, συνεχής η παρουσία των μπάτσων και των ΜΕΑτζήδων που, αφού κατεβάζαν 2-3 ποτά έκαναν και μερικές προσαγωγές στο τμήμα για παραδειγματισμό ή «για να σπάσει ο τσαμπουκάς» όπως χαρακτηρίστικά έλεγαν.

Ας δούμε τώρα πια η συμπεριφορά των κατοίκων σε όλη αυτή την κατάσταση και πού, τέ-

«την έχει κλειδώσει το αφεντικό για να μην χαθεί ή κάτι τέτοιο. Η αλήθεια είναι, ότι εκείνη την ώρα η ταυτότητα βρίσκεται στο αστυνομικό τμήμα και γίνεται εξακρίβωση στοιχείων του κατόχου της, για να μπορούν να καταγράφονται πιθανοί ταραξίες.

λος πάντων, πήγε η «πατροπαράδοτη» ελληνική φιλοξενία.

Η συμπεριφορά λοιπόν των κατοίκων ήταν η χαρακτηριστική συμπεριφορά ανθρώπων που έχουν προσβληθεί από τη συνε-

συνέχεια στη σελ. 6

Οι εργασιακές σχέσεις στο «Χώρο»

Η μισθωτή εργασία είναι ο τρόπος με τον οποίο η αστική τάξη εκμεταλλεύεται και κατ' επέκταση υποτάσσει — ποιούς; όλους εμάς τους εν δυνάμει επαναστάτες.

Οργανωμένα οχτάωρα και μετά οργανωμένη διασκέδαση — κινηματογράφος, παμψ, ταβέρνες.

«Γδερνοντάς μας ζωντανούς η εξουσία βάζει όλη της τη δεξιότητα να μας πείσει ότι αλληλογδερνόμαστε» λέει ο R. Waneigen. Καμιά φορά όμως αλληλογδερνόμαστε πραγματικά. Ας, πούμε στην περίπτωση που τυγχάνει το αφεντικό σου, σ' εκείνη τη μίζερη μισθωτή σκλαβιά, να έχει «αντιεξουσιαστικές» ιδέες.

Θα ήταν δυνατό σε τέτοιες περιπτώσεις να υπάρξει τυπική και ξεκάθαρη σχέση του τύπου «σου πουλάω Χ ώρες και Ψ ενεργητικότητα σε τόση τιμή».

Η απάντηση είναι σαφώς αρνητική. Οι επιπλοκές εμφανίζονται και στον υπάλληλο και στον εργοδότη, οξυμένες και δυσεπίλυτες.

Ο αντιεξουσιαστής υπάλληλος βρίσκεται σε σύγχυση. Νιώθει να καταπιέζεται και να τον εκμεταλλεύεται ένας σύντροφος. «Μα πώς είναι δυνατόν εμείς που χτες φωνάζαμε μαζί «ΚΑΤΩ Η ΜΙΣΘΩΤΗ ΣΚΛΑΒΙΑ» σήμερα νάχουμε τόσο βρώμικη οικονομική και ιεραρχική σχέση».

Μα γίνεται σύντροφος να εκμεταλλεύεται σύντροφο; Φαίνεται πως στον καπιταλισμό όλα γίνονται. Η ταξική συνείδηση συγκρούμενη με την ιδεολογική ταύτιση δημιουργεί αντιφάσεις που εκφράζονται περισσότερο βίαια. Εν ολίγοις, το μίσος για τ' αφεντικά γίνεται εντονότερο όταν πρόκειται για συνειδητοποιημένα αφεντικά.

Μετά υπάρχουν και οι εναλ-

λαγές διάθεσης, η προσπάθεια πλησιάσματος του συντρόφου παραγνώνοντας την εργοδοτική του ιδιότητα. Τότε αρχίζει απ' την αρχή το δίλημμα: με ποιά απ' τις δύο ιδιότητες πρέπει ν' αντιμετωπίζεται το άτομο: Ο συντάκτης του άρθρου εκθέτει την απορία της οποίας την απάντηση δεν είναι σίγουρος πως έχει βρει.

Πάραυτα είναι λάθος τακτικής αν εξ αρχής ο αντιεξουσιαστής - υπάλληλος απαιτεί από τον «αντιεξουσιαστή» - εργοδότη ωφέλη διπλά. Δηλαδή αν βάλει της συντροφικής (ανθρώπινης) σχέσης κάνει π.χ. διαρκώς κοπάνες, και βάσει της οικονομικής σχέσης π.χ. προσφύγει στο ΙΚΑ για ζητήματα ενσήμων. Βασικά, το επιθυμητό θα ήταν να εκμεταλλεύεται ο υπάλληλος αυτά τα διπλής φύσης αβαντάζ, γιατί, όπως και να το κάνουμε, το αφεντικό είναι ο ουσιαστικά κερδισμένος σ' αυτές τις σχέσεις. Ήδη όμως το «προοδευτικό» αφεντικό, ξεχωρίζοντας τον υπάλληλο και λόγω της επαναστατικής του ιδιότητας, του κάνει τη χάρη να τον προτιμήσει μέσα απ' την τεράστια στρατιά ανέργων. Αλλά πόσο, πραγματικά, είναι χάρη η ένταξη στην εξαντλητική κι αφάνταστα φθοροποιό παραγωγική διαδικασία;

Η άλλη όψη του νομίσματος είναι η πλευρά του «αντιεξουσιαστή - αφεντικού». Και μόνο η αντίφαση του ορισμού μας δίνει μία ιδέα για τον εσωτερικό διχασμό του προσώπου.

Η σύγκρουση ιδεολογίας και πρακτικής αρχικά οδηγεί στο αδιέξοδο, στην απελπισία. Έπειτα η αποδοχή του κυρίαρχου ρόλου. Κι επειδή, μεταξύ σύγκρουσης κι αποδοχής οι μάχες είναι σκληρές, οι προοδευτικοί εργοδότες είναι περισσότερο, συνήθως απαιτητικοί και κατα-

πιστευτικοί.

Καμιά φορά μάλιστα γίνονται παράλογοι υιοθετώντας το εξής σκεπτικό: «Εφ' όσον ο Τάδε θα με βοηθούσε στη δουλειά επειδή είναι φίλος, απ' ενός πρέπει να δουλύνει διπλά τώρα που πληρώνεται κιόλας, κι απ' ετέρου θα μπει στον κόπο μου και θα ζητήσει φθηνότερο μεροκάματο». Κούνια που τους κούναγε!

Κι επειδή αυτού του είδους τ' αφεντικά ζητούν όλο και περισσότερη δουλειά τους αντιπαραθέτω κάτι ακόμα από τον Waneigen: «Κάθε πρόσκληση για παραγωγικότητα στις συνθήκες που 'χει διαμορφώσει ο καπιταλισμός και η σοβιετικοποιημένη οικονομία, είναι πρόσκληση για σκλαβιά».

Σύντροφοι το θέμα είναι λεπτό και λύσεις-μοντέλα δεν υπάρχουν. Ας προσπαθούμε τουλάχιστον να είμαστε, αμφότεροι, συνεπείς με τις τυπικές μας υποχρεώσεις. Επίσης αν τα ευαισθητοποιημένα αφεντικά φροντίσουν να έχουν και συναδελφική σχέση με τους υπαλλήλους οι αντιθέσεις αμβλύνονται. Γιατί άλλο να παίρνεις διαταγές απ' υψηλό κι εξ αποστάσεως κι άλλο να σου παραγγέλνει ένας συναδέλφος κάτι. Δεν υπάρχουν αντιεξουσιαστές Αφεντικά.

συνέχεια από σελ. 5

χή και συντονισμένη κρατική προπαγάνδα περί ναρκωτικών, ή όπου για τουριστικούς λόγους δεν έπρεπε να βγει αυτή η «βρώμα», επιστρατεύσαν το μύθο των εξαρχαίων, λέγοντας ότι «ορδές αλλοφρόνων νέων, με ξένα πρότυπα θέλουν να κάνουν το νησί εξάρχεια».

Έτσι τονώθηκε το έμφυτο, του έλληνα μικροαστού, ο χαφιεδισμός, έβλεπε αλλού δεκάδες Σαΐνιδες να ψάχνουν σε κάθε γωνία για να βρουν τα ναρκωτικά, κι αλλού ξεσηκώνουν λαϊκές εξεγέρσεις εν είδει απελευθερωτικών αγώνων, για να διώξουν από το νησί όσους θέλουν να το κάνουν εξάρχεια.

Το γιατί αυτή η έξαρση της καταστολής φέτος στα νησιά είναι εύκολο να κατανοηθεί αν λάβουμε υπ' όψει μας δυο παράγοντες

α) την μείωση του τουριστικού συναλλάγματος
β) τις γενικότερες επιλογές του κράτους και του κεφαλαίου.

Ο πρώτος ανάγκασε το κράτος να επέμβει ώστε ο κάθε ένας που πηγαίνει για διακοπές να αναγκαστεί να ξεδέψει και την τελευταία του δραχμή και προπαντός να ακολουθήσει τη λογική της ανταλλακτικής αξίας και του εμπορίου, για να μην δυσανασχετούν όλοι αυτοί, που μετέτρεψαν κάθε γωνιά σε τουριστικό μαγαζί (ξενοδοχεία, σουβενίρ, κάμπινγκ).

Ο δεύτερος παράγοντας έχει να κάνει με την νέα οικονομική πολιτική του Κράτους που θέλει, μέσα από μια τελευταία ευκαιρία, να βάλει και το ελληνικό τμήμα του διεθνούς κεφαλαίου στα κέντρα λήψης αποφάσεων του καπιταλισμού, καθώς και την εισαγωγή της νέας τεχνολογίας.

Για να επιτευχθούν όμως αυτά πρέπει, μια και θα στηριχτούν στις πλάτες του προλεταριάτου, να ελέγχεται κάθε πτυχή της κοινωνικής ζωής και ιδιαίτερα αυτών που έχουν μια διαφορετική άποψη, τρόπο ζωής και δράσης από το σύνολο της κοινωνίας. Όλα αυτά γιατί ξέρουν ότι σε περιόδους μετασχηματισμού η παραμικρή σπίθα φέρνει την έκρηξη.

Δυο απαντήσεις τώρα, μια σε αυτούς που λένε δεν βαριέσαι χρειαζόταν μια επέμβαση στα νησιά, «το κακό είχε παραγίνει», «να πιάσουν και κανένα εγκλεζάκι που νομίζει ότι μπορεί να κάνει ότι θέλει», ή ότι «στο νησί που πηγαίμας εμείς ήταν όλα εντάξει».

Και μια δεύτερη σ' αυτούς που επιβουλεύονται τον πόθο μας να ζήσουμε ελεύθεροι επιβάλλοντας σιγή νεκροταφείου σε κάθε κοινωνικό χώρο.

Στους πρώτους το μόνο που μπορούμε να ευχηθούμε είναι μια καληνύχτα μιας και είναι μακριά νυκτωμένοι οι άνθρωποι.

Όσο για τους δεύτερους, τους συμβουλευόμαστε να μαζέψουν γρήγορα τα μαντρόσκυλά τους γιατί ο μπόγιας βγήκε ήδη στο σεργιάνι και ούτε αστεύεται, ούτε χάρες κάνει.

Μερικές σκέψεις με αφορμή την τροποποίηση του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας

Πάει πολύς καιρός από τότε που ανακοινώθηκε δημόσια ότι επίκειται τροποποίηση του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας χωρίς μέχρι σήμερα να υπάρχει τίποτα νεώτερο. Κάποια επιτροπή «έγκριτων νομομαθών» (διάβαζε γραφειοκρατών) αφού πήρε κάποιες —άγνωστες στον υπόλοιπο κόσμο— πολιτικές κατευθύνσεις, κατατρίβεται με τα τεχνικά ζητήματα. Ο περισσότερος κόσμος άλλωστε ούτε καν ξέρει την ύπαρξη αυτού του κώδικα, την αισθάνεται όμως, όταν συλληφθεί, ανακριθεί, δικασθεί ή καταδικασθεί. Όμως ο Κώδικας Ποινικής Δικονομίας (Κ.Π.Δ.) δεν είναι και τόσο «ανώδυνος», μια σύντομη παρουσίαση αυτού που ισχύει σήμερα, μπορεί να δείξει χοντρικά μερικές από τις πιο ενδιαφέρουσες πλευρές του.

Ο Κ.Π.Δ. ή αλλιώς ο Ν. 1493/17-8-1950 είναι ένας μετεμφυλιακός νόμος, που φυσικά ανατακλούσε τους συσχετισμούς της περιόδου που ψηφίστηκε. Όμως δεν ήταν τόσο άθλιος, όσο είναι σήμερα. Απευθυνόταν σ' έναν κόσμο που μερικά χρόνια πριν είχε γνωρίσει τα λαϊκά δικαστήρια αλλά και τα έκτακτα στρατοδικεία και έπρεπε με κάποιον τρόπο να πετύχει τη συναίνεσή του στην αυταρχική δικαστική εξουσία που οικοδομούσαν οι κυρίαρχες πολιτικές δυνάμεις εκείνης της περιόδου. Έτσι ο Ν. 1493/50, πρόβλεπε μια καριτούρα λαϊκής δικαιοσύνης, με τα αμιγή ορκωτά κακουργιοδικεία, όπου η απόφαση έβγαίνε μόνο από την ψήφο των ενόρκων. Αλλά και σε άλλα σημαντικά ζητήματα ο Κ.Π.Δ. ήταν αρκετά προσηγμένος, ώστε η δικαστική αυθαιρεσία να μην είναι ιδιαίτερα προκλητική. Έτσι μ' αυτή του τη διατύπωση, πέρασε στην πράξη, αλλά και στη συνείδηση του κόσμου, σαν σύνολο δίκως τροποποιήσεις μέχρι το 1970, που με τις τροποποιήσεις της χούντας (Ν.Δ. 790/70, Ν.Δ. 804/1971 και Ν.Δ. 1160/72) ο Κ.Π.Δ. έδειξε μια εικόνα πιο ξεκάθαρη. Τα αμιγή ορκωτά κακουργιοδικεία, έγιναν μικτά με πλειοψηφία τους δικαστές.

Μπήκαν ακόμα περισσότερες φορές φράσεις όπως «το δικαστήριο δύναται», ή «το δικαστήριο δικαιούται» ή «ο εισαγγελέας δικαιούται κατά την κρίση του» κ.λπ. Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός ότι όλες αυτές οι τροποποιήσεις ισχύουν από τότε μέχρι σήμερα. Μάλιστα με νόμο της Ν.Δ. επεκτάθηκε η συνοπτική διαδικασία του αυτόφωρου σε όλα τα πλημμελήματα (Ν. 410/76) ενώ μέχρι τότε ίσχυε μόνο για τα «ψιλά». Παράλληλα από το 1973 και μετά έγιναν και κάποιες άλλες εξωραϊστικές τροποποιήσεις, όπως ο Ν. 1128/81 για την προσωρινή κράτηση κ.λπ., που δεν διαφοροποίησαν ούτε στο ελάχιστο την ουσία.

Αυτή ακριβώς η ουσία είναι που γίνεται άμεσα αισθητή από οποιονδήποτε πέσει στα χέρια των οργάνων της κρατικής καταστολής. Είναι φυσικά αυταπάτη να ψάχνει κανείς για αποτελεσματικούς μηχανισμούς εγγυήσεων και καταλόγους απαράβατων δικαιωμάτων του κατηγορούμενου. Όμως αυτό δε σημαίνει ότι μας αφήνουν αδιάφορους τα όλο και πιο διευρυνόμενα

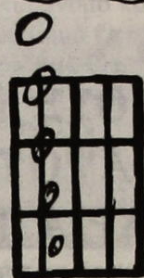
δικαιώματα αυθαίρετης παρέμβασης του κατασταλτικού μηχανισμού στην προσωπική μας ζωή, ούτε πολύ περισσότερο η νομιμοποιημένη αστυνομική αυθαιρεσία (τρομοκρατία) ενάντια στον όποιον κατηγορούμενο. Το ποινικό μέρος της κρατικής καταστολής αδιάφορο αν στρέφεται ενάντια στον πολιτικό ή τον ποινικό κρατούμενο, αποτελεί μια ενιαία λειτουργία παρά τις επιμέρους διαφοροποιήσεις. Αυτή η ενιαία λειτουργία περιλαμβάνει το έγκλημα στο ένα της μέρος (τι είναι εγκληματικό και πόσο) τη διαδικασία στο δεύτερο (δίωξη, ανάκριση, δίκη, απόφαση) και την έκτιση της ποινής στο τρίτο (φυλακές, αναμορφωτήρια, ψυχιατρεία κ.λπ.). Τα τρία αυτά κομμάτια δε χωρίζονται από κάποια στεγανά, ούτε πολύ περισσότερο λειτουργούν ανεξάρτητα το ένα από το άλλο. Ο εισαγγελέας π.χ. ο νομοθετημένος δικαστικός προϊστάμενος της αστυνομίας, δεν έχει μόνο την εποπτεία της ανάκρισης, αλλά και την εποπτεία στην εκτέλεση των ποινών. Ειδικά στην Ελλάδα, με το σύστημα που ισχύει, ο εισαγγελέας παίζει έναν καθοριστικό ρόλο στην όλη διαδικασία. Μπορεί ν' αποφασίζει για την κράτηση ή την παράταση της κράτησης ενός ανθρώπου, που σημαίνει όχι απλά περιορισμό της προσωπικής του ελευθερίας, αλλά ότι τον παραδίδει για μικρότερο ή μεγαλύτερο χρόνο στις «περιποιήσεις» της αστυνομίας, μέχρι που «να τα ξεράσει όλα» και να «ομολογήσει» πολλές φορές ακόμα και πράξεις που δεν έκανε, για να ολοκληρωθεί έτσι η ανάκριση, της οποίας έχει την «υπέρτατη διεύθυνση»...

Δεν είναι το πρόβλημα στο ότι ο εισαγγελέας δεν έχει τις «λειτουργικές εγγυήσεις» που έχουν οι δικαστές (μονιμότητα, ισοβιότητα), αλλά στο ότι ο συνολικός ρόλος του εισαγγελέα στη δίωξη και την ανάκριση του δίνει πολύ σημαντικές εξουσίες και παράλληλα η στρατιωτικά οργανωμένη ιεραρχική δομή της εισαγγελίας εγγυάται σαφέστατα προς ποια κατεύθυνση θα ασκηθούν αυτές οι εξουσίες. Οι αρχές της περιόδου της ανατροπής της φεουδαρχίας (καλύτερα δέκα ένοχοι ελεύθεροι παρά ένας αθώος στη φυλακή) έπαψαν προ πολλού να έχουν οποιαδήποτε ισχύ. Η ιστορική τους τάση είναι μάλλον ν' αντιστρέφονται (καλύτερα ένας αθώος στη φυλακή, παρά δέκα ένοχοι ελεύθεροι) και θάταν αθεράπευτος ρομαντισμός να προσπαθεί κανείς με βάση τα σημερινά δεδομένα να επικαλεστεί αυτές τις αρχές και να τους δώσει τη χαμένη τους αίσθηση. Μπορεί όμως να παρεμβαίνει πάνω σε συγκεκριμένα ζητήματα και η περιστολή του ρόλου του εισαγγελέα είναι ένα απ' αυτά. Όχι πως οι δικαστές παρέχουν μεγαλύτερες εγγυήσεις. Ίσα-ίσα που κι αυτοί είναι ενταγμένοι λειτουργικά στον ίδιο μηχανισμό. Και η δικιά τους εξουσία πρέπει να περιοριστεί. Τα «δύναται» και τα «δικαιούται» είναι αυτά που ισοπεδώνουν και κάνουν έρμαίο τους όποιον πέσει στα χέρια τους. Υπάρχει όμως και κάποια διαφορά. Ο εισαγγελέας με μεγάλη του λύπη θα προτείνει την αθώωση του κατηγορούμενου, πράγμα που

θα σημαίνει ότι δεν έκανε καλά τη δουλειά του, γιατί η δουλιά

του είναι να βρίσκει ενόχους και πολλές φορές ακόμα και εκεί που δεν υπάρχουν...

1. ΔΟΥΜΕ ΤΩΡΑ
ΤΟ 28 ΟΡΙΖΟΝΤΙΟΣ

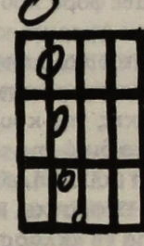
1

2. ΜΗΔΙΣ ΣΚΟΤΩΝΕΙ
ΜΕ ΜΙΑ ΤΟΥ ΜΕΣΗΣ

2

3. ΓΡΑΜΜΑΤΑ; ΟΚΤΟ...
4/4 ?? ;)

3

4. ...ΕΥΡΗΚΑ!!!
ΔΙΚΑΣΤΗΣ

4

ΣΤΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ:

ΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ «ΕΚΛΟΓΙΚΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΔΕΞΙΑ»:

Άσχημα τα μηνύματα των καιρών. Δύσκολοι καιροί για τους γραφειοκράτες του ΠΑΣΟΚ. Το πουλάκι της εξουσίας τσίου-τσίου φλερτάρει με τα προηγούμενα αφεντικά του. Οι επιβήτορες της εξουσίας αρχίζουν πια να μην πείθουν. Αφού όλη τους η «αγωνιστικότητα» κατευθυνότανε στο να πείσουν τον κόσμο να διαλέγει «καλούς διαχειριστές», επόμενο ήτανε τώρα να εισπράτουν το αντίτιμο της πειθούς τους. Αυτές τις μέρες ανάβουν φωτιές στα τραπέζια των διαπραγματεύσεων.

Επί «στρογγύλης τραπέζης» τα κόμματα δίνουν και παίρνουν, πουλάν κι αγοράζουν. Κύριος γνώμονας αυτών των ανταλλαγών, για όλους είναι ΕΝΑΣ:

ΤΟ ΠΩΣ ΟΙ ΛΙΓΟΙ ΘΑ ΔΙΑΦΕΝΤΕΥΟΥΝ ΤΟΥΣ ΠΟΛΛΟΥΣ

Τί Λωζάνη, τί Κοζάνη!
Τί Πλαστήρας, τί Παπάγος!
Τί «αλλαγή», τί «απαλλαγή»!

ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΤΟΥ 1986: Τα πεζοδρόμια και οι αγώνες, οι φυλακές και οι εξορίες, το αίμα των αγωνιστών μας, εξαργυρώνονται με θώκους στη βουλή και τους Δήμους.

ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΤΟΥ 1986: Οι λαϊκοί αγώνες μετατράπηκαν σε αριθμούς. Το λαϊκό κίνημα παθητικός θεατής παίζει ΠΡΟ-ΠΟ μετρώντας τους Δήμους που κερδίζει κάθε ομάδα. ΠΡΑΣΙΝΟΙ - ΜΠΛΕ - ΚΟΚΚΙΝΟΙ.

Η Δημοκρατία του κεφαλαίου μεσουραίνει. Μας έπεισε ότι μας δίνει το δικαίωμα, και γι' αυτό πρέπει να την προσκυνάμε, κάθε 4' χρόνια να διαλέγουμε τ' αφεντικά μας. Να διαλέγουμε δηλαδή τους διαχειριστές της υπάρχουσας κατάστασης που θέλει:

Να πεθαίνουμε λίγο-λίγο απ' τα πυρηνικά.

Να δολοφονούνται διαδηλωτές και απεργοί.

Να πολλαπλασιάζονται οι στρατιές των ανέργων.

Να μη φτάνει ο μισθός να πληρώσουμε το νοίκι.

Να καταστρέφουν το πράσινο και μεις να χειροκροτάμε.

Να διαλέγουμε δηλαδή τους διαχειριστές της υπάρχουσας κατάστασης που θέλει:

Να συσσωρεύουν κεφάλαια οι βιομήχανοι και οι εφοπλιστές.

Να καλοπερνάνε αυτοί που στηρίζουν τη λιτότητα (Πολιτικοί, Διευθυντές, Στρατηγοί, Δεσποτάδες).

Να ταΐζουμε τα σώματα των πραιτωριανών για να μας ξυλοφορτώνουν, όταν σηκώνουμε κεφάλι.

Συνδημότες, Συνδημότισσες,

Την Κυριακή θα ξανάχουμε πάλι «εκλογικό πανηγύρι». Χαρτοπόλεμο, μεγάφωνα, συγκεντρώσεις, υποσχέσεις ΘΑ... ΘΑ...

Εμείς δεν έχουμε να σας προτείνουμε τίποτα. Απλά και μόνο σας θυμίζουμε τη λαϊκή μας παροιμία:

ΑΠΟ ΠΙΤΤΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΤΡΩΣ ΤΙ ΣΕ ΝΟΙΑΖΕΙ ΚΙ' ΑΝ ΚΛΕΙ

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΑΠ' ΤΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

Εκδότης

Πισιμής Θεόδωρος
Επιδάουρου 21, Χαλάνδρι
Διεύθ. Επικοινων.
Τ.Θ. 26050, 10022 ΑΘΗΝΑ

«ΜΕ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΥΠΑΛΛΗΛΟΥ.
Το λέει ο νόμος

....
Το λέει ο νόμος
επικυρώνεται με διάταγμα προεδρικό
28 Αυγούστου του '78.
Το λέει ο νόμος

Εμείς, ό,τι ο νόμος ορίζει ασφαλώς
ό,τι, εφόσον και όταν
όπως, οπότε και αν

Αυτό, αγαπητέ μου, ασφαλώς
αυτό που ο νόμος ορίζει σαφώς». (Από την ποιητική συλλογή «Θραύσμα αριθμός 53» της Τ. Καραγεωργίου)

7.4.51. Έχουν περάσει σχεδόν 2 χρόνια απ' το λουτρό αίματος που εξαπέλυσαν στο Γράμμο και στο Βίτσι οι ένοπλοι μηχανισμοί του κράτους με πρωτεργάτες τους Τσακαλώτους, Γωγούσηδες, Νάτινες, Κιτριλάκηδες, Χονδροκούκηδες, Δροσογιάννηδες...

7.4.51. Το αίμα συνεχίζει να τρέχει σαν ποτάμι στα κρατηρήρια, στα ξερονήσια (ή «Νέους Παρθενώνες» σύμφωνα με τον Π. Κανελλόπουλο...), στους τόπους εκτελέσεων.... Στη βουλή δρακόντεια νομοθετήματα ψηφίζονται το ένα μετά το άλλο. 7.4.51. Ένας υπουργός της κυβέρνησης του Σοφοκλή Βενιζέλου εισηγείται την ψήφιση του υπερ-αυταρχικού Δημοσιούπαλληλικού κώδικα: «...Κύριοι βουλευτές... Επειδή εκ της ψηφίσας του Δημοσιούπαλληλικού κώδικα εξαρτώνται γενικότερα συμφέροντα του κράτους είναι δε και επιθυμία της Αμερικάνικης Αποστολής, η οποία καταβάλλουσα, ως γνωστό, το 62% του κρατικού προϋπολογισμού, θέλει να γνωρίζει την οργάνωση των δημοσίων υπηρεσιών, παρακαλώ τη Βουλή όπως δεχθεί το νομοσχέδιο ως ψηφισθέν... Σε λίγη ώρα ο Δημοσιούπαλληλικός κώδικας ψηφίστηκε απ' τη Βουλή και έγινε νόμος του κράτους (νόμος 1811/51).

Μερικές απ' τις διατάξεις του αντιδραστικότητας αυτού κώδικα είναι: Άρθρο 70 παράγ. 2: Ιδεολογία σκοπούσαι την διά βιαίων μέσων ανατροπή του υφισταμένου πολιτικο-κοινωνικού καθεστώτος αντικεινται απολύτως προς την ιδιότητα του δημοσίου υπαλλήλου. Άρθρο 74: Απα-

γορεύεται εις τους δημοσίους υπαλλήλους η δημοσία άσκησης κριτικής των πράξεων της κυβερνήσεως ή των προϊσταμένων των αρχών κατά τρόπον προδίδοντα έλλειψιν αντικειμενικότητας διά σκοπίμου χρήσεως αβασίμων επιχειρημάτων ή του οφειλομένου σεβασμού». Άρθρο 75: Ο υπάλληλος οφείλει να διάγει εντός και εκτός της υπηρεσίας κατά τρόπον ώστε να καθίσταται άξιος της κοινής εμπιστοσύνης και εκτίμησεως». Άρθρο 205 παράγ. 2: «Το υπαλληλικόν καθήκον προσδιορίζεται τόσο εκ των υπό των κειμένων διατάξεων εγκυκλίων, οδηγιών και διαταγών, επιβαλλομένων εις τον υπάλληλον υποχρώσεων, όσον και εκ της εντός και εκτός της υπηρεσίας εκάστοτε τηρητέας εν γένει διαγωγής αυτού». Άρθρο 206 παράγ. 1α: Η έλλειψιν πίστωσης και αφοσιώσεως προς την πατρίδα και τα εθνικά ιδεώδη ως και η επιδίωξις, έργω ή λόγω, της διά βιαίων μέσων ανατροπής του υφισταμένου πολιτικού ή κοινωνικού καθεστώτος αποτελεί πειθαρχικόν αδίκημα». Άρθρο 206 παράγ. 1β: «Η εκτός υπηρεσίας αναξία υπαλλήλου διαγωγή αποτελεί πειθαρχικό αδίκημα».

Τρία χρόνια μετά τη μεταπολίτευση αυτό το μνημείο καταπίεσης, καταδυνάστευσης και στραγγαλισμού των στοιχειωδεστέρων δικαιωμάτων των δημοσίων υπαλλήλων επικυρώθηκε με το Προεδρικό Διάταγμα 611 (του 1977).

Στις παραμονές του αξέχαστου «ραντεβού με την ιστορία» (Οκτώβρης 1981) το ΠΑΣΟΚ υποσχέθηκε ότι θα κάνει «εκδημοκρατισμό του

...Κάτω απ' την δαμόκλεια σπάθη του Δημοσιούπαλληλικού Κώδικα...

Δημοσιούπαλληλικού κώδικα»!! («ένοιωθαν βέβαια που ήσαν λόγια αυτά και ...ενθουσιάζονταν κι επευφημούσαν γοητευμένοι με το ωραίο θέαμα, μ' όλο που βέβαια ήξεραν τί άξιζαν αυτά, τί κούφια λόγια ήσαν», Κ. Καβάφης). Και στα χρόνια της «κοσμογονίας της αλλαγής και του τρίτου δρόμου προς το σοσιαλισμό» συνεχίστηκαν οι διώξεις όσων υπαλλήλων — εντός και εκτός υπηρεσίας — αρνούνταν να είναι υποτακτικοί, σκυφοκέφαλοι και δουλόφρονες, άβουλα όντα που πρόθυμα χειροκροτούν τα κάθε απόχρωσης αφεντικά και υμνούν την οποιαδήποτε αυθαιρεσία της οποιασδήποτε εξουσίας. Με τις φράσεις «Οι παρακάτω υπάλληλοι κατηγορούνται ότι... παρεβίασαν τα τάδε άρθρα του Δημοσιούπαλληλικού κώδικα» κλείνουν στερεότυπα τα έγγραφα των Υπουργείων, των Νομαρχιών και των Διευθύνσεων που δίνουν εντολή για διώξεις... Ενδεικτικά παραθέτουμε μερικά χαρακτηριστικά περιστατικά διώξεων: Δημοσίος υπάλληλος διώχτηκε, γιατί έστειλε επιστολή στην «Ελευθεροτυπία» όπου έκφραζε την άποψή του για κάποια ζητήματα της δουλειάς του (στα τέλη του 1985).

Άλλος διώχτηκε, γιατί «έκανε δημοσία κριτική υπηρεσιακών εγγράφων και ενεργειών». 3 καθηγήτριες (σε λύκειο της Κορίνθου) καταγγέθηκαν απ' το Μητροπολίτη Παντελεήμονα ότι «δεν έκαναν την προσευχή τους στην πρωινή σύναξη, ήσαν άθεες...». Το Υπουργείο διέταξε διώξη των καθηγητριών την άνοιξη του 1986 (θυμίζουμε και ένα άρθρο του νέου νόμου για την εκπαίδευση 1566/85: «Σκοπός της εκπαίδευσης είναι... να διακατέχονται οι μαθητές από πίστη προς την πατρίδα και τα γνήσια στοιχεία της ορθόδοξης χριστιανικής παράδοσης»!!).

Το τελευταίο δεκαήμερο του Νοέμβρη '85 ένας Τραπεζιτικός υπάλληλος πήρε στα χέρια του ένα έγγραφο (υπογραμμένο απ' τον διευθυντή της τράπεζας Νικ. Σκιαδαρής) που έλεγε: «Θέμα: ΚΛΗΣΗ ΣΕ ΑΠΟΛΟ-

ΓΙΑ. Εντός τριών ημερών από της επιδόσεως της παρούσης καλείσαι να δώσεις εξηγήσεις γραπτώς με ποιά ιδιότητα αναμείχθηκες στις ταραχές που έγιναν με αφορμή τον εορτασμό του Πολυτεχνείου κατά τη διάρκεια των οποίων τραυματίστηκες στον κρόταφο». Το 1983 στη Δεσκάτη ένας καθηγητής είχε διωχθεί, γιατί «σε δημοσία συζήτηση είχε ταχθεί υπέρ της ελευθερίας του έρωτα και τα βράδια συναντιόταν με μαθητές και μαθήτριές του»!!!!... Και ο κατάλογος των διώξεων δεν έχει τελειωμό...

Ταυτόχρονα οι πράσινοι νομάρχες, στυλοβάτες της «αλλαγής», τρομοκρατούν τους δημόσιους υπάλληλους, επικαλούμενοι το Δημοσιούπαλληλικό κώδικα. Μερικά παραδείγματα: Στα μέσα Αυγούστου 1983 στις δημόσιες υπηρεσίες της Δυτικής

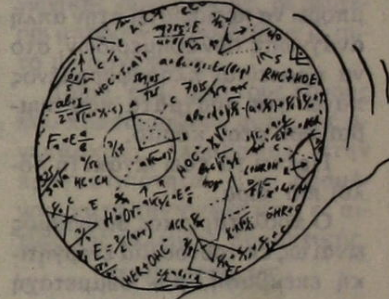

Αττικής έφτασε η εμερική εγκύκλιος ΓΝ 386/9 Αυγούστου 1983 του Νομάρχη Δ. Αττικής Αθανασ. Τσιμπούκη (σημειωτέον ότι αυτός έχει και συγγραφικές ικανότητες: πρόσφατα εκδόθηκε το βιβλίο του με τίτλο «Ελευθερα κείμενα και παραπομπές» το προλογίζει ο «αρχιτέκτονας της νέας Ελλάδας» Αντρέας): «...Ο κώδικας που καθορίζει τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις για όλους τους υπαλλήλους του Δημοσίου αποτελεί νόμο του Κράτους και είναι τουλάχιστο άξιο απορίας που διαφεύγει τούτο από υπαλλήλους που έτσι εκθέτουν τους εαυτούς τους στις προβλεπόμενες απ' τις διατάξεις του κυρώσεις που ενδεχόμενα θα μπορούσαν να τους επισύρουν... Οι δημόσιοι υπάλληλοι πρέπει να ασκούν τα καθήκοντά τους χωρίς παραβάσεις του Δημοσιούπαλληλικού κώδικα (άρθρ. 74, 75 κλπ.)...».

Ο ίδιος ο Τσιμπούκης στις αρχές Ιούλη 1984 έστειλε και άλλη εγκύκλιο, στην οποία, αφού προηγουμένως επικαλείται πάλι αρκετά άρθρα του Δημοσιούπαλληλικού κώδικα, καταλήγει: «...Καλώ τους διευθυντές των δημοσίων υπηρεσιών α) να συγκεντρώσουν τους υπαλλήλους τους και να τους αναγνώσουν την παρούσα εγκύκλιο, β) να εποπτεύουν για την τήρηση και εφαρμογή των υποχρεώσεων των υπαλλήλων γ) να αναφέρουν κάθε μήνα ενδεχόμενες παραβάσεις των υπαλλήλων». Να σκεφθείτε ότι ο Τσιμπούκης έγινε Νομάρχης Αττικής μετά από τέτοια λαμπρή καριέρα στη Δυτ. Αττική. Εμείς του συνιστούμε να γράφει αργότερα και άλλο βιβλίο με τίτλο «Έργα και ημέραι του Τσιμπούκη όταν ήταν νομάρχης» και να προσπαθήσει να διευρύνει τον κύκλο αυτών που θα το προλογίσουν. Εκτός απ' τον Αντρέα προτείνουμε: Τον πρύτανη Σταθόπουλο, τον αρχιΠΑΣΠίτη Τσαμουργκέλη, τον Αττικάρχη Αρκουδέα, το διοικητή της ΕΛΔΥΚ Αλεξάκη, τον φανατικό ΠΑΣΟΚτζή πρόεδρο του ΕΟΜΜΕΧ Λυμπεράκη, ο οποίος ήταν θερμός υμνητής της δικτατορίας, τον Κουρή της «Αυριανής» και το επιτελείο του.

Περιμέναμε πως «ο κόσμος του φωτός θα υπερίσχυε του κόσμου του σκότους»... Όχι κι έτσι όμως... Είπαμε αλλά όχι και τόσο πολύ...

12.9.86 Δημόσιοι υπάλληλοι

Πατήσια:

Να οργανώσουμε τις κοινωνικές αντιστάσεις

Δυο χρόνια μετά το Οργουελιανό 1984 η φαντασία του συγγραφέα αποδεικνύεται φτωχή μπροστά στη δεδομένη κοινωνική πραγματικότητα, αλλά κυρίως μπροστά στο μέγεθος της ισοπεδωτικής επιχείρησης εναντίον της ανθρώπινης υπόστασης. Σε όλους τους τομείς οι λειτουργίες των θεσμών και των σχέσεων μοιάζουν να συντείνουν σ' ένα στόχο: την ελαχιστοποίηση της δυνατότητας να ζήσουν και να δραστηριοποιηθούν άτομα ή κοινωνικές ομάδες - κατηγορίες έξω και ενάντια στα πλαίσια που έχουν χαραχτεί για το σύνολο της κοινωνίας.

Ενεργοί σήμερα ή ραδιενεργοί αύριο; Το ατύχημα στο πυρηνικό εργοστάσιο του Τσερνόμπιλ αλλά και τα υπόλοιπα ατυχήματα σε Ανατολή και Δύση μας βοηθάνε να δούμε τα πράγματα πιο καθαρά: — Όλα τα καθημερινά και εξ ίσου σοβαρά οικολογικά προβλήματα, όπως το νέφος, το κυκλοφοριακό, η απάνθρωπη πολεοδομία, τα απόβλητα των βιομηχανιών, τα μολυσμένα από φυτοφάρμακα και ορμόνες τρόφιμα, κι ένα σωρό άλλα, πέρασαν σε δεύτερη μοίρα.

— Ακόμη και αυτή η ραδιενέργεια μας έγινε κάτι «οικείο», αν κρίνουμε από τις ανύπαρκτες αντιδράσεις των καταναλωτών στις συνεχείς αυξήσεις των ορίων ραδιενεργούς μόλυνσης στα τρόφιμα, που ανακοινώνουν τα διάφορα υπουργεία σε όλη την Ευρώπη και στη χώρα μας.

— Δεν είναι καθόλου περίεργο που πολιτικοί και τεχνοκράτες σ' όλο τον πλανήτη προσπαθούν, με ιδιαίτερο ζήλο, να μας

πέσουν για τα «αγαθά» της πυρηνικής τεχνολογίας, παρ' όλο που καλύπτει μόνο το 5% των ενεργειακών μας αναγκών. Κι αυτό γιατί όλη η διαδικασία μετατροπής της πυρηνικής σε ηλεκτρική ενέργεια χρειάζεται υψηλή τεχνολογία και μεγάλες εγκαταστάσεις, άρα είναι και εύκολα μονοπωλήσιμη, πράγμα που συνεπάγεται απεριόριστη εξουσία μερικών πάνω στη ζωή όλων μας.

— Η σοσιαλιστική κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ διακηρύσσει την επιθυμία της για αποπυρηνικοποιημένα Βαλκάνια και παράλληλα επιτρέπει να υπάρχουν πυρηνικά όπλα στις Αμερικανικές βάσεις, μελετά, μέσω της ΔΕΗ την εγκατάσταση πυρηνικού αντιδραστήρα στη χώρα μας, μεθοδεύει την εξόρυξη και εξαγωγή Ουρανίου από την Β. Ελλάδα, εισάγει ηλεκτρική ενέργεια που παράγεται σε πυρηνικά εργοστάσια της Βουλγαρίας. Και τέλος όταν το πιο ευαίσθητο κομμάτι της νεολαίας βγαίνει στους δρόμους, μετά το Τσερνόμπιλ, για να διαδηλώσει την αντίθεσή του στη πυρηνική τεχνολογία Δυτική και Ανατολική, Πολεμική και Ειρηνική, εξαπολύει εναντίον του ένα πογκρόμ συλλήψεων, ξυλοδαρμών, δικών και καταδικών αντιπυρηνικών διαδηλωτών.

Η κοινωνικοποίηση της καταστολής (τελικό ο επόμενος νεκρός ήταν απεργός)

Αλλά οι απαγορεύσεις και διαλύσεις συγκεντρώσεων έχουν γίνει πλέον καθεστώς. Βρισκόμαστε στην πρώτη περίοδο μεταδικτατορικά όπου η πολιτική δράση

συγκεκριμένων κοινωνικών - πολιτικών χώρων έχει ποινικοποιηθεί.

Το πανεπιστημιακό άσυλο έπαψε πλέον να υφίσταται εφ' όσον η ερμηνεία του αφέθηκε στον στρατηγό Δροσογιάννη.

Οι προληπτικές συλλήψεις, οι ξυλοδαρμοί πολιτών και η αρχή της συλλογικής ευθύνης αποτελούν την πεμπτουσία της συλλογιστικής των επιτελών του Υπουργείου Δημοσίας Τάξης.

Το κέντρο της Αθήνας, αλλά και της Θεσσαλονίκης, έχει καταληφτεί από τις ορδές των μαινόμενων νεοφασιστικών τηρητών της Τάξης.

Οι πλατείες στις γειτονιές αστυνομικοκρατούνται και τα μπλόκα στα μηχανάκια έχουν πλέον τον χαρακτήρα εκδίκησης απέναντι στη νεολαία.

Η τελευταία σκευωρία της ασφάλειας απέναντι στην αγωνιστική δικηγόρο Κατερίνα Ιατροπούλου μας δείχνει και κάτι άλλο: οι μηχανισμοί του πασοκικού κράτους είναι αδιάτακτοι στην προσπάθειά τους να καταστείλουν και να εξοντώσουν κάθε άτομο ή κοινωνικό κομμάτι που επιμένει να ανθίσταται, που εκφράζει την απαίτησή του για ζωή.

Και είναι σίγουρο πλέον ότι κανείς δεν μπορεί να «κοιμάται ήσυχος». Η επιθετική πολιτική του ΠΑΣΟΚ στοχεύει όχι πια μόνο σε κάποιες «περιθωριακές» ομάδες αλλά σε οτιδήποτε κινείται έξω από τα πλαίσια του εκσυγχρονιζόμενου Κράτους. Τα οικονομικά μέτρα και ο τρόπος που επεβλήθηκαν, η πολιτική αντιμετώπιση του προβλήματος των ενοικίων, που έχει κάνει το δικαίωμα στη στέγη αντικείμενο της πιο άγριας εκμετάλλευσης, τα δικαστικά πραξικοπήματα στον εργατικό χώρο, η - ουσιαστική - απαγόρευση των απεργιών, το χτύπημα από τα ΜΑΤ-ΜΕΑ απεργών στην Περιοική Πατράϊκη, ΠΕΡΦΙΑ, ΕΔΟΚ-ΕΤΕΡ κ.τ.λ. (όταν πέρυσι

στο Πολυτεχνείο του 85 έπεφτε νεκρός ο 15χρονος Μιχάλης Καλτζάς από τις σφαίρες των «καταργημένων» ΜΑΤ το σύνθημα που ακούστηκε ήταν «ο επόμενος νεκρός θα είναι απεργός»). Κανείς όμως δεν περίμενε να επαληθευτεί τόσο γρήγορα με το θάνατο του εργάτη της ΕΔΟΚ-ΕΤΕΡ Αγγέλου Μαυροειδή κατά την διάρκεια των κινητοποιήσεων του Σωματείου του) είναι χαρακτηριστικά του τρόπου που έχει επιλέξει η κυβέρνηση για να αντιμετωπίσει τις τωρινές και τις επερχόμενες κοινωνικές συγκρούσεις.

Είναι ο ίδιος ο τρόπος που αντιμετωπίστηκαν οι κάτοικοι του Ζωγράφου, της Ηλιούπολης, της Λευκάδας όταν διεκδικήσαν το δικαίωμά τους να αμυνθούν απέναντι στην μόλυνση του περιβάλλοντος και να απαιτήσουν κάποια ποιότητα στη ζωή τους.

Ο Όργουελ αποδεικνύεται «φτωχός» Φαίνεται ότι η άμεση καταστολή και η όλη πολιτική της κυβέρνησης χρειάζεται και πιο σύγχρονα μέσα, έτσι:

Με τεχνολογικές - ολοκληρωτικού τύπου - πολεοδομικές παρεμβάσεις (βλέπε Εξάρχεια και αλλού) επιχειρείται να επιβληθεί σιγή νεκροταφείου, ισοπέδωση των ιδιαιτερότητας και καταστροφή των χώρων που συννάει η νεολαία και όπου σε πείσμα των καιρών διακινούνται ιδέες και κοινωνικές ανησυχίες και πρακτικές, και λιγότερο εμπορεύματα της βιομηχανίας του ελεύθερου χρόνου.

Θεσμοθετείται ο ρατσισμός απέναντι στη νεολαία με όλα τα νομοθετικά κατασκευάσματα που έχουν σχέση κυρίως μ' αυτήν.

Το καινούργιο νομοσχέδιο για τα ναρκωτικά ευνοεί την χρήση σκληρών ναρκωτικών, εισάγει την αρχή της συλλογικής - οικογενειακής ευθύνης, προωθεί τον

χαφιδισμό. Η αντιμετώπιση των ψυαθενών (υποχρέωση του γιατρού να αναφέρει οποιαδήποτε επίσκεψη ασθενούς, πάριμο των διπλωμάτων οδήγησης, μη έκδοση άδειας άσκησης επαγγέλματος) από τη μια είναι μια βάρβαρη αντιμετώπιση μιας κοινωνικής μειονότητας και από την άλλη έχει καταστεί το μέσο εκδίκησης απέναντι στους νέους, που αρνούνται τον στρατό (όπου οι αυτοκτονίες στρατιωτών πολλαπλασιάζονται) αναγκάζονται να πάρουν «τρελόχαρτο», αφού το δικαίωμα άρνησης, για ιδεολογικούς και θρησκευτικούς λόγους, δεν αναγνωρίζεται.

Στα σχολεία η εντατικοποίηση αυξάνει, το όριο των απουσιών μειώνεται, καθιερώνεται το ποινολόγιο, τα κτήρια περιφράσσονται για να πιστοποιήσουν τον διαχωρισμό του σχολείου από την κοινωνική πραγματικότητα.

Και επειδή τα συμβατικά μέσα κοινωνικού ελέγχου κρίθηκαν ανεπαρκή για το μέγεθος της επιχείρησης, που βρίσκεται σε εξέλιξη, η κυβέρνηση κατασκεύασε το νέο σύστημα κωδικοποίησης και αριθμοποίησης των πολιτών. Εισήγαγε τον νέο τύπο ταυτοτήτων με τον περιβόητο ΕΚΑΜ (Ενιαίο Κωδικό Αριθμό Μητρώου), ο οποίος θα συνοδεύει και μια σειρά από άλλα χαρτιά όπως διαβατήριο, φορολογικό μητρώο, βιβλιάριο ασθενείας, δημοτολόγιο κ.τ.λ. Πρόκειται για τον κωδικό αριθμό που συνοδεύει κάθε πολίτη σε κάθε κοινωνική του εκδήλωση - σχέση και που είναι το «κλειδί» πρόσβασης των υπηρεσιών του Κράτους (Ασφάλεια, ΚΥΠ κ.τ.λ.) στα αρχεία όπου έχουν καταχωρηθεί οι πληροφορίες που έχουν σχέση με το συγκεκριμένο άτομο, είτε αφορά την σχέση του με τον κρατικό μηχανισμό (εφορία, ασφαλιστικοί οργανισμοί, αστυνο-

συνέχεια στη σελ. 15

Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΣΗΜΕΡΑ

Τα παρακάτω κείμενα (όπως και άλλα που πρόκειται να δημοσιευθούν στη ΔΟΚΙΜΗ και που προέρχονται από άτομα ή ομάδες) βρίσκονται μέσα στην όλη διαδικασία για την ανάπτυξη του διάλογου και του προβληματισμού με στόχο την ανασυγκρότηση του αναρχικού κινήματος στην Ελλάδα.

Α) ΔΙΕΘΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΤΟ ΠΛΕΥΡΟ ΤΩΝ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΟΜΕΝΩΝ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΠΕΡΙΟΡΙΣΤΕΙ ΑΠΛΑ ΣΕ ΜΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΧΡΗΜΑΤΙΚΩΝ ΠΟΣΩΝ Η ΣΤΗΝ ΑΝΤΙΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΠΟΡΕΣΕΙ ΝΑ ΟΛΟΚΛΗΡΩΘΕΙ ΜΕ ΜΙΑ ΕΠΙΘΕΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΥΠΕΥΘΥΝΟΥΣ - ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥΣ ΚΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥΣ ΤΗΣ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗΣ.

Μιά στενή αντίληψη του αγώνα είναι καταδικασμένη να αποτύχει, εάν όχι σε σχέση με τους όρους των άμεσων αποτελεσμάτων (καλύτερες συνθήκες, αύξηση της επαναστατικής συνείδησης, ανάπτυξη του κινήματος) οπωσδήποτε σε σχέση με τους όρους της μετατροπής των σχέσεων δύναμης.

ΟΛΙΚΟΤΗΤΑ

Ο επαναστατικός αγώνας είναι ένα γεγονός «ολικό», εμπλέκει τη δυνατότητα της ζωής όλων των εκμεταλλεζόμενων σ' όλα τα διαφορετικά μέρη του κόσμου, από αυτό η αναγκαιότητα μιάς «ολικής» επέμβασης του επαναστάτη, ακόμα και στην περίπτωση που αυτός ο τελευταίος βρίσκεται σε μιά δεδομένη στιγμή να δρα σε έναν αγώνα «μερικό» και ως εκ τούτου «ενδιάμεσο».

Αλλά αυτό το ενδιαφέρον δεν μπορεί να περιοριστεί στην απλή ανάγνωση των εφημερίδων, στο να κρατείσαι πληροφορημένος πάνω στα πράγματα που συμβαίνουν στον κόσμο.

Πρέπει να πάει λιγάκι (ή πολύ) πιο πέρα.

Ο προλεταριακός διεθνισμός είναι ως εκ τούτου μιά ενεργητική επέμβαση, μιά συμμετοχή στον αγώνα των εκμεταλλεζόμενων, επέμβαση και συμμετοχή παντού όπου είναι δυνατό.

Αλλά υπάρχει ένας λανθασμένος τρόπος θεώρησης αυτής της βασικής επαναστατικής προοπτικής.

Αυτός βάλθηκε στην πρακτική, από τα εξουσιαστικά κομμάτια κομμάτια του κινήματος στην δεκαετία του '70 και έδωσε αποτελέσματα οφθαλμοφανώς καταστρεπτικά.

ΤΡΙΤΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Αυτός ο λανθασμένος τρόπος έχει χαρακτηριστικά μηχανιστικά και συνίσταται στο να παίρνει σε θεώρηση αυτό που πιστεύεται ότι αποτελεί το πιο υψηλό σημείο της σύγκρουσης (ας πούμε την κατάσταση των λαών του τρίτου κόσμου), όπου οι κοινωνικές και οικονομικές αντιθέσεις είναι πιο έκδηλες και να τον μεταφέρει —σαν στρατηγική και μεθοδολογική πρόταση— στο εσωτερικό της κατάστασης των πιο προχωρημένων χωρών (τη λεγόμενη μητροπολιτική κατάσταση).

Στο παρελθόν λεγόταν να μεταφερθεί το Βιετνάμ στο Βερολίνο ή στο Λονδίνο ή στο Μιλάνο. Το λάθος βρισκόταν σε μιά λαθρεμένη εκτίμηση για την έντονη σύγκρουση, βλέποντας την σαν μιά μετωπική αντιπαράθεση, χωρίς συγκεκριμένους στόχους και κατευθύνσεις. Και στη μεταφορά αυτής της αντίληψης σε καταστάσεις που είχαν και έχουν διαφορετικά χαρακτηριστικά.

Αλλά στην πρακτική δεν ε-

πρόκειτο για ένα πραγματικό προλεταριακό διεθνισμό. Η μακρινή κατάσταση βλεπόταν σαν ευκαιρία για να σπρωχθεί ή τοπική κατάσταση.

Η ολική μεταφορά των μεθόδων, και των συνθημάτων γινόταν με την προοπτική να αποκτηθούν αποτελέσματα συμπάθειας και προπαγάνδας ακριβώς επάνω στο ίδιο κύμα εκείνων των άλλων αποτελεσμάτων, που ο αγώνας εκείνων των μακρινών λαών πήγαινε να αποκτήσει.

Θεωρούμε ότι σήμερα περισσότερο παρά ποτέ άλλοτε ένας αληθινός προλεταριακός διεθνισμός μπορεί να κατευθυνθεί προς δύο λύσεις.

Η πρώτη, αυτή η κλασική, περί της οποίας σήμερα γίνεται όλο και περισσότερο λιγότερος λόγος, και η οποία βλέπεται διαμέσου ενός παραμορφωτικού φακού ενός ρομαντισμού ήδη ξεπερασμένου, αυτή είναι η άμεση συμμετοχή επί τόπου, διαμέσου ομάδων ή διεθνιστικών ταξιαρχικών αγώνα.

Πάνω σ' αυτό το σημείο θα μπορούσε να γίνει μιά μεγάλη συζήτηση που την τοποθετούμε σαν μιά δυνατή συζήτηση μεταξύ συντρόφων. Εξάλλου, υπάρχει η άλλη άποψη, αυτή της πραγματικής «υποστήριξης» στον διεθνιστικό αγώνα.

Κατ' αρχήν πρέπει να ειπωθεί ότι αυτή η υποστήριξη δεν μπορεί να περιοριστεί σε μιά απλή χρηματική εισφορά, η οποία αν και είναι πολύ χρήσιμη, δεν είναι σίγουρα το πρώτο πράγμα που οι εκμεταλλεζόμενοι αγωνιστές περιμένουν.

ΑΝΤΙΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Υπάρχει ακόμη η λεγόμενη «πολιτική» υποστήριξη, δηλαδή η αντιπληροφόρηση, η διανομή υλικού, η διαδήλωση στις πλατείες, οι πικετοφορίες στα προξενεία και στις πρεσβείες, τα γράμματα διαμαρτυρίας, που αποτελούν ενέργειες πολύ χρήσιμες.

ΕΠΙΘΕΣΗ

Και μετά υπάρχει η επίθεση ενάντια στους υπεύθυνους της εκμετάλλευσης. Υπεύθυνους εσωτερικούς και εξωτερικούς.

Χωρίς να θέλουμε να δώσουμε κανένα ιδιαίτερο προνόμιο σ' αυτή την τελευταία άποψη, πρέπει να πούμε —πολύ καθαρά— ότι το να κάνουμε πράγματα εκ των προτέρων καταλογισμένα και περιοριζόμενοι σ' αυτά, σημαίνει να τα αποστερήσουμε από το θετικό αποτέλεσμα που αυτά έχουν.

Σημαίνει να μειώνουμε την εκδήλωση της σκέψης και της άποψης σε εξάσκηση ρουτίνας, σημαίνει να μεταβάλλουμε τη χρηματική υποστήριξη σε υστερόβουλη ελεημοσύνη που είναι βασικά άλλοθι για εμάς τους

ιδίους.

Το να κάνουμε τα πράγματα μαζί, έχει νόημα πιο σοβαρό και

αντιπροσωπεύει αυτό που θεωρούμε σαν τον πραγματικό προλεταριακό διεθνισμό.

Β) Η ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΣΑΝ ΜΕΘΟΔΟΣ ΤΟΥ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ

Η ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΣΧΗΜΑ ΓΙΑ ΝΑ ΔΩΣΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΜΑΣ. ΣΤΗΝ ΓΕΝΙΚΟΠΟΙΗΜΕΝΗ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΟΠΟΙΑ ΖΟΥΜΕ ΑΥΤΗ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΘΕΩΡΗΘΕΙ ΑΚΡΙΒΩΣ ΣΑΝ ΜΕΣΟ ΜΑ ΟΧΙ ΣΑΝ ΣΚΟΠΟΣ.

Περί αυτοδιεύθυνσης έγινε πολύς λόγος τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια. Ίσως περισσότερο από τον απαραίτητο. Από την αρχική σιωπή και τις συζητήσεις μεταξύ ειδικών περάσαμε στον πληθωρισμό του όρου. Είναι αρκετό να πούμε ότι ακόμα και τα κόμματα «μιλούν» για «αυτοδιεύθυνση».

Δεν είναι λοιπόν χωρίς σημασία να επαναπροσδιορίσουμε τον δικό μας τρόπο θεώρησης των πραγμάτων.

Όχι μόνο για το εργοστάσιο. Απεναντίας, αυτό είναι ο τελευταίος τόπος της ταξικής σύγκρουσης όπου θα μπορούμε να μιλάμε για «αυτοδιεύθυνση» μέσα στην καπιταλιστική τάξη πραγμάτων.

Μα ούτε ακόμα είναι απλό διανοητικό μοντέλο, ψυχολογική στάση, είναι ανάγκη να το ξανατονίσουμε, ιδιαίτερα σήμερα που ξανάρχονται στη μόδα διάφοροι ψυχολογισμοί, μερικοί από τους οποίους είναι αφελώς σπιτικές κατασκευές και απολύτως ακατάλληλοι να χρησιμοποιούν σαν εξήγηση της ταξικής πραγματικότητας.

Στους ενδιάμεσους αγώνες, τέτοιοι που είναι πάντοτε αυτοί που μπορούμε να κάνουμε, οι δυνατότητες μιάς πραγματικής αυτοδιεύθυνσης είναι πολύ περιορισμένες.

Δεν μπορεί να κοπεί ένα κομμάτι του εδάφους του κεφαλαίου για να βολευτούμε αναπαυτικά

πέραν της εκμετάλλευσης.

Αλλά μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε όλες αυτές τις αυτοδιευθυντικές τεχνικές, που εάν από μόνες τους δεν είναι ακόμη η αυτοδιεύθυνση με το μεγαλύτερο περιεχόμενο του όρου, είναι μέσα αγώνα. Με τη σειρά τους, αυτοί οι αγώνες πρέπει να έχουν την αυτοδιεύθυνση σαν μέσο και όχι σαν σκοπό.

Με άλλους όρους πρέπει να γίνει αντιληπτό ότι η αυτοδιεύθυνση είναι ένα σχήμα τοποθέτησης των αγώνων και όχι ο σκοπός προς πραγματοποίηση (με τρόπο διαχωρισμένο) μέσα σε μιά προοπτική που στο μεγαλύτερο μέρος, παραμένει καπιταλιστική.

Πραγματικά, στην περίπτωση που η αύξηση των αυτοδιευθυνόμενων αγώνων αναπτυσσόταν, θα επέρχονταν μιά πολύ δυνατή κρατική αντίδραση ενάντια σε κάθε αυτοδιευθυνόμενη σχηματική άποψη, ήδη ενεργούσα, με μιά ριζοσπαστικοποίηση της σύγκρουσης τέτοια που να φτάσει ή σε μιά γενικοποίηση της των αυτοδιευθυνόμενων διαδικασιών (πρακτικά στην επανάσταση) ή αλλιώς στο γενικό σβύσιμο κάθε αυτοδιευθυντικής εμπειρίας.

Θεωρώντας την αυτοδιεύθυνση σαν σχήμα των ενδιάμεσων αγώνων, διευκολύνει να μειωθούν οι κίνδυνοι της μόλυνσης που τα διάφορα κόμματα και οι διάφοροι πολιτικοί απατεώνες

τελευταίας εσοδείας, από καιρό σε καιρό προτείνουν μπροστά στις δικές μας επαναστατικές προσπάθειες. Διευκολύνει να τοποθετηθεί σωστά η ταξική σύγκρουση με τίποτε περισσότερο.

Είμαστε συχνά αναγκασμένοι να εκτιμήσουμε διαφορετικά την αυτοδιευθυντική μέθοδο, ακόμα και στην προοπτική των άμεσων αποτελεσμάτων που αυτή μπορεί να δώσει, σε όρους σχημάτων «διαχωρισμένων» από το γενικοποιημένο καπιταλιστικό πλαίσιο.

Αυτό είναι χωρίς αμφιβολία μιά ψευδαίσθηση.

Σ' αυτή τη φάση της ταξικής σύγκρουσης η μόνη δυνατή αυτοδιεύθυνση είναι ως εκ τούτου η αυτοδιεύθυνση των αγώνων, η οποία μπορεί επίσης να είναι «εμπειρία» αυτοδιεύθυνσης της παραγωγής (φυσικά «μέσα σε γυαλί» όπως το χρυσόψαρο) αλλά πάντοτε με την προοπτική να εγγυηθεί την αποτελεσματικότητά του αγώνα που κάνουμε και όχι την ψευδαίσθηση (ειδικά ποσοτική) ότι είναι δυνατό ένα οποιοδήποτε σχήμα «διαχωρισμένο» στο οποίο να χωθούμε για να επιβιώσουμε «άνοσοι» μέχρι τη στιγμή της επαναστατικής έκρηξης. Κατ' αυτό τον τρόπο η αυτοδιεύθυνση δεν είναι τίποτε άλλο παρά ένα τραγικό άλλοθι.

Γ) ΕΝΑΣ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΣΤΑΣΗΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ

ΑΓΩΝΕΣ ΟΧΙ ΒΑΣΙΣΜΕΝΟΙ ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΟΔΟΤΗΣΗ ΑΛΛΑ ΣΤΗΝ ΔΙΑΡΚΗ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ, ΣΥΝΕΧΗΣ ΑΝΤΙΘΕΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΠΙΕΣΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ. ΚΑΘΕ ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΣΥΝΑΛΛΑΓΗΣ ΜΕ ΤΙΣ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΜΕΤΑΤΡΕΠΕΤΑΙ ΣΕ ΞΕΠΟΥΛΗΜΑ ΤΗΣ ΔΥΝΑΜΙΚΗΣ ΤΟΥ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΟΥ ΚΑΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ.

Η παρούσα κατάσταση έχει γίνει πιο δύσκολη και είναι ανάγκη να αντιληφθούμε ότι η επιμονή στις τάσεις βολέματος και συμβιβασμού προκαλεί καταστροφικά κτυπήματα στην ανάπτυξη του επαναστατικού αγώνα.

Δεν μπορούμε να χάνουμε τον καιρό μας με τα ιδεολογήματα εάν σκοπεύουμε να μεταβάλουμε την κατάστασή μας.

Είναι ανάγκη να εξεταστούν προσεκτικά οι σχέσεις εκμετάλλευσης και καταπίεσης, παίρνοντας ενεργητικά μέρος στους αγώνες, χωρίς φόβο να δοθούμε ολοκληρωτικά, στοχεύοντας στόχους συγκεκριμένους και κοντινούς, όσον αφορά τον χρόνο πραγμάτωσης, με μεθόδους που προσδιορίζουν μια στρατηγική ανατρεπτική ικανή να εκφράσει ένα ολικό σχέδιο προλεταρια-

κής αυτοαπελευθέρωσης.

Το βάσιμο στην πρακτική της έννοιας της διαρκούς σύγκρουσης συνεπάγεται μιά σωστή εκτίμηση του κεφαλαίου και του Κράτους όπως επίσης και του ρόλου τους μέσα στην κοινωνική σύγκρουση.

Σαν αναρχικοί γνωρίζουμε καλά, όσο και αν δείχνουν μερικοί ότι το έχουν ξεχάσει, ότι η κοινωνική υπόθεση δεν μπορεί να λυθεί διαμέσου συνταγματικών διαδικασιών που οδηγούν στην εξέλιξη του συστήματος, αλλά ο δρόμος περνά διαμέσου της απαραίτητης καταστροφής όλων των δομών κυριαρχίας και ιεραρχίας.

Είναι η αναγκαιότητα που επιβάλλει τη χρήση βίας, δεδομέ-

νου ότι τα αφεντικά δεν θα υποκύψουν αυθόρμητα, ως εκ τούτου θα είναι η υλική οργανωμένη δύναμη την οποία θα διαθέτουν οι προλετάριοι, το μόνο πράγμα που θα μετρήσει.

Δεν είναι καινούριο πράγμα ότι αυτή η προοπτική σπέρνει το φόβο στους διανοούμενους των σαλονιών, που ενδιαφέρονται να διασώσουν τον προνομιούχο ρόλο τους φροντίζοντας να κρύψουν το απαραίτητο και καταστροφικό τμήμα του επαναστατικού αναρχικού σχεδίου.

Μιλάνε για το κακό τμήμα του αναρχισμού αυτό που συμβάλλει στη δημιουργία του ταξικού μίσους, στο ξέσπασμα των κακών παθών, στον κοινωνικό πόλεμο.

Σήμερα αυτές οι απόψεις πολεμούνται συστηματικά με σκοπό την διατήρηση της προσωπικής ησυχίας, από μέρους των θρησκομανών του κινήματος που κάνουν την απολογία των αρετών που περιέχονται στις πρακτικές της μη-βίας, του ειρηνισμού κλ.π.

Οι άλλοι, αυτοί που δεν συμφωνούν και δεν εκφράζονται στις πρακτικές των ειρηνιστών, είναι οι βίαιοι, οι «απερίσκεπτοι» του κινήματος που ακόμα «δεν έχουν καταλάβει τι συμβαίνει στον κόσμο».

Στην πραγματικότητα, η μη βία, ο πασιφισμός, η ανοχή, συμφέρουν τα αφεντικά και τους κυβερνώντες, όχι φυσικά τους εκμεταλλευόμενους των οποίων οι κοινωνικές συνθήκες είναι εκ των πραγμάτων σε ανοικτή αντίθεση με αυτές τις έννοιες έτσι τους προσκαλούν στην παραίτηση από τους κοινωνικούς ανατρεπτικούς αγώνες.

Η δημοκρατία είναι ένα εξευγενισμένο σύστημα κυριαρχίας, φυσικά προτιμώτερο από την καλλύτερη δικτατορία, που παρ' όλα αυτά δεν είναι λόγος να δι-

καιολογηθεί ο συμβιβασμός.

Είναι σ' αυτήν ακριβώς την διάσταση που η αναγνώριση της σύγκρουσης σαν έννοιας διαρκούς μέσα στους κοινωνικούς αγώνες καταδεικνύει την αξία της, γιατί προωθεί τους εκμεταλλευόμενους στον ανοικτό αγώνα ενάντια στον κυρίαρχο.

Αντίθετα ένας αγώνας που δεν βάζει στην πρακτική αυτή την έννοια, μας ωθεί προς την μεσολάβηση των θεσμών, συντηθίζοντας τους προλετάριους στην αντιπροσωπευση, κάνοντάς τους να πιστεύουν στην ψευδαίσθηση της χειραφέτησής τους, διαμέσου των κοινοβουλευτικών νόμων, μέχρις του σημείου να συνενδιαφέρονται όσο αφορά την διοίκηση της ίδιας τους της εκμετάλλευσης, πράγμα που σταδιακά έχει ήδη αρχίσει να γίνεται.

Οι δημοκρατικοί αγώνες προτρέπουν τους εκμεταλλευόμενους προς την απάθεια και την εμπιστοσύνη προς τους ίδιους τους τους «προστάτες», μέχρις την υπακοή. Αλλά οι επαναστάτες αρνούνται να νερώσουν τις ιδέες τους και τη δράση τους με τις ουμανιστικές πολυλογίες των ρεφορμιστών.

Ουδεμία διαλεκτική σύνθεση είναι δυνατή μεταξύ κυριαρχιών και κυρίαρχων μεταξύ εκμεταλλευόμενων και εκμεταλλευτών.

Η λογική μας επιβάλλει την κατάργηση των ενός από τους δύο όρους, και για να φθάσουμε σ' αυτό, θέλουμε να επεκτείνουμε το μέτωπο της συνεχούς κοινωνικής σύγκρουσης.

Αυτό σημαίνει ότι κάθε εμπειρία που αποκτούμε είναι χρήσιμη στην καθημερινότητα εάν εκφράζεται σαν πράξη αναγκαστική, ανοικτή και βίαιη ενάντια στην παρούσα κατάσταση πραγμάτων.

Δ) ΠΕΡΑΝ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΥ

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΥ ΣΥΜΠΗΝΕΙ ΜΕ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΙΣΜΟΥ. ΓΙ' ΕΜΑΣ ΑΥΤΟ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΕΠΙΣΗΣ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΠΟΣΟΤΙΚΗΣ ΨΕΥΔΑΙΣΘΗΣΗΣ ΤΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΙΔΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΣΥΝΘΕΣΗΣ. Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΟΥ ΑΥΡΙΟΥ ΘΑ ΠΑΡΕΙ ΚΑΙΝΟΥΡΙΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

Τα συνδικάτα είναι στο δρόμο της θλιβερής δύσης τους. Προς καλό είτε προς κακό μαζί μ' αυτό το δομικό σχήμα αγώνα δύνει μια εποχή, ένα μοντέλλο και ένας μελλοντικός κόσμος ειδομένος σε όρους αναπαραγωγής (καλλυτερευμένης και διορθωμένης) του παρόντος κόσμου.

Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Σήμερα βαδίζουμε προς καινούριες και βαθείες μεταβολές, όσο αφορά τόσο την παραγωγική όσο και την κοινωνική δομή. Ταυτόχρονα μεταβάλλονται και οι μέθοδοι αγώνα, οι προοπτικές, τα ίδια τα μεσοπρόθεσμα σχέδια.

Τα συνδικαλιστικά όργανα προορίζονταν (με ορισμένους σκοπούς) για την βιομηχανική κοινωνία σε ανάπτυξη, όπου και πολύ γρήγορα από όργανα αγώνα μεταβάλλονται σε όργανα υποστήριξης της ίδιας της παραγωγικής δομής.

Ακόμη και ο επαναστατικός συνδικαλισμός έχει ξεπεράσει τον καιρό του διαδραματίζοντας τον ρόλο του: σπρώχνοντας εμπρός τα πιο μαχητικά κομμάτια του εργατικού κινήματος μα ταυτόχρονα σπρώχνοντάς τα προς τα πίσω όσον αφορά την ικανότητα τους να σκεφτούν την μελλοντική κοινωνία, τις δημιουργικές ανάγκες της επανάστασης.

Όλα έμειναν πακετοποιημένα στο εσωτερικό της διάστασης του εργαστάσιου.

Ο ΕΡΓΑΤΙΣΜΟΣ

Ο εργατισμός δεν υπήρξε μόνο μια κοινοτυπία του εξουσιαστικού κομμουνισμού.

Η διάκριση προνομιούχων χώρων της ταξικής σύγκρουσης είναι ακόμη σήμερα μια από τις πιο ριζωμένες συνήθειες που δεν κατορθώνεται να μετατεθεί.

Τέλος του συνδικαλισμού λοιπόν. Γιατί ακόμα και η κριτική στο συνδικαλισμό αυτό αποδείχνει. Κατά βάθος ποιος δεν είναι κριτικός απέναντι στις θέσεις του συνδικαλισμού; Όλοι ή σχεδόν όλοι.

Η ΣΥΝΘΕΣΗ

Μόνο που ξεχνιούνται οι συσχετίσεις.

Η κριτική μας στον συνδικαλισμό βασίζεται στην κριτική της «ποσοτικής» μεθόδου, που έχει όλα τα χαρακτηριστικά του κόμματος στα σπάργανα, είναι επίσης κριτική των ειδικών οργανώσεων σύνθεσης, είναι επίσης κριτική του ταξικού καθωσπρεπισμού, δανεισμένου από την αστική τάξη και φιλτραρισμένου, διαμέσου των κοινοτοπιών της λεγόμενης προλεταριακής ηθικής.

Όλα αυτά δεν μπορούν να τεθούν στην άκρη.

Εάν σήμερα είναι πολλοί οι σύντροφοι που συμφωνούν στην ήδη παραδοσιακή κριτική του συνδικαλισμού, είναι ακόμα λίγοι αυτοί που συμμερίζονται όλες τις επιπτώσεις που πηγάζουν από αυτή την κριτική.

Στον κόσμο της παραγωγής μπορούμε να επέμβουμε μόνο διαμέσου οργάνων που δεν τίθενται πάνω στην ποσοτική προοπτική.

Και ως εκ τούτου δεν μπορούν να επιχειρούν να έχουν από πίσω τους ειδικές αναρχικές οργανώσεις που δουλεύουν πάνω στην υπόθεση της επαναστατικής σύνθεσης.

ΟΙ ΠΥΡΗΝΕΣ

Αυτό επιβάλλει έναν διαφορετικό τρόπο επέμβασης, αυτόν που δημιουργεί «πυρήνες» εργασίας ή πυρήνες περιοχής και που περιορίζεται στο να διατηρεί επαφές με μια ειδική δομή, αποκλειστικά «συγγένειας».

Από τη σχέση μεταξύ ειδικής δομής (εδώ εννοείται η αναρχική) και πυρήνων βάσης πηγάζει ένα καινούριο μοντέλο επαναστατικού αγώνα που προϋποθέτει σαν σκοπό του την επίθεση στις δομές του κεφάλαιου και του κράτους διαμέσου της χρησιμοποίησης μιας εξεγερτικής μεθοδολογίας.

Αυτή η τοποθέτηση επιτρέπει να ακολουθήσουμε καλύτερα τις βαθείες μεταβολές που επέρχονται στην παραγωγική δομή.

Το εργοστάσιο προοπτικά είναι στον δρόμο της εξαφάνισης, καινούριες παραγωγικές οργανώσεις θα το αντικαταστήσουν, βασισμένες κύρια στον αυτοματισμό. Οι χθεσινοί εργάτες θα ενσωματωποιηθούν (μερικά) σε μια πραγματικότητα (παραγωγική) υποστήριξης (υπηρεσίες) ή απλά σε μια κατάσταση βραχυπρόθεσμα επιδοματική και μακροπρόθεσμα απλής επιβίωσης.

Ε) ΜΙΑ ΕΙΔΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΤΙΚΗ ΠΡΟΤΑΣΗ

Η ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΟΜΑΔΩΝ ΠΑΝΩ ΣΤΗ ΒΑΣΗ ΣΥΓΓΕΝΕΙΑΣ (ΚΟΙΝΟ ΣΚΕΠΤΙΚΟ) ΜΑΣ ΦΑΙΝΕΤΑΙ Η ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΗ ΣΥΝΘΗΚΗ ΓΙΑ ΝΑ ΠΡΟΧΩΡΗΣΟΥΜΕ ΣΤΗΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΑΥΤΟΥ ΤΟΥ ΔΙΚΤΥΟΥ ΤΩΝ ΕΙΔΙΚΩΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΔΟΜΩΝ ΠΟΥ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΕΙ ΤΟ ΣΗΜΕΙΟ ΑΡΧΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ

Ένα από τα δυσκολότερα προβλήματα που οι αναρχικοί αντιμετώπισαν στην ιστορία τους, ήταν το είδος της οργάνωσης που πρέπει να δώσουν στις δομές τους μέσα στους κοινωνικούς αγώνες.

Με διαφορά από τους Μαρξιστές, οι αναρχικοί μην έχοντας σταθερά και προσδιορισμένα

καινούρια σχήματα εργασίας διαγράφονται στον ορίζοντα. Το κλασικό εργατικό μέτωπο δεν υπάρχει πια. Το συνδικάτο προφανώς το ίδιο.

Το λιγώτερο δεν υπάρχει κάτω από τα σχήματα που εμείς το γνωρίσαμε στο παρελθόν και που εξακολουθεί να επιβιώνει σήμερα.

Θα εξελιχθεί σε ένα είδος οργανισμού παραγωγικού κρατήματος της κοινωνικής συνείδησης.

Μια εταιρία όμως κάθε άλλη. Ένα δίχτυ σχέσεων πάντοτε διαφορετικών που όλες τους θα αποσκοπούν στην εκμάθηση, της συμμετοχής, του πλουραλισμού, της δημοκρατίας, του συνελυτισμού κλ.π. θα απλωθεί στην κοινωνία χαλιναγωγώντας (σχεδόν) όλες τις δυνάμεις ανατροπής.

Οι ακραίες απόψεις του επαναστατικού σχεδίου θα ενοχοποιηθούν και θα εγκληματοποιηθούν συστηματικά.

ΚΑΙΝΟΥΡΙΑ ΟΡΓΗ

Αλλά η εξέγερση θα πάρει καινούριους δρόμους, θα διοχετευτεί διαμέσου χιλίων άλλων υπόγειων καναλιών, θα ξεπηδήσει μέσα από χιλιάδες άλλους απρόσμενους στόχους οργής, καταστροφής, καινούριων και ακαταλαβίστικων συμβολολογιών.

Πρέπει να προσέξουμε εμείς, που κουβαλούμε συχνά βαρείες υποθήκες που προέρχονται από το παρελθόν.

Πρέπει να προσέξουμε ώστε να μην μείνουμε ξεκομμένοι από ένα φαινόμενο, που θα καταλήξουμε να μην καταλαβαίνουμε και του οποίου η βία, θα μπορούσε να είναι ωραίο πρωινό ακόμα και να μας φοβίσει.

Και σαν πρώτο πράγμα πρέπει να φροντίσουμε να δώσουμε προσοχή αναπτύσσοντας μέχρι το βάθος τη δική μας κριτική ανάλυση.

οργανωτικά σχήματα προβληματίστηκαν συνεχώς πάνω στο ποιο θα μπορούσε να είναι το ιδανικό οργανωτικό σχήμα, ούτως ώστε αυτό χωρίς να εξοντώνει τις υπάρχουσες μεταξύ τους διαφορές, να είναι σε βαθμό να συμβάλλει αποτελεσματικά στον αγώνα τους ενάντια στην εξουσία και την εκμετάλλευση.

ΤΑ ΔΥΟ ΑΚΡΑ

Μοντέλλα, αναλύσεις, πολιτικές, διασπάσεις, έχουν χαρακτηρίσει αδιάκοπα την ιστορία του κινήματος μας.

Στα δυο άκρα βρίσκονται: από την μια μεριά οι ατομικιστές, που αρνούνται κάθε τύπο σταθερής σχέσης και από την άλλη οι υποστηρικτές μιας σταθερής δομής, που έχει ένα πρόγραμμα που προσδιορίστηκε την στιγμή της ίδρυσής της.

Και οι δύο αυτές οργανωτικές δομές, στο παρόν κείμενο περιγραμμένες σχηματικά για ανάγκες σαφήνειας, παρουσιάζουν χαρακτηριστικά που πρέπει να κριτικαρισθούν από πλευράς αυτών που στο εσωτερικό του κινήματος εκφράζονται στην εξεγερτική θέση.

Πραγματικά οι ατομικιστές, όταν προσδιορίζουν και χτυπάνε στόχους του ταξικού εχθρού, βρίσκονται αρκετές φορές ασύνδετα σε σχέση με τα ταξικά στοιχεία που εκείνη τη στιγμή είναι πιο αγωνιστικά, καταλήγοντας μ' αυτό τον τρόπο να δημιουργούν το ακατανόητο γύρω από το νόημα των όσων έπραξαν.

Αντίθετα αυτοί που υποστηρίζουν την αναγκαιότητα μιας σταθερής οργάνωσης, συχνά περιμένουν να δημιουργηθεί ένα τμήμα αριθμητικά ισχυρό της εκμεταλλευόμενης τάξης, ώστε να δώσει μια ένδειξη ως προς το πως και πότε θα γίνει η επίθεση ενάντια στον ταξικό εχθρό.

Οι πρώτοι μπορεί να πραγματώσουν ενέργειες που (προκύπτουν) προχωρούν πολύ μπροστά σε σχέση με το επίπεδο κοινωνικής σύγκρουσης, οι δεύτεροι μπορούν να συνδεθούν μ' αυτό με αργοπορία.

Τώρα, ένας από τους λόγους που προσδιορίζουν αυτές τις ανεπάρκειες επέμβασης στην πραγματικότητα, είναι δοσμένος, κατά την γνώμη μας, εξ αιτίας της έλλειψης προοπτικής.

ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

Ας γίνει σαφές ότι εδώ κανείς δεν κατέχει σίγουρες συνταγές για να λύσει αυτές τις ανεπάρκειες: θέλουμε μόνο να δείξουμε συναντούμενους περιορισμούς μέσα σ' ορισμένα είδη οργανώσεων για να προσδιορίσουμε έπειτα δυνατούς εναλλακτικούς δρόμους.

Ένας από αυτούς αντιπροσωπεύεται από τις ομάδες «συγγένειας». Αυτός ο τελευταίος όρος επιβάλλει ανάγκη σαφήνειας. Πραγματικά συχνά η «συγγένεια» μπερδεύεται με το συναίσθημα. Οπωσδήποτε μην όντας αποκλειστικά διαχωρισμένοι οι δύο αυτοί όροι δεν πρέπει ωστόσο να θεωρηθούν σαν συνώνυμοι.

Υπάρχουν σύντροφοι με τους οποίους αναγνωρίζαμε συγγενικοί (από την άποψη ότι σε συγκεκριμένα πράγματα σκεφτόμαστε με τον ίδιο τρόπο) αλλά δεν μας είναι ιδιαίτερα συμπαθητικοί και αντίθετα σύντροφοι με τους οποίους δεν έχουμε καμμία συγγένεια μα χαιρούν της συμπάθειάς μας για μια σειρά άλλων λόγων.

Στην ουσία το να είμαστε συγγενείς με έναν άλλο σύντροφο σημαίνει να τον γνωρίζουμε, να έχουμε βαθύνει την γνωριμία του.

Σιγά-σιγά αφού αναπτυχθεί η γνωριμία, η συγγένεια μπορεί να αυξηθεί μέχρις του σημείου να καταστήσει δυνατή μια κοινή δράση. Αλλά μπορεί ακόμα και να μειωθεί μέχρις του σημείου να καταστήσει πρακτικά αδύνατη κάθε κοινή δράση.

ΓΝΩΡΙΜΙΑ

Η γνωριμία του άλλου είναι πρακτικά μια διαδικασία ατελείωτη που μπορεί να σταματήσει σ' ένα ωρισμένο επίπεδο βάθους, εξαρτώμενο από τις καταστάσεις και τους στόχους που ένα άτομο θέλει να πραγματοποιήσει μαζί μ' ένα άλλο.

Ως εκ τούτου μπορούμε να είμαστε «συγγενείς» ως προς την πραγματοποίηση ορισμένων πραγμάτων και άλλων όχι.

Κατ' αυτό τον τρόπο γίνεται φανερό ότι όταν γίνεται λόγος για γνωριμία αυτό δεν σημαίνει ότι πρέπει απαραίτητα να επικοινωνήσουν μεταξύ τους π.χ. δύο άτομα ώστε να λύσουν τα προσωπικά τους προβλήματα.

Ενδεχομένως αυτά μπορούν να γίνουν σημαντικά όταν σε μια δεδομένη στιγμή παρεμβαίνουν στην διαδικασία εκβάθυνσης της γνωριμίας του άλλου. Κατ' αυτό τον τρόπο το να γνωρίζουμε τον άλλο δεν σημαίνει απαραίτητα να έχουμε στενές σχέσεις μαζί του.

Αυτό που χρειάζεται πραγματικά να εμβαθύνουμε είναι το να ξέρουμε πως σκέπτεται ο σύντροφος πάνω στα κοινωνικά προβλήματα που η πραγματικότητα του ταξικού αγώνα μας βάζει μπροστά μας, πώς νομίζει ότι είναι δυνατό να επέμβουμε σ' αυτή την πραγματικότητα, ποιες μεθόδους κρίνει αναγκαίες να χρησιμοποιηθούν σε συγκεκριμένες περιπτώσεις, ποιες είναι οι πεποιθήσεις του σε ειδικά ζητήματα ενός ορισμένου βάθους; κ.λ.π.

ΣΤ) ΕΝΑ ΕΜΒΡΥΟ ΜΑΖΑΣ

ΟΙ ΑΥΤΟΝΟΜΟΙ ΠΥΡΗΝΕΣ ΒΑΣΗΣ ΑΠΟΤΕΛΟΥΝ — ΜΑΖΙΚΕΣ ΔΟΜΕΣ ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΣΥΜΒΟΛΗΣ ΜΕΤΑΞΥ ΤΗΣ ΕΙΔΙΚΗΣ ΑΦΟΡΜΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ.

Το πρόβλημα των πυρήνων βάσης πρέπει να συμπεριλαμβάνει σημαντικό μέρος της δράσης μας και του προβληματισμού μας.

Είναι δυνατόν ως εκ τούτου να γίνει αντιληπτό ότι πρόκειται για ένα αρκετά πολύπλοκο πρόβλημα που θα πρέπει να μελετηθεί σταδιακά και συστηματικά.

Εμείς πιστεύουμε ότι ο επαναστατικός αγώνας είναι χωρίς ουδεμία αμφιβολία ένας αγώνας μαζικός.

Ως εκ τούτου είμαστε της γνώμης ότι πρέπει να φτιάξουμε δομές που να μπορούν να οργανώσουν ομάδες εκμεταλλευόμενων όσο το δυνατό αριθμητικά μεγαλύτερες.

Ωστόσο πρέπει να είμαστε επιφυλακτικοί απέναντι στη συνδικαλιστική προοπτική, είτε όσο αφορά τους έμφυτους (ενδογε-

Οι τρόποι που για προφανείς λόγους είναι πιο ενδεδειγμένοι ως προς την εμβάθυνση της γνωριμίας ενός άλλου συντρόφου, είναι η συζήτηση και η σχέση δια αλληλογραφίας. Είναι προτιμότερο να υπάρχει μια αρχική σαφής τοποθέτηση βάσης ούτως ώστε να αποφευχθούν, στις σχέσεις που δημιουργούνται μια πιθανή ακατανοησία ως προς τα προβλήματα που πρόκειται να αντιμετωπισθούν.

ΚΑΘΑΡΟΤΗΤΑ

Από τη στιγμή που θα ξεκαθαριστούν τα βασικά πράγματα, η ομάδα ή οι ομάδες «συγγενείς» είναι πρακτικά δημιουργημένες.

Συχνά συμβαίνει σύντροφοι να ενεργούν με τον αντίθετο τρόπο, αποφασίζοντας να αρχίσουν μια οποιαδήποτε δραστηριότητα και μετά να ενεργήσουν τις απαραίτητες ξεκαθαρίσεις, χωρίς να έχουν προσδιορίσει προηγουμένως τον βαθμό «συγγένειας».

Αντίθετα ύστερα από μια αναγκαία αναλυτική εξήγηση η ομάδα «συγγένειας» βρίσκεται πιο κοντά ως προς την δράση. Αυτή η ίδια μπορεί να αποτελέσει σημείο αναφοράς για τους κοινωνικούς αγώνες, για μια εφημερίδα, έναν πυρήνα βάσης, ή οποιαδήποτε άλλη δομή αγώνα και να επέμβει κατ' αυτό τον τρόπο πιο αποτελεσματικά στον ταξικό αγώνα.

Τα προτερήματα σε επίπεδο ελαστικότητας και κινητικότητας την στιγμή του σχεδιασμού, στην φάση της εξέλιξης του σχεδίου, στην οργάνωση της δομής, στην διάλυση και στο ξανάφτιαγμα, είναι προφανή.

ΑΥΤΟΝΟΜΙΑ

Εξ' αυτού φθάσαμε στο σημείο να θεωρήσουμε τη δημιουργία αυτόνομων πυρήνων βάσης που να μην έχουν τα χαρακτηριστικά των μικρο-συνδικάτων, μα άλλους σκοπούς και διαφορετικές οργανωτικές σχέσεις.

Ως προς το πρώτο πράγμα, η δημιουργία αυτόνομων πυρήνων βάσης δεν είναι δυνατή αποκλειστικά και μόνο στους χώρους παραγωγής, αλλά σε όλους τους κοινωνικούς χώρους όπου βιώνονται οι αντιθέσεις της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης.

Γι' αυτό το λόγο είναι που μιλήσαμε επίσης για αποχικές δομές ζώνης (συνοικίας κ.λ.π.) με τον σκοπό να οργανωθούν όλοι αυτοί που είναι αντίθετοι με τη συμμετοχή στις εκλογές, αλλά ταυτόχρονα θεωρούν πολύ περιορισμένη μία απλή αποχή.

ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ

Η εσωτερική οργάνωση αυτών των πυρήνων πρέπει να έχει ορισμένα βασικά χαρακτηριστικά: α) την αυτονομία από κάθε πολιτική ή συνδικαλιστική δύναμη β) τη διαρκή σύγκρουση (δηλαδή τη μη συμμετοχή σε αγώνες αποφασισμένους επίσημα για να επιστρέψουμε μετά στην «κανονικότητα» της εργασίας) γ) την επίθεση (δηλαδή την άρνηση κάθε συγκατάβασης σε σχέση με τον στόχο που πρέπει να επιτευχθεί).

Όσον αφορά τους στόχους, αυτοί προσδιορίζονται στην κατάλληλη στιγμή από τους ίδιους τους πυρήνες και χαρακτηρίζονται από επιθέσεις ενάντια στις δομές καταστολής: στρατιωτικές, παραγωγικές, συλλογής κοινωνικής συγκατάθεσης κ.λ.π.

Αυτές οι επιθέσεις οργανώνονται από τους πυρήνες σε συνεργασία με τις ειδικές αναρχικές οργανώσεις που προμηθεύουν μία πρακτική και θεωρητική υποστήριξη και συμμετέχουν —σαν αφορμαλιστικές δομές— στις επιθέσεις αυτές ακολουθώντας τις καθ' όλη τη διάρκεια της εξέλιξής τους, μέχρι την εκπλήρωση θετικής ή αρνητικής αυτών

των επιθέσεων.

Σ' αυτή τη μέθοδο φαίνεται καθαρά η εξεγερτική προοπτική που ακολουθεί η αναρχική αφορμαλιστική δομή και φαίνεται επίσης η προοπτική του ενδιάμεσου αγώνα και που πολλές φορές, αν και απλά διεκδικητικός, βρίσκεται σε σχέση με τον αυτόνομο πυρήνα βάσης, που έχει μαζική δομή.

Αυτή η μέθοδος θα μπορούσε να κατηγορηθεί για μερικότητα και επίσης ότι δεν λαμβάνει υπόψη της, ότι μία επίθεση ενάντια σε μία ή περισσότερες δομές εκμετάλλευσης, καταλήγει σχεδόν πάντοτε στο σημείο ώστε να αυξάνει η καταστολή.

ΕΞΕΓΕΡΣΗ

Ως προς αυτές τις κατηγορίες οι σύντροφοι μπορούν να σκεφθούν από μόνοι τους. Εμείς θεωρούμε ότι δεν είναι ποτέ δυνατό να προβλεφθεί τί ακριβώς μπορεί να βγει από έναν αγώνα, ακόμα και μερικό, και ποιές θα μπορούσαν να είναι οι εξελίξεις του, ακόμη και οι πιο απρόσμενες.

Σε τελευταία ανάλυση το πέρας, από τις διάφορες εξεγέρσεις —περιορισμένες και οριακές— στην επανάσταση, δεν είναι εγγυημένο εκ των προτέρων από κανένα τρόπο δράσης. Πρέπει να προχωρήσαμε με απόπειρες δοκιμών.

Όποιος κατέχει μία πιο σίγουρη μέθοδο ας ακολουθήσει επίσης τον δρόμο του.

Ζ) ΣΥΝΤΟΜΕΣ ΔΙΕΥΚΡΙΝΙΣΕΙΣ ΠΑΝΩ ΣΤΟΝ ΤΡΟΠΟ ΕΚΘΕΣΗΣ ΜΑΣ ΤΟΥ ΕΞΕΓΕΡΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ

ΕΝΑ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟ ΤΜΗΜΑ ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΤΑΙ ΣΤΙΣ ΕΞΕΓΕΡΙΤΙΚΕΣ ΘΕΣΕΙΣ. ΜΑ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΓΙΑ ΘΕΩΡΗΤΙΚΕΣ ΘΕΣΕΙΣ ΑΝΑΜΟΝΗΣ ΚΑΙ ΑΠΟΔΟΧΗΣ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΝ ΝΤΕΦΑΚΤΟ ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΜΕΝΕΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ. ΕΜΕΙΣ ΠΙΣΤΕΥΟΥΜΕ ΟΤΙ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΚΑΘΟΡΙΣΤΕΙ ΜΙΑ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΗ ΕΞΕΓΕΡΙΤΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ.

Εκτός από μερικά τμήματα χωρίς ιδιαίτερη σημασία, το διεθνές αναρχικό κίνημα έχει θεωρητικές θέσεις επαναστατικού χαρακτήρα.

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΑΠΟΧΡΩΣΕΙΣ

Το σύνολο των αναρχικών επαναστατικών θέσεων, διαφόρων αποχρώσεων, θεωρούν την εξέγερση σαν γεγονός ή απαραίτητη φάση της παραπέρα επαναστατικής εξέλιξης.

Αλλά η ίδια αυτή εξέγερση είναι ειδικά σαν ένας αναβρασμός μαζικών κινήσεων, εξαιτίας συγκεκριμένων οικονομικο-κοινωνικών δυνάμεων που χρησιμοποιούν ως ώθηση του ξεσπάσματος.

Ο ρόλος της αναρχικής οργάνωσης θα πρέπει να περιοριστεί στο να συλλέξει αυτές τις συν-

θήκες και αυτές τις αντιθέσεις, είτε οικονομικές είτε κοινωνικές, για να τις κάνει καλύτερα αντιληπτές από το κόσμο.

Με λίγα λόγια ένας ρόλος προπαγάνδας και αντιπληροφόρησης.

Συχνά ακόμα και αναρχικοί σύντροφοι που υποστηρίζουν τον βίαιο αγώνα χωρίς ενδιάμεσους όρους ενάντια στις δομές καταστολής, περιορίζονται σ' αυτήν την πλευρά ανάλυσης και δεν θεωρούν αναγκαίο να προχωρήσουν πιο μπροστά.

Ο ΜΑΖΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ

Οι μάζες —υποστηρίζουν αυτοί— πρέπει έπειτα να τα κάνουν όλα από μόνες τους, στον βαθμό που θα ήταν εξουσιαστι-

κή μία διαφορετική στάση από την πλευρά της ειδικής αναρχικής οργάνωσης, που θα μπορούσε να καταλήξει σε καταστρεπτικά αποτελέσματα.

Είμαστε της γνώμης ότι η παραπάνω θέση εκφράζει την εξεγερτική άποψη, που στεκόταν στα πόδια της, όταν σχεδόν το σύνολο του αναρχικού κινήματος βρισκόταν πάνω στις θέσεις σύνθεσης, δηλαδή ήταν συγκολλημένο στην οπτική των μεγάλων (ή λιγότερο μεγάλων) ποσοτικών οργανώσεων (π.χ. C.N.T.) που διαμέσου του οργάνου των συνδικαλιστικών οργανώσεων, έβαζαν σαν σκοπό τους να συσπειρώσουν το σύνολο των κοινωνικών και οικονομικών αγώνων, αναμένοντας το αντικειμενικό ξέσπασμα της επαναστατικής κατάστασης.

Κατά τη γνώμη μας υπάρχει ένας διαφορετικός τρόπος σύλληψης του επαναστατικού αγώνα, πάνω σε εξεγερτικό κλειδί ερμηνείας.

ΑΣΑΦΕΙΕΣ

Και όταν μιλάμε για εξέγερση, εμείς αναγνωρίζουμε αποκλειστικά αυτόν τον τρόπο, για αυτό πολλές από τις ασάφειες που έχουν πηγάσει μέχρις εδώ, τροφοδοτούμενες από συντρόφους που δεν βρίσκονται σε καλή πίστη, είναι η στιγμή ώστε να πάψουν να υπάρχουν.

Πιστεύουμε ότι η αναρχική οργάνωση, φτάνει να είναι αφορμαλιστική, μπορεί να συμβάλει στη δημιουργία αυτόνομων πυρήνων βάσης οι οποίοι όντας μαζικοί οργανισμοί, μπορούν να προγραμματίσουν επιθέσεις ενάντια σε δομές κοινωνικής καταστολής, οικονομικής και στρατιωτικής όπως επίσης ενάντια σε δομές ανεύρεσης κοινωνικής συγκατάθεσης.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΣ

Αυτές οι επιθέσεις, κι αν ακόμα είναι μερικές και περιορισμένες, έχουν όλα τα μεθοδολογικά χαρακτηριστικά και τις πρακτικές των εξεγερτικών φαινομένων.

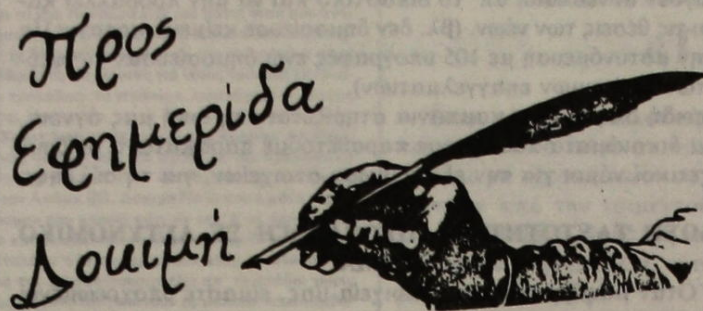
Με τη διαφορά ότι δεν είναι αφημένες στις τυφλές δυνάμεις των κοινωνικών και οικονομικών συγκρούσεων, αλλά μπορούν να επαναδιευθυνθούν στο εσωτερικό ενός αναρχικού σχεδιασμού βασισμένου πάνω στις αρχές της αυτονομίας, της άμεσης και διαρκούς επίθεσης και της άρνησης κάθε συμβιβασμού.

Με λίγα λόγια είναι ακριβώς αυτή η εξεγερτική μας αντίληψη και είναι προς αυτή την κατεύθυνση που καλούμε όλους τους ενδιαφερόμενους συντρόφους να συμβάλλουν με κριτικές, εμβάθυνσεις και συζητήσεις.

Η «ΔΟΚΙΜΗ» σε κάθε τεύχος θα δημοσιεύει κείμενα και γραμματα χωρίς περικοπές με γεγονότα, καταγγελίες, απόψεις, κριτικές και προβληματισμούς.

Τα γράμματα να στέλνονται στην Τ.Θ. 26050 100 22 ΑΘΗΝΑ, και αν είναι δυνατόν να μην έχουν μεγάλη έκταση.

Σχετικά με την έκδοση Πανελλαδικού εντύπου

Σύντροφοι,

Όλοι, νομίζουμε, όσοι συμμετέχουν σ' αυτό το δίκτυο επικοινωνίας συμφωνούμε σχετικά με την αναγκαιότητα έκδοσης Πανελλαδικού αντιεξουσιαστικού εντύπου. Το έντυπο αυτό θα χρησιμεύσει και στη μεγαλύτερη παρέμβασή μας στην κοινωνία και στην καλύτερη μεταξύ μας επικοινωνία, αλλά και σαν πρώτο βήμα για την παραπέρα οργάνωση του χώρου μας.

Η μέχρι τώρα αλληλογραφία σχετικά με το έντυπο είχε καλή διάθεση αλλά δεν έθιγε συγκεκριμένα τα ζητήματα. Νομίζουμε ότι πρέπει να ξεφυγούμε από γενικόλογες, βιασμένες και ρομαντισμούς.

Ειπώθηκε παραδείγματός χάριν, κάτι για το ποίο θα είναι το ύψος του εντύπου χωρίς να έχουμε μιλήσει για το πώς θα το φτιάξουμε, ή ότι να αναλαμβάνει κάθε ομάδα την έκδοσή του, παραβλέποντας τις τεράστιες οργανωτικές, οικονομικές και άλλες δυσκολίες που προκύπτουν από κάτι τέτοιο. Διαφωνούμε με την άποψη της Αναρχικής Πρωτοβουλίας Μαρούσι με την άποψη περί εσωτερικού δελτίου πληροφόρησης μια που πιστεύουμε ότι στις σημερινές συνθήκες, ο Χώρος μας έχει μεγαλύτερη ανάγκη ν' απευθυνθεί στον κόσμο, και όχι τόσο μεγάλη να ενημερώνεται εσωτερικά, αν και κάτι τέτοιο είναι χρήσιμο και δεν το απορρίπτουμε.

Αντίθετα στην πρότασή μας περιλαμβάνεται και το πρόβλημα της επικοινωνίας των ομάδων μέσα από τον τύπο εντύπου που σας προτείνουμε. Η πρότασή μας αφορά κυρίως δύο σημεία α) το περιεχόμενο β) διαδικασία για την έκδοσή του.

Α. ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ

Αν και κάπως άπειροι από εκδόσεις εντύπων, πιστεύουμε ότι μπορούμε και πρέπει να κάνουμε μερικές νύξεις σχετικά με το περιεχόμενο του εντύπου. Όσον αφορά το περιεχόμενο, λοιπόν, θα πρέπει αυτό να ασχολείται με έξι (6) ενότητες θεμάτων:

1. Σελίδες αφιερωμένες σε νέα, σχόλια, ρεπορτάζ, απόψεις σχετικά με την εν γένει ελληνική και διεθνή επικαιρότητα, είτε αυτή έχει άμεση σχέση με το Χώρο είτε όχι. Σ' αυτές τις σελίδες θα μπορεί ο οποιοσδήποτε αναγνώστης να ενημερώνεται για τα γεγονότα ιδωμένα όμως από τη σκοπιά ενός Αναρχικού εντύπου.

2. Σελίδες αφιερωμένες στην επαναστατική θεωρία και ιστορία. Οι σελίδες αυτές θα συμβάλλουν στη θεωρητική ενημέρωση, ή παραπέρα συγκρότηση του αναγνωστικού κοινού σχετικά με την Αναρχία. Κείμενα σπουδαίων θεωρητικών για την πράξη, τη θεωρία, τα ρεύματα και τις τάσεις καθώς και κείμενα με ιστορικά θέματα από εξεγέρσεις, επαναστάσεις και παραδείγματα της κοινωνικής αυτοοργάνωσης μέσα στην ιστορία.

Οι δύο αυτές πρώτες ενότητες έχουν πολύ χαρακτήρα προπαγάνδης με κύρια αποτελέσματα την παρέμβασή μας σε ένα μεγαλύτερη αναγνωστικό κοινό πέρα από το Χώρο μας, χωρίς ρεφορμισμούς ή υποχωρήσεις, αν και όλο το έντυπο σαν τέτοιο, θα έχει και προπαγανδιστικό χαρακτήρα.

3. Είναι απόλυτα απαραίτητο, επίσης, να υπάρχουν σελίδες σχετικά με τις δραστηριότητες των ομάδων και ατόμων, καθώς και τις απόψεις τους πάνω σε τρέχοντα και μη θέματα. Αυτές οι σελίδες θα συμβάλλουν και στην επικοινωνία μεταξύ των ομάδων ως ένα μεγάλο βαθμό μια που τα υπογραμμένα από τις ομάδες ή τα άτομα κείμενα, θα ενημερώνουν τον ευρύτερο χώρο για τις δραστηριότητές τους.

4. Επίσης σε περίπτωση που υπάρχουν γράμματα, κάποιος χώρος στο έντυπο σχετικά με αλληλογραφία που δεν εκφράζει το έντυπο, κάτι σαν ανοικτό βήμα προς το αναγνωστικό κοινό.

5. Σελίδες αφιερωμένες στην τέχνη, τη μουσική, τον κινηματογράφο, την τηλεόραση, συναυλίες, ποίηση, και άλλες παρόμοιες εκδηλώσεις που παρακολουθούμε καθημερινά.

6. Καλό επίσης θα είναι για την καλύτερη εμφάνιση του εντύπου, για το πιο εύκολο διάβασμα του να δημοσιεύονται σκίτσα, φωτογραφίες, αφίσσες από τη δουλειά των ομάδων, είτε σε σμίκρυνση είτε ακέρατες σαν προσφορά προς τους αναγνώστες.

Σχετικά με το περιεχόμενο του εντύπου, ιδέες υπάρχουν πολλές και θα ακουστούν περισσότερες μέχρι την τελική φάση της έκδοσής του.

Αυτά είναι όμως για μας τα σημαντικότερα σημεία στα οποία θα πρέπει να σταθούμε όσον αφορά το περιεχόμενό του.

Όμως το πρόβλημα είναι πως θα προχωρήσουμε στην έκδοσή του, θα δημιουργήσουμε, όλοι εμείς οι ομάδες και τα άτομα, ένα καινούριο έντυπο, ή θα στηριχθούμε στα ήδη υπάρχοντα έντυπα;

Η ιδέα που ειπώθηκε για νέο έντυπο που θα εκδίδει κάθε ομάδα εκ περιτροπής, είναι για μας ανέφικτη πρακτικά και την απορρίπτουμε.

Πιστεύουμε ότι η προσπάθεια για τη δημιουργία ενός νέου εντύπου από άτομα και ομάδες του χώρου μας είναι ασύμφορη και είμαστε άπειροι, ιδίως σε προβλήματα σύνταξης, τύπωσης, έκδοσης, κτλ., και δεν γνωρίζομαστε μεταξύ μας πράγμα που θα δημιουργήσει φθορά στην προσπάθειά μας μέχρι να αποκτήσουμε την απαραίτητη ομοιογένεια σαν ομάδα εργασίας, προβλήματα που γίνονται μεγαλύτερα αν σκεφτούμε την απόσταση που χωρίζει τις ομάδες μεταξύ τους, προβλήματα που φαντάζουν αεζέπεραστα.

Από την άλλη μεριά, έχουμε τη «ΔΟΚΙΜΗ», καθαρά Αναρχικό έντυπο, που εκφράζει ως ένα μεγάλο βαθμό το «χώρο» και φιλοξενεί ήδη προκηρύξεις και απόψεις ομάδων. Πιστεύουμε ότι η πείρα των παιδιών που εκδίδουν τη «ΔΟΚΙΜΗ» δεν πρέπει να χαθεί. Πείρα στη συγγραφή κειμένων, στη σύνταξη της ύλης, στα φιλμς και στην εκτύπωση, στη διανομή και στην οικονομική διαχείριση. Η ομάδα «ΔΟΚΙΜΗ», που έχει ήδη εκδόσει αρκετά τεύχη έχει ελπίσουμε την απαραίτητη ομοιογένεια σαν ομάδα, συνέπεια και ρυθμό εργασίας ικανοποιητικό, καθώς και χώρο συνάντησης, στοιχεία που πρέπει να εκμεταλλευθεί ο χώρος μας για να εκφραστεί μέσα από το ήδη υπάρχον έντυπο. Γι' αυτό η πρότασή μας είναι να εκδίδει το έντυπο, μία επιτροπή από άτομα και ομάδες απ' όλη την Ελλάδα σε συνεργασία με την ομάδα «ΔΟΚΙΜΗ» που θα έχει πια εκτελεστικές υποχρεώσεις. Πιο συγκεκριμένα προτείνουμε να δημιουργηθεί επιτροπή από εκπροσώπους ομάδων και άτομα, που θα έχει τις εξής αρμοδιότητες:

α. Θα ελέγχει ό,τι κείμενο γράφεται και πρόκειται να δημοσιευθεί. Ο ουσιαστικός έλεγχος των κειμένων, ολόκληρου του περιεχομένου της έκδοσης (κείμενα τύπου 1 μέχρι 6) βρίσκεται στα χέρια της επιτροπής κι αυτή κρίνει αν θα μπου ή όχι. Έτσι το έντυπο γίνεται όργανο του χώρου

ολόκληρου κι όχι μόνο της ομάδας «ΔΟΚΙΜΗ».

β. Θα είναι υποχρεωμένη να εκδίδει κάθε κείμενο που στέλνεται από άτομα ή ομάδες — κυρίως ομάδες — και θα περιλαμβάνει νέα από τη δράση τους (κείμενα τύπου 2.).

γ. Θα είναι υποχρεωμένη να διατηρεί ανοιχτές γραμμές επικοινωνίας με τους εκπροσώπους των ομάδων της επαρχίας. Εκ των πραγμάτων το έντυπο θα έχει έδρα την Αθήνα, αλλά στην επιτροπή θα συμμετέχουν και εκπρόσωποι ομάδων ή άτομα της επαρχίας, που θα ελέγχουν ισότιμα με τους συντρόφους της Αθήνας, τα κείμενα που γράφονται στους χώρους ή ομάδες που κινούνται. Η επιτροπή θα πρέπει να γνωστοποιήσει στους εκπροσώπους της επιτροπής της επαρχίας, κάποιο μηνιαίο χρονοδιάγραμμα εργασίας, από τη στιγμή της έκδοσης του μέχρι τη στιγμή της έκδοσης του επόμενου. Η συχνότητα των συνεδριάσεων της επιτροπής Αθήνας, μέσα στο μήνα, θα είναι γνωστή στα παιδιά από την επαρχία, που θα στέλνουν τα κείμενα μέσα στα απαραίτητα χρονικά όρια. Κάποιος από την επιτροπή Αθήνας πρέπει να αναλάβει την ανοιχτή γραμμή επικοινωνίας με τα μέλη της επιτροπής από την επαρχία με τηλεφωνική ή ταχυδρομική σύνδεση.

Η επιτροπή αυτή αποτελείται από μέλη εκλεγμένα και άμεσα ανακλητά καθώς και από άτομα που δεν ανήκουν σε ομάδες. Ήδη υπάρχουν 33 διευθύνσεις — και θα εμφανισθούν και άλλες — 19 Αθήνας, 3 Θεσ/νίκης, 2 Χανιά, Καβάλα, 1 Λάρισα, Βόλος, Ελευσίνα, Κύπρος, Λαμία, Πάτρα, Νάουσα.

Καλό θα ήταν η επιτροπή να μην αποτελείται από 33 άτομα που πιθανότατα αργότερα θα προστεθούν και πολλοί άλλοι. Μία λύση είναι οι 33 εκπρόσωποι των ομάδων ή άτομα, να εκλέξουν 10 μελή μέχρι 20 μελή το πολύ επιτροπή, άμεσα ανακλητή για τα μέλη της και εναλασσόμενη.

Τα μέλη αυτής της τελευταίας καλό θα είναι να είναι ενδεικτικά εκλεγμένα και από τα 5 διαμερίσματα της Ελλάδας (Θράκη, Μακεδονία, Θεσσαλία, Ήπειρος, Πελοπόννησος, Κρήτη).

Όλες αυτές οι λεπτομέρειες έχουν αξία βέβαια σε περίπτωση που προκύψουν αντίστοιχα προβλήματα σχετικά με την εκπροσωπευτικότητα, κάτι που πιστεύουμε ότι δεν θα συμβεί.

δ. Η ανοιχτή γραμμή επικοινωνίας θα συμβάλλει και στο να παίρνονται κείμενα, αλλά και στη διανομή της εφημερίδας. Αναλαμβάνει δηλαδή η επιτροπή, τη διανομή της εφημερίδας σε ομάδες, άτομα, καθώς και όλες τις διαδικασίες που θα χρειαστούν, σε περίπτωση που υπάρξει ατέλεια χάρτου ή διανομή από πρακτορείο.

ε. Διατηρείται ταμείο που σε συνεργασία με την ομάδα «ΔΟΚΙΜΗ» καθορίζουν τα έσοδα και έξοδα της έκδοσης.

στ. Αναλαμβάνει τη νομική κάλυψη του εντύπου.

Όλες αυτές οι αρμοδιότητες καθώς και άλλες που πιθανόν να προκύψουν διευθετούνται από την επιτροπή, σε συνεργασία με την ομάδα «ΔΟΚΙΜΗ».

Η ομάδα «ΔΟΚΙΜΗ» δεν χάνει τη δυνατότητα να εκφραστεί ισότιμα με εκπρόσωπό της, με τις άλλες ομάδες στο έντυπο. Η δουλειά της σαν ομάδα παίρνει ταυτόχρονα εκτελεστικό χαρακτήρα αν και τα κείμενα τύπου 1, 5 και 6 σαν πρώτη φάση θα συντάσσονται από τα παιδιά της ΔΟΚΙΜΗΣ όπως γίνεται σήμερα.

Η ομάδα «ΔΟΚΙΜΗ» συνεχίζει να έχει δημοσιογραφική δουλειά, (κείμενα τύπου, 1, 2, 5, και 6) επίσης αναλαμβάνει το μοντάζ, τα φιλμς, την εκτύπωση κι όλες αυτές τις ενέργειες που χρειάζονται για την έκδοση. Η εμπειρία των συντρόφων της ΔΟΚΙΜΗΣ δεν πρέπει να χαθεί. Η συνεργασία μεταξύ της επιτροπής και της ομάδας «ΔΟΚΙΜΗ» πιστεύουμε θα είναι απόρροια. Με την πρότασή μας θέλουμε να αξιοποιηθεί η υπάρχουσα εμπειρία και υποδομή, με τη θέλησή μας για τη δημιουργία Πανελλαδικού Αντιεξουσιαστικού εντύπου, οργάνου ομάδων και ατόμων, το έντυπο αυτό δεν θα εκφράζει την ομάδα ΔΟΚΙΜΗ όπως έχει σήμερα αλλά ολόκληρο τον αντιεξουσιαστικό Χώρο.

Η πρότασή μας αυτή γίνεται προς όλες τις ομάδες και τα άτομα, μα ποιο πολύ γίνεται στους συντρόφους της ΔΟΚΙΜΗΣ. Καλούμε τους συντρόφους της ΔΟΚΙΜΗΣ να πάρουν θέση πάνω σε όλα αυτά μια που όλοι μας περιμένουμε ανυπόμονα την άποψή τους. Συμφωνείτε να γίνει Πανελλαδικό έντυπο;

Πιστεύεται ότι κάτι τέτοιο μπορεί να γίνει μέσα από την εφημερίδα σας; Δέχεστε σαν ομάδα να παραχωρήσετε αυτές τις αρμοδιότητες στην επιτροπή των ομάδων και ατόμων από όλη την Ελλάδα, έτσι ώστε το έντυπο να γίνει όργανό τους;

Αν ναι πιστεύουμε ότι η προσφορά σας θα βάλει γερά θεμέλια για το κίνημα στην Ελλάδα. Αν όχι θα πρέπει να αρχίσουμε όλοι μαζί από την αρχή.

Σύντροφοι της ΔΟΚΙΜΗΣ περιμένουμε εναγώνια την απάντησή σας προς όλους τους ενδιαφερόμενους.

Υ.Γ. Αν ναι, τότε καλό είναι να συγκαληθεί ένα συνέδριο για το Πανελλαδικό έντυπο, από τις ομάδες και τα άτομα από όλη την Ελλάδα με εκπροσώπους ή μη που θα εκλέξουν την επιτροπή. Καλό είναι κάτι τέτοιο να γίνει στο πρώτο 10ήμερο του Σεπτεμβρίου στην Αθήνα, έτσι ώστε η νέα περίοδος να μας βρει με δικό μας έντυπο.

ΟΜΑΔΑ ΑΤΑΞΙΑ

ένα χαμόγελο στο βίαιο σκότος

ΜΑΡΟΥΣΙ, 30.5.86

Τα καλά κορίτσια πάνε στον Παράδεισο

Πάνε και σε συνελεύσεις και σε διαδηλώσεις και σε καταλήψεις. Οργανώνονται και σε αντιεξουσιαστικές ομάδες (σ' έκτακτες περιπτώσεις). Αλλά, με νύεψη, με αιδώ, με αξιοπρέπεια. Και πάντα στο πλευρό του συντρόφου τους (αντιεξουσιαστή - αναρχικού). Ποτέ μόνα τους. Τα καλά κορίτσια είναι πρόθυμα, χαμογελαστά, ευπροσέγγιστα στις συνδιαλλαγές τους με τους άλλους συντρόφους. Δεν κάνουν γκρίνιες για δήθεν σεξιστικούς καταμερισμούς και ρόλους στην εργασία, τη σκέψη, τα όρια κίνησης και ρητορείας, γιατί οι εξωπραγματικές ιστορίες του είδους υπάρχουν μόνο στα μυαλά κάποιων ανέραστων ή και συμπλεγματικών κακών κοριτσιών. Τα καλά κορίτσια γνωρίζουν πως να μην προσκολλώνται σε μερικές αλήθειες, δεν φέρνουν αντιρρήσεις στους συντρόφους σε θέματα αρχής, δεν κάνουν

κριτική δημοσία ή σε κρίσιμες συγκυρίες γεγονότων ή δεν κάνουν κριτική καθόλου. Ωσάκις οι ανάγκες του κινήματος είναι ιδιαίτερα απαιτητικές σε ρώμη, αποφασιστικότητα δράσης, υψηλό δείκτη νοημοσύνης και αλύγιστο φρόνημα (των πρωτεργατών της δράσης), τα καλά κορίτσια αποσύρονται δίχως μικρόνους εγωισμούς παράπονα και υστερίες και κυρίως αυτούς των οποίων οι επαναστατικές περγαμνές είναι αδιαμφισβήτητες. Τα καλά κορίτσια σέβονται και υπολογίζουν και τους νεότερους συντρόφους. Τα καλά κορίτσια δεν είναι περιέργα. Δεν υποβάλλουν άκριτα και αδιάκριτα ερωτήσεις. Δεν συζητούν και δεν ανακινούν σε τρίτους (συντρόφους) τις οικονομικές ατασθαλίες (άλλων) συντρόφων, γιατί αντιλαμβάνονται εγκαίρως πως «όσα λιγότερα ξέρουν κι όσα ακόμα λιγότερα

κουβεντιάζουν, τόσο το καλύτερο και για τις ίδιες και για το κίνημα». Δεν συζητούν τις «συζυγικές» ατασθαλίες των συντρόφων (και δη, των αρχαιότερων) γιατί στο κάτω-κάτω της γραφής «η προσωπική ζωή του καθένα δεν αφορά κανέναν άλλο» και άλλωστε «το πρόβλημα δεν είναι να εξαφανίσουμε τη βρωμιά (λέγε με: ανελευκρίνεια — ασυνέπεια — ηγετική τάση), αλλά να την απελευθερώσουμε από τα στενά θεσμικά πλαίσια, να την καταβάσουμε στο δρόμο, να την καταστήσουμε άοσμη, ανώνυμη, αόρατη, άτυπη».

Τα καλά κορίτσια, ωσάκις προσαχθούν στην ασφάλεια, οφείλουν (να) και πληροφορούν τους συντρόφους για το ακριβές περιεχόμενο της κατάθεσής τους. Αν, οι σύντροφοι, στη συνέχεια, κρίνουν, αυθαίρετα σε

συνέχεια στη σελ. 12

Η μερικότητα της ιστορίας ποσώς μ' επηρεάζει

Η προσωρινή (θέλω να αισιοδοξώ) διάλυση, είναι πια γεγονός. Και σε τέτοιους δύσκολους καιρούς, οι διαπροσωπικές διαμάχες, τα αλληλοθαυμάσματα και ο διαχωρισμός, είναι πάντα χαρακτηριστικά, θλιβερά βέβαια, υπάρχοντα όμως. Μιά τέτοια κρίση, θέλει σοβαρές προσπάθειες σε όλα τα επίπεδα, για να ξεπεραστεί και ν' αναγεννηθεί μία νέα κατάσταση. Σχεδόν κανείς, φυσικά, δεν αποφασίζει να κοιτάσει, κι, ως γνωστόν, τίποτα δεν έρχεται ως «μάννα εξ' ουρανού».

Σε πολιτικό επίπεδο, μία απόλυτη έλξη υποδομής, έδειξε πόσο χαρακτηριστικά εύκολη συνέπεια είναι το μηδέν. Η μετ' εκλογική περίοδος έφτασε, χωρίς να καταφέρουμε να καρποφορήσει καμιά απ' τις προσπάθειες τόσων μηνών. Σε πλαίσια Θεσ/νίκης, γρήγορα ναυάγησε η αισιοδοξία αίσθηση πως ο Δροσογιάννης κατάφερε, ό,τι τόσο χρόνια προσπαθούσαμε: να μας ενοποιήσει και να δυναμώσει την επιθυμία μας για ουσιαστική πρακτική. Οι συγκεντρώσεις σταμάτησαν, για να συνεχιστούν προσωρινά κατά στενότερους κύκλους, χωρίς να καταφέρουν να διευρυνθούν μετά. Οι διακοπές τέλειωσαν, κι οι επιστρώσαντες, όχι μόνο δεν φάνηκε να φέρνουν διάθεση ανανέωσης,

αλλά κυριάρχησε η προσωρινή, (είπαμε, θέλω να αισιοδοξώ βλέποντας τα πράγματα με συνέχεια), παρ' όλα αυτά μάλλον ενδεικτική παράτησης. Ήρθε (ή όχι;) ο Λεπέν, οι φασίστες ετοίμασαν γιορτές, και μεις, δεν καταφέραμε καν ν' ακουστεί η φωνή μας ενάντια στην πρόκλησή τους. Οι καιροί της άγριας καταστολής, αφού ετοιμάστηκαν προσεκτικά (ιδιαίτερα στη Θεσ/νίκη), έφτασαν, και μας βρίσκουν πολύ περισσότερο ανοργάνωτους απ' ότι στην αρχή του καλοκαιριού, τότε που πιστεύαμε πως η διάλυση είναι απλό σημείο του καιρού και στηρίζεται στο «φόβο που φυλάει τα έρμα» κι είναι περαστική. Διασπασμένοι σε δεκάδες κομμάτια, αδύναμοι όσο λίγες φορές, δίχως μεταξύ μας επαφές (μια και το μοναδικό κάλεσμα για συνάντηση μετατράπηκε σε πεδίο μάχης εξ' αιτίας ενός χοντροειδούς καυγά), όπου η λέξη «συντροφικότητα» και η λέξη «στοιχειώδης συνεννόηση» φαντάζουν χοντρά αστέρια.

Σε προσωπικό επίπεδο, τα ίδια και χειρότερα (και πως θα μπορούσε να 'ναι διαφορετικά, αφού και τα δύο επίπεδα καθορίζονται απ' τις ίδιες αρχές). Αν αναρχία σημαίνει επανάσταση στις ανθρώπινες σχέσεις, κανείς δεν σκέφτηκε ποτέ τί

συνέχεια στη σελ. 13

ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ ΤΗΣ «ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗΣ» ΤΟΥΣ 2 ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥΣ ΜΗΝΕΣ**● Κόλλημα της αφίσας ΚΑΤΩ ΟΙ ΚΡΑΤΙΚΕΣ ΣΚΕΥΟΡΙΕΣ****● Μοίρασμα του δελτίου «ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ»****● Χειρόγραφες αφίσες για το ΜΠΑΛΛΗ με το παρακάτω κείμενο:**

ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ ΠΟΥ Ο ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ ΜΙΛΑΕΙ ΣΤΟ ΜΕΞΙΚΟ ΓΙΑ ΠΥΡΗΝΙΚΟ ΑΦΟΠΛΙΣΜΟ, ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ ΑΦΗΝΕΤΑΙ ΝΑ ΑΡΓΟΠΕΘΑΙΝΕΙ (52 ΜΕΡΕΣ ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΑΣ) ΕΝΑΣ ΑΝΤΙΠΥΡΗΝΙΚΟΣ ΔΙΑΔΗΛΩΤΗΣ

ΝΑ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΘΕΙ Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΠΑΛΛΗΣ**● Αφίσες για τη γιορτή των ενόπλων δυνάμεων στο κέντρο της πόλης (χειρόγραφες)****● Κόλλημα τις αφίσες ΠΟΛΕΜΟ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ. ΔΕΝ ΘΑ ΠΡΟΣΦΕΡΟΥΜΕ ΤΑ ΚΟΡΜΙΑ ΜΑΣ ΚΡΕΑΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΟΒΙΔΕΣ ΣΑΣ στα 4 στρατόπεδα της Λάρισας.****● μοίρασμα της προκήρυξης που εσωκλείουμε σε 200 αντίτυπα.****ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ**

Η Γιορτή των Ενόπλων Δυνάμεων στις 22.8.86 είναι μια επίδειξη της απάτης που ονομάζεται πατριωτισμός. Η εξάπλωση αυτής της ιδέας απάτης εξυπηρετεί τα συμφέροντα του κεφαλαίου και του Κράτους και μας δίνει μία ψευδή εικόνα για την πραγματικότητα του στρατού.

Ο Στρατός δημιούργημα του Κράτους υπάρχει για να προστατεύει από κάθε κίνδυνο το ίδιο και τα συμφέροντά του.

Είναι το κύριο κατασταλτικό όργανο που θα αντιμετωπίσει και θα πολεμήσει κάθε εξέγερση ή επανάσταση της εργατικής τάξης ενάντια στο Κράτος και το κεφάλαιο. Παρουσιάζεται πάντα και σ' όλα τα κράτη να είναι εχθρός του προλεταριάτου (πρόσφατο παράδειγμα στη χώρα μας η εξέγερση του Πολυτεχνείου ενάντια στο χουντικό καθεστώς).

Ο στρατός είναι εκείνος ο οποίος θα ρίξει τους λαούς στη μάχη να αλληλοσκοτώνονται για να υπερασπιστούν ή να προωθήσουν τα συμφέροντα του κεφαλαίου.

Ο πατριωτισμός είναι το άλλοθι του κράτους για την ύπαρξη του στρατού. Ταυτίζοντας τα συμφέροντά του λαού με τα συμφέροντα του κράτους και κατ' επέκταση και του κεφαλαίου έδωσαν μια θρησκευτική ευλάβεια στο όνομα Πατρίδα, προσπαθώντας να μας πείσουν ότι οι πόλεμοι γίνονται για το καλό μας. Στην πραγματικότητα δεν γίνονται παρά μόνο για να προστατέδουν το κεφάλαιο και αυτό το ονομάζουν «αμυντικό πόλεμο» είτε με μια πιο επαίσχυντη милитарιστική διάθεση να αναπτυχθεί κατακτώντας καινούριες περιοχές ώστε να αποκτήσουν καινούριες αγορές για να πωλούν τα εμπορεύματά τους και εδάφη πλουτοπαραγωγικά.

Η δομή του στρατού είναι φασιστική για να μπορέσει να λειτουργήσει ως υπηρέτης του κεφαλαίου όσο το δυνατόν καλύτερα κουρελιάζοντας τα ανθρώπινα συναισθήματα και τιμώντας κάθε καλύτερη σκέψη, λόγο ή πράξη, προσπαθώντας να μετατρέψουν τους ανθρώπους σε άβουλα όντα που θα τους υπακούουν τυφλά.

Σ' αυτό βοηθάει και η αυτόνομη στρατιωτική δικαιοσύνη που δεν αφήνει περιθώρια ανυπακοής. Όλα αυτά μας τα αποδεικνύουν οι αριθμοί των αυτόχειρων φαντάρων που μη μπορώντας να αντέξουν άλλο την ταπείνωση και τον εξευτελισμό της προσωπικότητάς τους βρίσκουν την λύση στο θάνατο.

Είμαστε ενάντια σ' οποιοδήποτε στρατό υποχρεωτικό, εθελοντικό ή μισθοφορικό. Όλοι θα είναι καταπιεστικοί αφού σκοπός τους θα είναι να στηρίζουν το κράτος.

Ο μόνος πόλεμος που μας ενδιαφέρει είναι ο πόλεμος της εργατικής τάξης ενάντια στο κράτος και στο κεφάλαιο.

**ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΑΠΑΤΗ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΥ
ΚΑΤΩ ΟΙ ΣΤΡΑΤΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΣΤΡΑΤΟΚΡΑΤΟΡΕΣ
ΟΙ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΟΙ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΠΑΤΡΙΔΑ
ΚΑΤΩ ΟΛΟΙ ΟΙ ΣΤΡΑΤΟΙ - ΑΝΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΖΩΗ**

ΟΜΑΔΑ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΩΝ

Πριν λίγες μέρες στο χώρο της Μ. Αντύπα (δικαστικό) ένοπλοι αστυνομικοί και μη διενέργησαν σωματική έρευνα χωρίς να αιτιολογήσουν αυτό που έκαναν και χωρίς να συντρέχει κανένας απολύτως λόγος σε μερικά άτομα που παρεβρίσκονταν. Προχτές, Τρίτη 26/8, 12:30, συνέλαβαν δυο άτομα, τον πρώτο γιατί ακουμπούσε σε μια βιτρίνα και τον δεύτερο γιατί τους ζήτησε τα διακριτικά τους. Τα διακριτικά ενός από τους αστυνομικούς ήταν 220867 και οι αριθμοί των δύο από τα τρία αστυνομικά αυτοκίνητα ήταν 13152 και 12261. Χτες Τετάρτη 27/8 συνέλαβαν κάποιον για εξακρίβωση στοιχείων ενώ είχε ταυτότητα και ζήτησαν από κάποιους άλλους ταυτότητες χωρίς τελικά να τους συλλάβουν.

Αυτές οι ενέργειες σα στόχο έχουν να τρομοκρατήσουν και να διώξουν τους νεολαίους από το δικαστικό και να σταματήσει έτσι να αποτελεί χώρο συνάθροισης της νεολαίας.

Η αστυνομία πέρα από τα ερείσματα που βρίσκεται στα καλέσματα για εκκαθάριση του δικαστικού των ανώνυμων επαγγελματιών και του κίτρινου τύπου έχει και τους δικούς της λόγους να διώξει τον κόσμο από το δικαστικό. Κι αυτοί οι λόγοι είναι ότι υπάρχουν κάποια άτομα που εναντιώνονται στην κυρίαρχη ιδεολογία. Άτομα τα οποία η αστυνομία έχει αναλάβει από τα αφεντικά της (βλ. Κράτος) να καταδιώκει. Αυτό προσπαθεί να το πετύχει με παράνομες και αντισυνταγματικές ενέργειες που γίνονται σε προκλητικό βαθμό κι οι οποίες στηρίζονται μεταξύ άλλων και στη δικιά μας άγνοια των νόμων.

Σ' αυτή τη προσπάθεια ο ρόλος της αντιδραστικής εφημερίδας «Ελευθερία» ήταν να υπερασπίσει τα συμφέροντα αυτών που θέλουν

να φύγουν οι νεολαίοι απ' το δικαστικό και να μην προβάλλει καθόλου τις θέσεις των νέων. (βλ. δεν δημοσίευσε κείμενο-καταγγελία για την αστυνόμευση με 105 υπογραφές ενώ δημοσίευσαν τις ψευτίες των ανώνυμων επαγγελματιών).

Επειδή όλη αυτή η καμπάνια στηρίζεται στη δική μας άγνοια, για τα δικαιώματα που έχουμε παραθέτουμε παρακάτω τι ορίζουν οι σχετικοί νόμοι για την εξακρίβωση στοιχείων, για τη σύλληψη κ.λπ.

ΔΗΛΩΣΗ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑΣ - ΠΡΟΣΔΙΩΓΗ ΣΕ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΤΜΗΜΑ

1) Όταν μας ζητηθούν τα στοιχεία μας, είμαστε υποχρεωμένοι να τα δώσουμε. Αν μας τα ζητήσουν αστυνομικοί με στολή τα δίνουμε ενώ αν φορούν πολιτικά, ζητάμε πρώτα να μας δείξουν την ταυτότητά τους. Η υποχρέωση μας εξαντλείται στο να δείξουμε την ταυτότητά μας. ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΥΠΟΧΡΕΩΜΕΝΟΙ ΝΑ ΔΩΣΟΥΜΕ ΚΑΝΕΝΑ ΑΛΛΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ Η ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑ.

2) Αρκετές φορές τα αστυνομικά όργανα μετά τον έλεγχο της ταυτότητάς μας ζητάνε να τους ακολουθήσουμε στο τμήμα, με το αιτολογικό της εξακρίβωσης στοιχείων. Από τη στιγμή όμως που έχουμε δείξει την ταυτότητά μας, αυτό είναι παράνομο και πρέπει να διαμαρτυρούμαστε. Αν τυχόν μας πάνε στο τμήμα ξαναδίνουμε τα στοιχεία μας και απαιτούμε να φύγουμε. Αν μας ζητήσουν κατάθεση (π.χ. πού είμαστε, πού πηγαίναμε, τι θέλαμε εκεί), ΑΡΝΟΥΜΑΣΤΕ κατηγορηματικά να απαντήσουμε, λέγοντας πως ΠΑΡΑΝΟΜΟΥΝ, γιατί στο βαθμό που δεν έχουμε πάρει κλήση, δεν είμαστε μάρτυρες αλλά στην πράξη κατηγορούμενοι, που έχουμε συλληφθεί (γιατί ούτε ένταλμα υπάρχει, ούτε για αυτόφωρο αδίκημα κατηγορούμαστε) οπότε δικαιούμαστε να μην απαντήσουμε και ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ ΑΜΕΣΑ ΤΟ ΔΙΚΗΓΟΡΟ ΜΑΣ. Καλό είναι να κρατάμε τα διακριτικά στοιχεία των αστυνομικών, τους αριθμούς των αυτοκινήτων και την ακριβή ώρα σύλληψης.

ΑΥΤΟΦΩΡΗ ΣΥΛΛΗΨΗ

1. Μπορεί να συλληφθούμε και να οδηγηθούμε στο τμήμα κάτω απ' τη δικαιολογία ότι έχει διαπραχθεί κάποιο αυτόφωρο έγκλημα.

Όταν η αθωότητά μας είναι φανερή διαμαρτυρούμαστε ΕΝΤΟΝΑ. Στο τμήμα δίνουμε ΜΟΝΟ τα στοιχεία μας και αρνούμαστε να απαντήσουμε σε άλλες ερωτήσεις... (βιογραφική κατάσταση κατηγορούμενου κ.λπ.) ή να τις υπογράφουμε. Αρνούμαστε να δίνουμε δείγμα γραφικού χαρακτήρα. Μετά από αυτά, απαιτούμε να μας αφήσουν ελεύθερους, και αν όχι να μας δηλωθεί αν είμαστε κατηγορούμενοι. Αν είμαστε κατηγορούμενοι υπογράφουμε την έκθεση σύλληψης, αφού βεβαιωθούμε ότι σ' αυτή αναγράφεται η ακριβής ώρα σύλληψης.

Κατόπιν απαιτούμε να τηλεφωνήσουμε σε συγγενείς και στον δικηγόρο μας. ΑΡΝΟΥΜΑΣΤΕ ΣΤΑΘΕΡΑ ΟΠΟΙΟΔΗΠΟΤΕ ΣΥΖΗΤΗΣΗ, ΚΑΤΑΘΕΣΗ κ.λπ. ΠΡΟΤΟΥ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΗΣΟΥΜΕ ΜΕ ΤΟΝ ΔΙΚΗΓΟΡΟ ΜΑΣ.

Η αστυνομία συχνά κάνει προανάκριση, και χωρίς εισαγγελική παραγγελία. ΤΟ ΝΑ ΑΡΝΗΘΟΥΜΕ ΝΑ ΑΠΑΝΤΗΣΟΥΜΕ ΣΑΝ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΙ ΣΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΑΝΑΚΡΙΣΗ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΔΙΚΗΜΑ. Μπορούμε να καταθέσουμε μόνο με τη φράση «αρνούμαι τις κατηγορίες» και να το υπογράψουμε, ακόμα και αν δεν παρίσταται ο δικηγόρος μας.

Τέλος αμέσως το πολύ σε 24 ώρες πρέπει να οδηγηθούμε στον εισαγγελέα. Αν τώρα περάσει το 24ωρο και δεν έχουμε πάει στον εισαγγελέα, διαμαρτυρούμαστε έντονα και απαιτούμε σύμφωνα με το σύνταγμα να μας αφήσουν ελεύθερους.

ΣΤΟΝ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ

Αν μας οδηγήσουν στον εισαγγελέα, πέραν του 24ωρου, διαμαρτυρούμαστε και εδώ έντονα, απαιτούμε να αφεθούμε ελεύθεροι και με τον δικηγόρο μας υποβάλλουμε ένσταση. Αν οδηγηθούμε εμπρόθεσμα, ο εισαγγελέας αποφασίζει αν θα ασκήσει δίωξη ή όχι. Από τη στιγμή που ο εισαγγελέας μας απαγγείλει την κατηγορία μπορεί: α) ή να μας αφήσει ελεύθερους, και να προσδιορίσει ρητή δικασίμο β) ή να μας παραπέμψει στο αυτόφωρο δικαστήριο (άμεσα ή το αργότερο σε 24 ώρες) γ) ή να διατάξει συμπλήρωση της προανάκρισης στο αστυνομικό τμήμα (οπότε ζητούμε να αφεθούμε προσωρινά ελεύθεροι. δ) ή τέλος αν θεωρήσει ελλιπή τα στοιχεία να μας παραπέμψει στον ανακριτή για κύρια ανάκριση (άμεσα) οπότε λήγει και η συνολική διαδικασία του αυτόφωρου.

ΤΩΡΑ ΣΤΟ ΑΥΤΟΦΩΡΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΖΗΤΗΣΟΥΜΕ ΤΡΙΗΜΕΡΗ ΑΝΑΒΟΛΗ (το δικαστήριο τη δίνει υποχρεωτικά). Ακόμα το δικαστήριο αποφασίζει για τη συνέχιση ή μη της κράτησης.

ΣΤΟΝ ΑΝΑΚΡΙΤΗ πάλι μπορούμε να ζητήσουμε τριήμερη (τουλάχιστον) προθεσμία για να απολογηθούμε (που μας δίνεται υποχρεωτικά). Μέχρι την απολογία μπορεί να αφεθούμε προσωρινά ελεύθεροι. Μετά την απολογία στον ανακριτή. Ο ανακριτής μπορεί άμεσα (το πολύ σε 24 ώρες) σε συνεργασία με τον εισαγγελέα είτε να εκδόσει ένταλμα προφυλάκισης στα αδικήματα που ο νόμος το επιτρέπει, είτε μας αφήνει ελεύθερους (και να παραπέμψει την υπόθεση σε ΔΙΚΑΣΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ).

ΣΥΛΛΗΨΗ ΜΕ ΕΝΤΑΛΜΑ

Αν δεν συλληφθούμε επ' αυτοφώρο μπορεί να συλληφθούμε μόνο με το ένταλμα που θα πρέπει να μας επιδοθεί τη στιγμή της σύλληψης. Το ένταλμα σύλληψης πρέπει να έχει οπωσδήποτε το ονοματεπώνυμο, τη διεύθυνση και την περιγραφή μας, το έγκλημα για το οποίο κατηγορούμαστε, το άρθρο του, σφραγίδα και υπογραφή από τον ανακριτή και τον γραμματέα, αλλιώς είναι ΑΚΥΡΟ. Δεν μπορεί να εκδοθεί ένταλμα σύλληψης για εγκλήματα με ελάχιστο όριο ποινής κάτω από 3 μήνες.

— ΝΑ ΣΠΑΣΟΥΜΕ ΤΟ ΦΡΑΓΜΑ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ, ΤΗΣ ΠΑΘΗΤΙΚΟΤΗΤΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΦΕΥΧΑΣΜΟΥ

— ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΕΥΣΗ ΤΗΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗΣ ΖΩΗΣ

— Η ΣΙΩΠΗ ΕΙΝΑΙ ΣΥΝΕΝΟΧΗ

Ομάδα «ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ» 28/8/86

συνέχεια από σελ. 11

σχέση με το επίμαχο περιεχόμενο, πως αυτό σπλώνει ανεξίτηλα την υπολήψη τους απέναντι στις δικαστικές αρχές, κι αποφασίζουν, για παραδειγματισμό και συνετισμό, να κάνουν ευρύτατα γνωστά τα προσωπικά τους συμπεράσματα από τη συγκεκριμένη μεμπτή — αφερέγγυα συμπεριφορά (των, κατά τ' άλλα, καλών κοριτσιών), είναι χρέος των καλών κοριτσιών ν' αποδεχτούν την τιμωρία και να μπουν φρόνιμα σε καραντίνα. Γιά καλό δικό τους και του κινήματος. Γιά όσον καιρό χρειαστεί. Μέχρι ν' αποθεραπευτούν.

Από την άλλη μεριά, τα καλά κορίτσια σέβονται και κατανοούν τους λόγους των συντρόφων, όταν οι τελευταίοι κρίνουν πως δεν πρέπει να πληροφορηθούν τον οποιονδήποτε για την προσωπική τους προσαγωγή κι ανάκριση στην ασφάλεια. (Τα καλά κορίτσια, ιδιαίτερα όταν υποπέσουν σε παράπτωμα, δεν ζητούν και τα ρέστα από πάνω).

Τα καλά κορίτσια σέβονται τις εκφάνσεις κι εξάρσεις του πάθους των αρρένων συντρόφων, γιατί γνωρίζουν ότι «τα πάθη είναι ανθρώπινα, είναι αυθόρμητα, είναι ίσως — τα αχαλίνωτα πάθη — και ριζικά εξτρεμιστικά». (Κι αν υποθεθεί πως όλα τα πάθη, και δη τα ερωτικά, απαιτούν θύματα, τόσο το χειρότερο γιά τα θύματα).

Τα καλά κορίτσια δεν το παίζουν Πρωτοκλήσι Επαναστάτριες! Έχουν συνείδηση του βιολογικού τους προορισμού. Συναισθάνονται άριστα πως σ' όλες τις εξεγερσιακές περιόδους τα εκάστοτε καλά κορίτσια κάθισαν φρόνιμα στις κουζίνες και τις νοσηλευτικές μονάδες κι άφησαν τους άρρενες συντρόφους να βγάλουν τα φίδια απ' τις τρύπες.

Τα καλά κορίτσια ερωτεύονται συντρόφους (αναρχικούς — αντιεξουσιαστές) άπαξ. Κατόπιν δεν σπάνε ποτέ τους όρους του συμβολαίου στη σχέση τους με το σύντροφο, ιδιαίτερα αν οφείλουν σ' αυτόν τη μύησή τους στην κοινωνική δράση. (Φυσικά, τα καλά κορίτσια δεν χρησιμοποιούν ποτέ συντρόφους σαν διαβατήριο γιά να παρεισφρύνουν στους επαναστατικούς κύκλους). Αν τύχει και διαψεύσουν τις προσδοκίες του (ερωτικού και κοινωνικού) συντρόφου, ή καταχραστούν της εμπιστοσύνης του, τα καλά κορίτσια αποσύρονται ντροπιασμένα και στιγμιαία. Αν φανούν ανάξια της εμπιστοσύνης του, εργάζονται και τεκνοποιούν (κατά βούληση) γιά τις ανάγκες του συντρόφου και του κινήματος.

Μετά απ' όλα αυτά, φυσικά, τα καλά κορίτσια πάνε καταξιομένα στον Παράδεισο. Τα κακά κορίτσια, βέβαια, πάνε οπουδήποτε και παντού. Και δεν είναι απορίας άξιο, που τα κακά κορίτσια, με τέτοια ξεπορτίσματα, μπορεί ν' αβρεθούν σε κανένα υπόνομο ή στο πυρ το εξώτερον. Οπωσδήποτε, το κυνήγι των κακών κοριτσιών επιτρέπει όλο το χρόνο. Και η λασπολογία κατά των κακών κοριτσιών και οι απειλές και οι βιαιοπραγίες δεν είναι παρά αναγκαία διεργασία (κινηματικής) εξυγίανσης. Ως γνωστόν:

«Η νύχτα έχει τη χαρά της, αλλά η πόρνη καίγεται. Το υπόλοιπο είναι η ιδέα».

Εκπρόσωπος του Συλλόγου Μαγισσών Θεσσαλονίκης

ΥΓ.: Το παραπάνω κείμενο δεν διανοήθηκε ποτέ να διεκδικήσει χιουμοριστικό χαρακτήρα. Ίσως λιγάκι γκροτέσκο. Ως εκ τούτου, οιαδήποτε ομοιότητα με καταστάσεις της πεζής πραγματικότητας ή υπαρκτά πρόσωπα και γεγονότα, δέον όπως ΜΗ θεωρηθεί τυχαία.

Εξήντα άτομα από το Μάντσεστερ, Μπόλτον, Νότιγγχαμ και τη Γαλλία συγκεντρώθηκαν έξω από τη Γαπωνέζικη πρεσβεία στο Λονδίνο, στις 11 Αυγούστου, για να διαμαρτυρηθούν ενεργητικά ενάντια στη θανατική καταδίκη που επιβλήθηκε στον φιλοσυντακτικό Κατσουίσα ΟΜΟΡΙ, πριν από 3 χρόνια.

Κάθε φορά που ένας αξιωματούχος έμπαινε ή έβγαινε από το κτίριο, τα συνθήματα όπως: «ΚΑΤΩ Η ΠΟΙΝΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΣΤΗΝ ΙΑΠΩΝΙΑ», «ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΟΜΟΡΙ», δυνάμωναν, ενώ φυλλάδια για τον ΟΜΟΡΙ μοιράζονταν στους διαβάτες. Μία κρεμάλα εμφανίστηκε για τους γραφειοκράτες και τους μπάτσους που χαμογελούσαν: «Η αγχόνη δεν είναι για γέ-

Λευτερία στον ΟΜΟΡΙ

λια». Μία προσπάθεια να εκτεθούν οι απαιτήσεις για την απελευθέρωση του ΟΜΟΡΙ εμποδίστηκε από τους αρμόδιους της πρεσβείας που αρνήθηκαν ν' ανοίξουν τις πόρτες στους διαδηλωτές. Το δημοφιλές τραγούδι των διαδηλωτών ήταν «Κρεμάστε τον Αυτοκράτορα κι όχι τον ΟΜΟΡΙ».

Την ίδια μέρα 30 άτομα εισέβαλαν στα γραφεία της JAL (Ιαπωνικές Αερογραμμές) στο Λονδίνο, κραυγάζοντας «Λευτεριά στον ΟΜΟΡΙ». Έσπασαν γραφεία και τα τερματικά κομπιούτερς ενώ πέταξαν προκηρύξεις και εξαφανίστηκαν. Αργότερα συνελήφθησαν 4 άτομα που όμως αφέθηκαν ελεύθερα γιατί δεν διαπιστώθηκε η συμμετοχή τους στην εισβολή.

Ο ΟΜΟΡΙ συνελήφθη 10 χρόνια πριν, στις 10 Αυγούστου 1976, σε σχέση με μία βομβιστική επίθεση εναντίον ενός κυβερ-

νητικού κτιρίου στο νησί ΧΟΚΑΙΝΤΟ της Ιαπωνίας που έγινε το Μάρτη του 1976.

Παρόλο που δεν υπήρχαν καθόλου αποδείξεις εναντίον του, ο ΟΜΟΡΙ, παραπέμφθηκε σε δίκη το Φλεβάρη του 1977 και (σε μία δίκη που κράτησε 6 χρόνια) καταδικάστηκε σε θάνατο το Μάρτη του 1983.

Τόσο οι αντικρατικές ιδέες του ΟΜΟΡΙ όσο και το γεγονός ότι κτύπησε το δικαστή στην αρχή της δίκης του είναι οι αιτίες που τον καταδίκασαν σε θάνατο με σκοπό να του κλείσουν το στόμα για πάντα. Ο ΟΜΟΡΙ προσφεύγει ενάντια στη θανατική ποινή που του επιβλήθηκε στο Ανώτερο δικαστήριο του Σαπόρο (πρωτεύουσα του Χοκάντο). Ο ΟΜΟΡΙ κρατείται εκεί. Η προσφυγή θα εξετασθεί σ' ένα χρόνο περίπου. Εάν η προσφυγή απορριφθεί —πράγμα πολύ πιθανό— η υπόθεση του Ο-

ΜΟΡΙ θα εισαχθεί στο Ανώτατο δικαστήριο του ΤΟΚΥΟ. Εάν το Ανώτατο Δικαστήριο επικυρώσει τη θανατική ποινή —ξανά κάτι το πολύ βέβαιο— ο ΟΜΟΡΙ θα δολοφονηθεί από το κράτος περίπου σε 3 χρόνια από τώρα.

Μερικές ομάδες υπεράσπισης του ΟΜΟΡΙ υπάρχουν στην Ιαπωνία και άλλες δημιουργούνται κάθε τόσο. Η βασική ομάδα υπεράσπισης του ΟΜΟΡΙ βρίσκεται στο ΤΟΚΥΟ. Αποτελείται από Αναρχικούς και μη. Συναντούνται κάθε 10 μέρες για να εξετάσουν την κατάσταση και να βοηθήσουν στην έκδοση του μηνιαίου φυλαδίου.

Στις 15 Μάρτη 1986, έκαναν δημόσια συγκέντρωση 70 ατόμων και στις 29 Μάρτη έκαναν πικετοφορίες έξω από το υπουργείο Δικαιοσύνης στο Τόκυο, μαζί με άλλους υποστηρικτές των «5 του Τόκυο» — μία ομά-

δα 5 αντιιμπεριαλιστών που οδηγούνται στο θάνατο, κατηγορούμενοι ότι ανήκουν σε ένοπλη ομάδα (Αντιιαπωνικό Ένοπλο Μέτωπο της Ανατολικής Ασίας). Η Γυναίκα του ΟΜΟΡΙ ΚΥΟΚΟ, (που παντρεύτηκε τον ΟΜΟΡΙ το 1985), είναι ενεργητικό μέλος μίας ομάδας υπεράσπισης του ΟΜΟΡΙ στο Σαπόρο. Κάνουν κάθε μήνα πορεία διαμαρτυρίας στην πόλη. Υποστηρικτές του ΟΜΟΡΙ υπάρχουν στην Οζάκα και το ΚΥΟΤΟ.

Στις 12 Αυγούστου έγινε πικετοφορία με επιτυχία έξω από το Γαπωνέζικο προξενείο στη Νέα Υόρκη, σε ένδειξη συμπαράστασης στον ΟΜΟΡΙ. Η πικετοφορία οργανώθηκε από την Workers Solidarity Alliances Συμμαχία για την Εργατική Αλληλεγγύη. Αμερικάνικο τμήμα της IWA (Αναρχοσυνδικαλιστική Διεθνής) (Μετάφραση από τη BLACK FLAG)

Μπάτσοι της Columbia προωθούν την καταστολή καθώς οι Μαύροι διεκδικούν τους δρόμους

νας αρχηγός της αστυνομίας διάταξε να σβηστούν τα φώτα του δρόμου και δίνοντας πέντε λεπτά στους διαδηλωτές να διαλυθούν, προειδοποίησε: «Αν αντισταθείτε, θα χρησιμοποιήσουμε χημικές μεθόδους». Ενώ παρέλυναν δίπλα στους διαδηλωτές, φορώντας όλες τις εξαρτήσεις για την αντιμετώπιση ταραχών, οι μπάτσοι ρίχνανε καπνογόνες βόμβες στο πλήθος. Καθώς ο κόσμος υποχωρούσε, οι γραμμές της αστυνομίας ανασυγκροτήθηκαν και διατάχθηκαν να «καθαρίσουν» τα πεζοδρόμια. Κάποιος που αρνήθηκε να φύγει υπέστη ένα... αβρότατο «κεφαλοκλειδώμα» και συνελήφθη. Για τις επόμενες δύο ώρες οι αστυνομικές ορδές σάρωναν εξονυχιστικά τη γειτονιά ριχνοντας δέσμες φωτός από προβολείς σ' ό,τιδήποτε κινιόταν. Από μία ντουντούκα ακούγονταν διαρκώς διαταγές: «Μπείτε μέσα!»... «Κλείστε τις πόρτες σας και τα παράθυρα!». Η σκη-

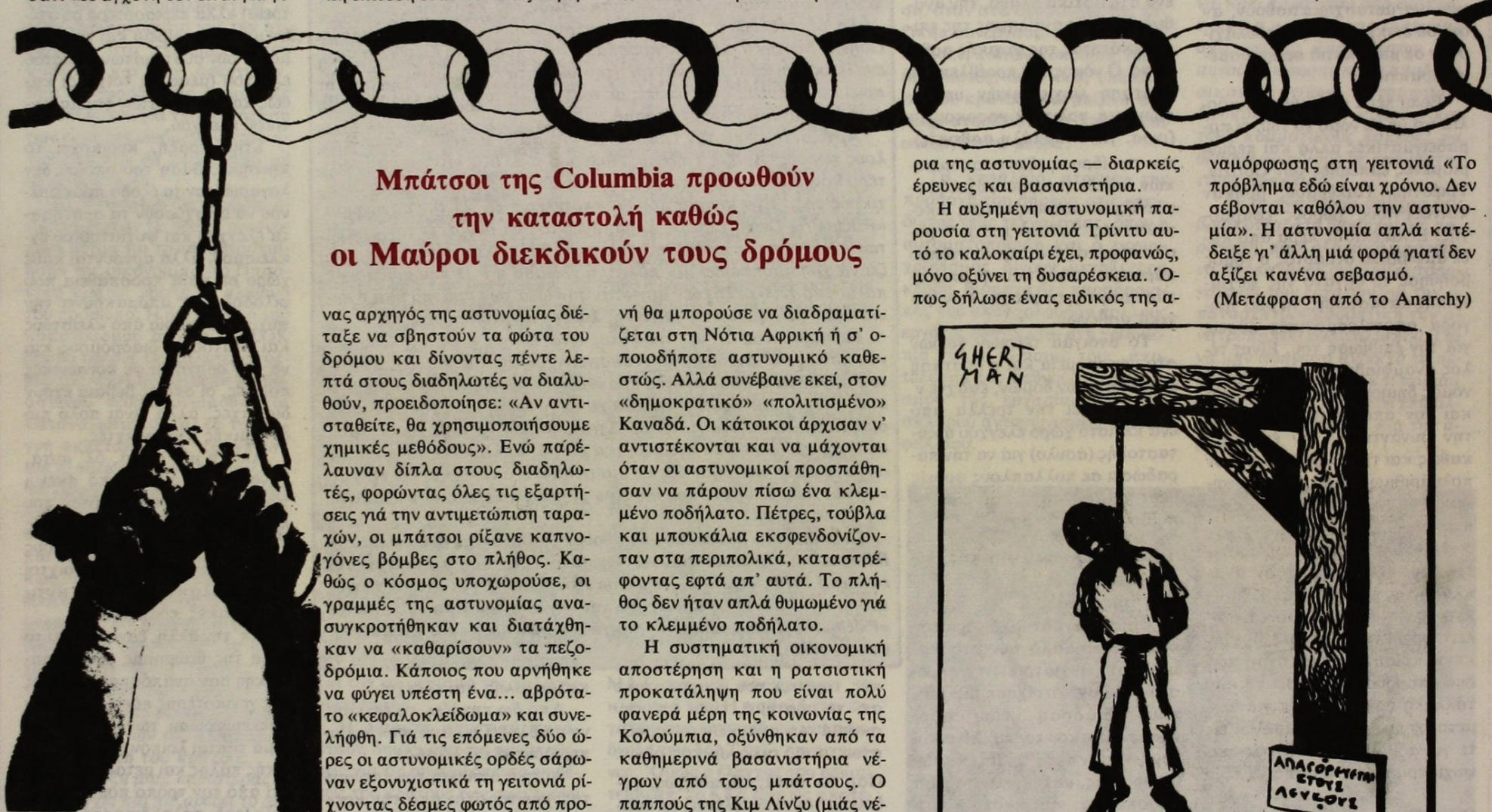
νή θα μπορούσε να διαδραματίζεται στη Νότια Αφρική ή σ' οποιοδήποτε αστυνομικό καθεστώς. Αλλά συνέβαινε εκεί, στον «δημοκρατικό» «πολιτισμένο» Καναδά. Οι κάτοικοι άρχισαν ν' αντιστέκονται και να μάχονται όταν οι αστυνομικοί προσπάθησαν να πάρουν πίσω ένα κλεμμένο ποδήλατο. Πέτρες, τούβλα και μπουκάλια εκσφενδονίζονταν στα περιπολικά, καταστρέφοντας εφτά απ' αυτά. Το πλήθος δεν ήταν απλά θυμωμένο για το κλεμμένο ποδήλατο.

Η συστηματική οικονομική αποστέρηση και η ρατσιστική προκατάληψη που είναι πολύ φανερά μέρη της κοινωνίας της Κολούμπια, οξύνθηκαν από τα καθημερινά βασανιστήρια νέγων από τους μπάτσους. Ο παππούς της Κιμ Λίνζυ (μίας νέας γυναίκας που σκότωσαν οι μπάτσοι πέρσι το καλοκαίρι) περιέγραψε σε μία πρόσφατη συνέντευξη τα είδη του εξευτελισμού που υπέστη η Κιμ στα χέ-

ρια της αστυνομίας — διαρκείς έρευνες και βασανιστήρια.

Η αυξημένη αστυνομική παρουσία στη γειτονιά Τρίνιτυ αυτό το καλοκαίρι έχει, προφανώς, μόνο οξύνει τη δυσαρέσκεια. Όπως δήλωσε ένας ειδικός της α-

ναμόρφωσης στη γειτονιά «Το πρόβλημα εδώ είναι χρόνιο. Δεν σέβονται καθόλου την αστυνομία». Η αστυνομία απλά κατέδειξε γι' άλλη μία φορά γιατί δεν αξίζει κανένα σεβασμό. (Μετάφραση από το Anarchy)

Στα τέλη του Ιουλίου, σε μία μαύρη συνοικία της πόλης έγινε μία διαδήλωση ενάντια στο Απαρτχάιντ. Κατά τη διάρκεια της ε-

συνέχεια σελ. 11

σημαίνει αυτή η επανάσταση. Κυρίαρχος, ένας κώδικας ηθικής όπου οι χερίστες απ' τις παραδοσιακές αλλοτριωμένες «αξίες» έχουν το θρόνο τους και τίποτα δε φαίνεται να μπορεί να τις κλονήσει. Εδώ η συκοφαντία, εδώ η αβάστακτη ελαφρότητα στον τρόπο με τον οποίο αντιμετωπίζονται φήμες με σοβαρότατες συνέπειες για την ύπαρξη, ενός τουλάχιστον κάθε φορά. Εδώ το θάψιμο της οικειότητας και της οποιασδήποτε υποτιθέμενης (έστω προκειμένου να μη διαταραχθεί η έστω και φανταστική καμιά φορά) άτυπη εξουσία. Εδώ η συνειδητή διάδοση ψευδών φημολογιών, εδώ οι γνωστές και παλαιότερες χρησιμοποιούμενες σταλινικές τακτικές, εδώ ο εξοστρακισμός και το θάψιμο των διαφωνούντων (ιδιαίτερα αν είναι γυναίκες!). Ποιός αμφισβητεί το μικρό (ή μεγάλο;) Στάλιν που έχει μέσα του, ποιός ξέρει τι σημαίνει και μέσα από ποιά διαδικασία μεταφέρεται στις διαπροσωπικές σχέσεις ο μικρός (ή μεγάλος) Στάλιν που έχει μέσα του; Τι το πλέον μικροπρεπές απ' το ν' αρνείσαι το φιλικό χέρι ανθρώπου στον οποίο έχεις ήδη συνειδητά κάνει κακό και ξέρεις πως το γνωρίζει και το ξεπερνά γιατί η ηθική του είναι πολύ πιο ανθρωπινή; Τι το πλέον Νετσαγιφικό απ' το να ξέρεις πως κάποιος λέει την αλήθεια, και να ενεργοποιείς όλους τους

πιθανούς τρόπους προκειμένου να πείσεις τον περίγυρο πως λέει ψέμματα! Και που είναι το οριακό σημείο του προβλήματος που ξεχωρίζει ό,τι στηρίζεται σε προσωπικά απωθημένα και ό,τι σε γεγονότα ευρύτερης σημασίας; Ποιός θ' αξιολογήσει σωστά τη στάση ανθρώπων, που εκμεταλλευόμενοι την εξουσία σου και τη συνέπεια στις προσωπικές σου αρχές, ξέρουν πως δεν θα διαπομπεύσεις ό,τι σου εμπιστεύτηκαν σε φιλικότερους καιρούς, και συκοφαντούν και ψευδολογούν ασύστολα; Ποιός θα κρίνει τις συνεδριάσεις εξουσιαστικές τακτικές ανθρώπων που με την πραχτική τους και ενίοτε με τις αντιδραστικές αντιλήψεις τους καμιά θέση δεν έχουν στον χώρο που θέλει να αισθάνεται και να είναι ενάντια σε κάθε μορφή εξουσίας; Ποιός θ' αμφισβητήσει τους αυτοχρισμένους ορθόδοξους πατριάρχες της αναρχίας, που ακολουθώντας για χρόνια την τακτική του διαχωρισμού, δημιουργήσαν το δικό τους γήπεδο, στο οποίο όποιος αντιρρησησίας παρενυθεί, χρίζεται αιρετικός κι αμφισβητείται η παρουσία του; Ποιός θ' αντιδράσει στην απάνθρωπη βαρβαρότητα που θέλει, άνθρωποι κατά το δυνατόν συνεπείς με τον εαυτό τους και την ιστορία τους να χρειάζεται να λογοδοτήσουν για όσα έζησαν απ' την ώρα της γέννησής τους, κι αν έχουν τη στοιχειώδη αξιοπρέπεια να μην το κάνουν, απλώς να επιβεβαιώνουν συκοφαντίες, που

μένουν ως λάσπες που είναι, κολλημένες στο ανύπαρκτο επίπεδο συντροφικότητάς μας. Ποιός θ' αμφισβητήσει τις από χρόνια παγιωμένες άρρωστες αντιλήψεις και ποιος θα δημιουργήσει κάποτε την προσωπική του αντίληψη στο ζήτημα της συντροφικότητας; Ποιός θα κοπιάσει, και θα υποχωρήσει, και θα προσπαθήσει να στήσει ανθρωπινότερες σχέσεις, πέρα από γκέτο και διαχωρισμούς. Ποιός θα βγάλουν τη σκέψη τους απ' την χρόνια αδράνεια, ποιοί θα δούν με μάτι αυτοκριτικό την ανωριμότητά τους, και πως ακριβώς μεταφράζονται όλα αυτά;

Και μες την τόσο διάλυση, πως θα εντοπιστούν οι χαφιέδες κι οι προβοκάτορες που, ποντάρνοντας στις ρημαγμένες ειθραυστες σχέσεις μας, κάνουν τη δουλειά τους και με το παραπάνω, αποφέροντας περισσότερη διάλυση και διαιωνίζοντας τον φαύλο κύκλο!

Αν δεν είναι αυτή η καταστολή εκ των έσω, μήπως είναι οι δηλώσεις του Δροσογιάννη; Αν αυτός ο φασισμός στη ζωή μας δεν είναι καταστολή, μην είν' οι κόμποι και τ' άσπαρτα ψηλά βουνά; Δε λέω για κάτι που πρέπει να γίνει πριν ή μετά όμως αν παράλληλα με την οποιαδήποτε συνέπλη στις αρχές της πρακτικής, δεν αμφισβητείται κι ολος αυτός ο αυταρχισμός κι η ανευθυνότητα που μεταφέρουμε κι ενσάρκωνουμε, κανείς δεν μπορεί ν' αυτο-

χαρακτηρίσει τον εαυτό του «ενάντια σε κάθε μορφή εξουσία».

Νοσφρές προοπτικές, για ένα χώρο που κουβαλάει την αρρώστια του, όπως ο σαλλίγκαρος το σπίτι του. Ανασφάλεια στην αμφισβήτηση και στο ξεπέρασμα της σχιζοφρένειας, φόβος για το καινούριο που θα 'ναι αναγκαστικά καθαρότερο και δύσκολο.

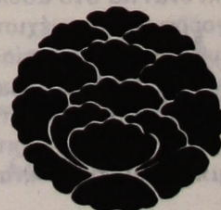
Ίσως είναι κειρός να ξαναθυμηθούμε τον Λοίζου, να ξαναρίξουμε τα μαλλιά μας πίσω, να φορέσουμε το ματωμένο πρόσωπο ανάποδα. Καιρός να πάψουμε να σβήνουμε από μόνοι μας τις όποιες προοπτικές ανοίγονται μπροστά μας, κι αυτή νά 'ναι η μόνη αυτοδικία μας.

Αυτό φαντάζει ένα γενικόλογό κείμενο (πόσες συγκεκριμένες ερμηνείες επιδέχεται όμως!!). Πόσο πιο ειδικό μπορεί να είναι ένα κριτικό κείμενο σε μία εφημερίδα. Όσοι βλέπουν απλοϊκά τη ζωή και την κίνησή της, θα τα βρουν ακατανόητα όλα αυτά και ανυπόστατα. Αυτοί, ελάχιστα μ' ενδιαφέρουν. Πρόθεσή μου δεν είναι κανένα ενωτικό κάλεσμα. Δεν είναι καν ένα κάλεσμα. Φαντάζομαι (όσο κι αν θέλω να αισιοδοξώ) πόσο άχρηστο και δίχως ελπίδες είναι ένα τέτοιο κείμενο σε τέτοιους καιρούς που κανείς δεν θέλει να δει τίποτα. Όψωμεν. Η ιστορία γράφεται και από ανυπολόγιστους παράγοντες. Όποιος είναι σκεπτόμενος και το δει λέξη

προς λέξη, θα καταλάβει πως τα συμπεράσματα που θ' αποκομίσει δεν είναι παρά προτάσεις για συγκεκριμένη πρακτική, καθοριζόμενη και εμπλουτιζόμενη από τις κατά τόπο και χρόνο εκάστοτε συνθήκες.

Μ' αρέσει να ελπίζω πως οι πράξεις θ' αρχίσουν να δείχνουν τη νέα ουσιαστική κατεύθυνση, ακόμη κι αν πρόκειται για πράγματα που γίνονται από λίγους. Βέβαια ο εμφύλιος συνεχίζεται, κι η αυτοάμυνα είναι ανάγκη για όλους, όμως ο θόρυβος των όπλων μας άρχισε να παραγίνεται ενοχλητικός, και σε λίγο θ' αρχίσει να βρωμά σαν πτώμα.

Συντροφίσα απ' το Βορρά, που οργανικά πιά, δεν ανέχεται τις παρεξηγήσεις, και την αρρώστια.

Ψυχιατρική αλά Ιταλικά

«Από την άρνηση του ελέγχου στον έλεγχο της άρνησης»

Όταν τέθηκε σε ισχύ, ο νόμος Νο 180 (το Μάη του '78), πολλοί σκέφτηκαν, ότι κατά κάποιον τρόπο, στοιχεία ουτοπίας, θα μπορούσαν να βαρύνουν πάνω σε μια αληθινή πορεία θετικής αλλαγής της πραγματικότητας. Ακόμα κι αν αυτό πέρναγε από τους νόμιμους δρόμους.

Αυτά τα σπέρματα της ουτοπίας, υπήρχαν, και θα μπορούσαν να σημειωθούν ιδιαίτερα, στην κατάργηση των ασύλων για ψυχασθενείς και στην αντιμετώπιση της τρέλλας περισσότερο σαν ασθένειας παρά σαν επικινδυνότητα.

Σκεφτόταν κανείς ότι αυτά τα στοιχεία, που ήταν χαρακτηριστικά της μεθόδου «Basagliana», (της άρνησης του ελέγχου), θα μπορούσαν, μέσω και χάρη του μεταρρυθμιστικού αυτού νόμου, να μετασχηματισθούν, αν όχι σε επικρατέστερη, τουλάχιστον σε μία πλατιά εφαρμοσμένη πρακτική.

Είναι πέρα από κάθε αμφιβολία ότι με το νόμο 180, οι παραδειγματικές αλλά και περιορισμένες εμπειρίες των Gorizia, Triest, Palerme, βρήκαν καινούργιους χώρους εφαρμογής. Είναι επίσης πέρα από κάθε αμφιβολία ότι αυτός ο νόμος βοήθησε το όργανο της ψυχιατρικής καταστολής, να βρει γρήγορα αποτελεσματικές λύσεις για την επιβίωσή του. Είναι τέλος αναμφισβήτητο ότι αυτός ο νόμος δημιούργησε την ευκαιρία και τον απαραίτητο χώρο για την συνάντηση, την έκφραση καθώς και την επιβεβαίωση των πολυάριθμων αλλά και μειωμένων «αντι-ιδρυματικών» πρακτικών.

Η «Ψυχιατρική Επιστήμη», τόσο σαν θεωρητική αντανάκλαση της κατασταλτικής πρακτικής του άσylum, όσο και σαν λειτουργία της εξουσίας, βρέθηκε σε κρίση από τη στιγμή που δεν μπορούσε να δώσει το κατάλληλο εργαλείο είτε για τον μετασχηματισμό των ασύλων είτε για τους νέους στόχους της ψυχιατρικής αντίληψης.

Οι ενθουσιασμοί μιάς φάσης «άμπτωσης»

Το άνοιγμα ενός καινούργιου μετώπου πάλης ενάντια στην εξουσία, το μέτωπο της απελευθέρωσης «των φτωχών και των τρελλών», συναίσθημα ή σύμβολο αυτής της «Ελευθερίας για όλους», πυροδότησε ελπίδες, σχέδια και ενθουσιασμούς. Ενθουσιασμοί που υπήρξαν τόσο μεγάλοι, όσο πολυάριθμοι ήταν οι απώλειες στα άλλα μέτωπα (η εργατική επίθεση στο καπιταλιστικό σύστημα παραγωγής και η πάλη των μαζών για την ανακατανομή των κοινωνικών αγαθών π.χ.).

Σ' αυτή τη φάση της άμπτωσης, υπήρξαν ακόμα και μερικοί που σκέφτηκαν, ότι ήταν αναγκαίο, να κατοχυρωθεί από ένα νόμο, ο ελεuthερωμένος χώρος, μέσα κι ενάντια στο άσυλο, για να σιγουρευτεί η συνέχιση μιάς απελευθερωτικής πορείας που μπόρεσε να τραβήξει (ευαισθητοποιήσει) μιά τόσο πλατιά μάζα (εργάτες, γυναίκες, φοιτητές).

Συμπερασματικά, ένας ψυ-

χαναλυτής θα έλεγε ότι ο νόμος 180 παρότρυνε πολλαπλές και έντονες «επενδύσεις».

Το να κάνουμε σήμερα (1984), ένα απολογισμό αυτών των ελπίδων των σχεδίων και των ενθουσιασμών, είναι σίγουρα πρόωρο. Είναι πάντως δυνατό να σκιαγραφήσουμε το προφίλ των κυριότερων σταδίων (φάσεων) που ακολούθησε η ψυχιατρική μεταρρύθμιση.

Το μπλοκάρισμα των νέων εισαγωγών ψυχασθενών στα άσυλα, επιτάχυνε προφανώς την πτωτική τάση (που προϋπήρχε του νόμου) τους αριθμούς των εγκλεισμένων ασθενών. Δίπλα σ' αυτό το δοσμένο ένα άλλο φαινερώνεται, σχετικό με την κατάρρευση των υποχρεωτικών υγειονομικών αγωγών (π.χ. επιβεβλημένος εγκλεισμός).

Αυτή η πτώση εκφράζει, σ' ένα στατιστικό πλάνο, την αναθεώρηση της αντίληψης της επικινδυνότητας της ψυχικής ασθένειας. Ο νόμος 180 πρόβλεπε τη σύσταση ψυχιατρικών υπηρεσιών στα πολιτικά νοσοκομεία (νοσ. για «νορμάλ» ασθενείς), και την ίδρυση εξωνοσοκομειακών δομών (κέντρο ψυχικής υγιεινής, κοινοτικές εστίες, οικογενειακές εστίες κ.ά.), προσποιούμενος έτσι την επί τοποκατάσταση της υποδοχής των ψυχικά ασθενών.

Το άνοιγμα τέτοιων χώρων στα νοσοκομεία και η σύσταση εναλλακτικών δομών, έψαχνε να απομακρύνει την τρέλλα από ένα κλειστό χώρο ελέγχου ή καταστολής (άσυλο) για να την παραδώσει σε πολλαπλούς φορείς θεραπείας και κοινωνικοποίησης.

Το φίμωμα της ψυχικής δυσφορίας

Στην πραγματικότητα, στον πολλαπλασιασμό των νοσοκομειακών ψυχιατρικών υπηρεσιών δεν αντιστοιχίσε μιά ισότιμη διάδοση του εξωνοσοκομειακού τομέα. Μερικοί ερμήνευσαν αυτή τη, μη ύπαρξη ισορροπίας, καταγγέλοντας μιά προσπάθεια «ιατροκοποίησης» της απάντησης της ψυχιατρικής.

Η τελευταία, υπερενισχύοντας τις απάτες γύρω απ' την ψυχική ασθένεια, και παράγοντας καινούργιες, φανέρωνε τη μεγάλη «αποτελεσματικότητα» και ορθολογισμό της ψυχιατρικής αντίληψης. Στην πραγματικότητα, αυτό το φαινόμενο, πρέπει μάλλον να ερμηνευτεί σαν συγκεκριμένη εκδήλωση της πρόθεσης να επαναφερθεί η έκφραση της δυσφορίας, σε καθορισμένες πορείες (διαδρομές), όπου εγχειρούν όργανα ελέγχου και καταστολής, λιγότερο στοιχειώδη απ' αυτά του άσylum. Οι νοσοκομειακές ψυχιατρικές υπηρεσίες, χρησιμοποιώντας τη συνηθισμένη απάτη της ομογένειας της ψυχικής ασθένειας με τις άλλες ασθένειες, έβαλαν σ' εφαρμογή μιά πρακτική που επικαλείται και αναμορφώνει τις μεθόδους του άσylum, όπως: ο διαχωρισμός, η απομόνωση του ασθενούς καθώς και η χρήση «τεχνικών» όπως ηλεκτροσόκ, ψυχοφάρμακα. Όλα αυτά είχαν σαν σκοπό το φίμωμα της ψυχικής δυσφορίας και όχι βέβαια την

κατανόηση και την κάλυψη των ανθρωπίνων και κοινωνικών αναγκών που την υποκινούν.

Πάντως, αυτή η λύση του προβλήματος δεν μοιάζει να είναι η καλύτερη (για το σύστημα) μιάς και στοιχίζει πολύ περισσότερο (μιά μέρα σε τέτοιο νοσοκομείο στοιχίζει περίπου 150.000 λίρες) από τις παραδοσιακές μεθόδους (μιά μέρα στο άσυλο: 80.000 λίρες).

Σίγουρα πάντως, ο άλλος τρόπος απάντησης (εναλλακτι-

δοχών ή της στέγης; Πόσες σχιζοφρενικές αντιδράσεις οφείλονται στην αποτυχία της προσπάθειας για σταθεροποίηση μιάς προσωπικής αυτονομίας μέσα σ' ένα κόσμο όπου οι σχέσεις εξάρτησης μοιάζουν να είναι οι μόνες δυνατές;

Από δω πηγάζει η αναγκαιότητα για την εξουσία να καταρτίσει σχέδια προορισμένα να ορίσουν με πολύ πιο πλατύ τρόπο την έννοια του ψυχιατρικού φαινομένου, με όρους μεγάλης

«Η ελευθερία είναι θεραπευτική»

Τόν Αύγουστο του 1980 πέθανε στη Βενετία ο Franco Basaglia. Αγωνίστηκε, σ' όλη του τη ζωή, για τον μετασχηματισμό της Ιταλικής ψυχιατρικής, και ιδιαίτερα, ενάντια στη «λογική» του άσylum καθώς και για την ανάληψη (συνειδητοποιημένη αντιμετώπιση) από το λαό των προβλημάτων της τρέλλας.

Γι' αυτόν «Ένας ψυχικά αρρώστος είναι πριν απ' όλα ένας άνθρωπος χωρίς κοινωνική δύναμη, χωρίς οικονομική και δικαιοπρακτική ικανότητα: ένας άνθρωπος υποταγμένος στην αρνητική και απροβληματική κατάσταση της απλής παρουσίας, που χρησιμοποιείται σαν καμουφλάζ των αντιφάσεων της κοινωνίας μας».

Το '61, ανέλαβε τη διεύθυνση του ψυχιατρικού νοσοκομείου της Gorizia. Με την ομάδα του προσπάθει την «κοινοτική ελευθερία σαν εναλλακτική πρόταση ενάντια στην ωμότητα του άσylum». Θεσμοποιεί καθημερινές συνελεύσεις με τους αρρώστους. Διευκολύνει την έκρηξη ενάντια στον εγκλεισμό.

Αρχίζοντας από την Gorizia, το κίνημα θ' απλωθεί και σε άλλους χώρους: Αρέζο, Τριέστη, Παλέρμο κ.α. Ένα κίνημα περισσότερο κοντά στους πρακτικούς της ψυχιατρικής παρά στους θεωρητικούς της. Ένα κίνημα που θα αποτελέσει το '73 την οργάνωση «Psichiatria Democratica», προσπαθώντας να συνδέσει τον αγώνα των αρρώστων με αυτόν της εργατικής τάξης και χωρίς να διστάζει να χρησιμοποιήσει μια πολιτική γλώσσα η P.D που αριθμούσε πάνω από 1500 μέλη, δεν αρνιόταν την ιδέα των πραγματικά αγωνιστικών παρεμβάσεων (μίτιγκς, λαϊκές κινητοποιήσεις κ.α.).

Βεβαιώνοντας ότι «Ο αρρώστος είναι επίσης ένας αποκλεισμένος καθώς και αντικείμενο τουκοινωνικού στιγματισμού», βάζοντας μπροστά συγκεκριμένες πρακτικές, αρνούμενη τους θεωρητικούς διαχωρισμούς, η P.D. πέτυχε τη γέννηση μίας νέας νομοθεσίας ιδιαίτερα «επαναστατικής». Στις 13 Μαΐου '78, ένας νόμος, θέτει σε ισχύ, περιφερειακά υγειονομικά μέτρα, μπλοκάρει κάθε νέα εισαγωγή σε ψυχιατρικό άσυλο και σταματά ακόμα και το χτίσιμο καινούργιων ασύλων, πράγμα που χαρακτηρίστηκε σαν εξαιρετική καινοτομία.

Περισσότερα μπορούμε να μάθουμε διαβάζοντας δύο βιβλία του Basaglia τα: «L' Institution en Negation» (Σύσταση στην Άρνηση) εκ (Seuil 1970), «Qu' est - ce que la Psychiatrie?» (Τι είναι η Ψυχιατρική) εκ (PUF 1977) καθώς και την εργασία του Jean - Luc Metge «Psichiatria Democratica: l' experience italienne, εκδ. (Scarabee - Cemea 1980).

κός τομέας) που εφαρμόστηκε απ' το σύστημα, είναι απ' την σκοπιά των αναγκών του αρρώστου, ο πιο οικονομικός όλων.

Παρ' όλ' αυτά, παραδόξως, η εξουσία τον εγκατέλειψε, με δραματικές συνέπειες.

Σ' ένα κόσμο εξαρτήσεων

Χιλιάδες ασθενείς ζουν χωρίς κανένα εισόδημα, με απολαύς γύρω στις 90.000 λίρες το μήνα (από βοήθειες), χωρίς να μπορούν να υπολογίζουν σε οικογενειακή υποστήριξη αλλά ούτε και στις περιφερειακές υπηρεσίες που δεν έχουν πραγματοποιηθεί. Ένα μεγάλο μέρος απ' αυτούς, είτε καταλήγει σε φυλακές ή δικαστικά άσυλα είτε τροφοδοτεί τις εθνικές στατιστικές για τις αυτοκτονίες.

Περιορισμένη στη φυλακή ή στο άσυλο η διαχείριση του ελέγχου και της ψυχιατρικής καταστολής είναι μειωτική σε σχέση με τις πραγματικές διαστάσεις του προβλήματος της ψυχικής δυσφορίας. Το φαινόμενο αυτό είναι αντιπροσωπευτικό ενός μαζικού προβλήματος και μιά άμεση εκδήλωση, σε ατομικό επίπεδο, μιάς συλλογικής δυσφορίας υπαρκτικής και κοινωνικής. Πόσοι κλονισμοί οφείλονται στο χάσιμο της δουλειάς, των απο-

καταστολής και ελέγχου!

Από δω πηγάζει, το επείγον, να επιβληθεί η «ανάγκη» για απεριορίστο εγκλεισμό!

Αυτή η αίσθηση του επείγοντος, συντηρείται από την «επιστημονική θεωρία» από το αναπόφευκτο της εξέλιξης ως την «τρέλα» ενός κάποιου ποσοστού ανθρώπων που άλλωστε δεν ανήκει στο στρατόπεδο της ψυχιατρικής επέμβασης όπως: ανήλθοι κάθε είδους, απροσάρμοστοι, αρτηριοσκληρωτικοί κ.α.

Γι' αυτούς, ούτε εννιά αναθεωρήσεις του νόμου 180 δεν θα πετύχουν άλλο πράγμα απ' το να αναπαράγουν τη λογική του άσylum.

Οι όροι της ταξικής πάλης

Αλλά πολύ πιο πριν διατυπωθεί μιά πρόταση αναθεώρησης του νόμου 180, η εξουσία τον έχει μετασχηματίσει πλατιά για να τον ξεγυμνώσει ή να τον απαλλάξει από τα προοδευτικά του στοιχεία. Ας σκεφτούμε, την αναθεώρηση (που ήδη έχει πραγματοποιηθεί σε πολλούς τοπικούς νόμους) της ψυχιατρικής παρέμβασης, είτε μέσω της ξαναχρησιμοποίησης ασύλων απλώς ξαναβαφτισμένων (του στυλ οίκος αναπαύσεως, χώρος βοήθειας για χρόνιες αρρώστιες

κ.τ.λ.), είτε μέσω της συγκεντροποίησης των υγειονομικών ψυχιατρικών προϋπολογισμών για τις νοσοκομειακές υπηρεσίες εις βάρος των περιφερειακών εναλλακτικών υπηρεσιών.

Οι δαπάνες για ψυχοφάρμακα δεν αυξήθηκαν τόσο σε σχέση με την αύξηση της ψυχιατρικής συχνότητας (αύξηση του αριθμού των ασθενών στα ψυχιατρεία) αλλά περισσότερο σε σχέση με την ακρίβεια και το δυνάμωμα των συστημάτων κλειστού ελέγχου (μέσα σε τοίχους) καθώς και συστημάτων φαρμακευτικού ελέγχου.

Στην πράξη, κυριαρχεί το κριτήριο, βάση του οποίου δεν λογαριάζουν τα έξοδα προκειμένου να ενισχύσουν τα συστήματα ελέγχου και ψυχιατρικού εγκλεισμού, αλλά αρνούνται κάθε χώρο σε κάθε προσπάθεια που φιλοδοξεί να απομακρύνει την ψυχική δυσφορία από κλειστούς και στατικούς διαδρόμους και να την οδηγήσει σε κοινωνικές πορείες, οι οποίες βέβαια έχουν διαμάχες, αλλά είναι πολύ πιο δυναμικές και ανοιχτές.

Απ' τη μιά μεριά, όλ' αυτά, ξαναβάζουν ριζικά υπό σκεπή τις ψευδαισθήσεις εκείνων που πίστευαν ότι θα αρκούσε ένας νόμος για να προστατέψει τους νέους χώρους που είναι ανοιχτοί σε εναλλακτικές και αντιιδρυματικές πρακτικές.

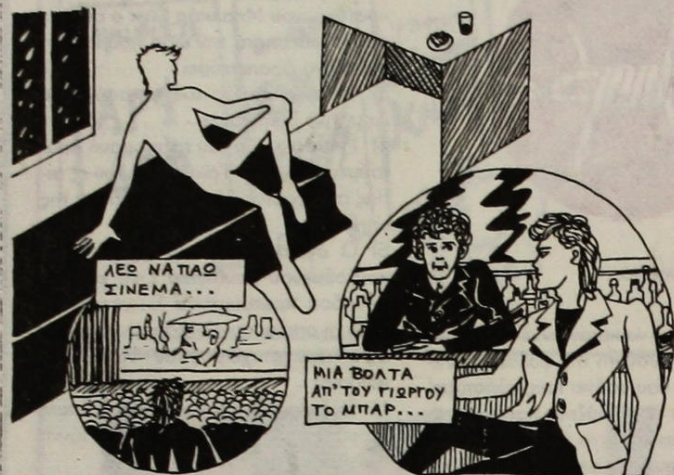
Απ' την άλλη, ξαναμπαίνει το θέμα της θεώρησης της ψυχιατρικής σαν αναπόσπαστο μέρος της γενικότερης πορείας για την απελευθέρωση των μαζών. Το θέμα τίθεται λοιπόν σε όρους ταξικής πάλης και μετασχηματίζεται από τον τρόπο που η τελευταία (ταξ. πάλη) διαμορφώνεται σήμερα στην Ιταλία.

Συγκεκριμένα αυτό θέλει να πει, ότι μιά μάχη ενάντια στις περιτολές δαπανών ή για την ανάπτυξη των υπηρεσιών, αν περιορίζεται μέσα στα νόμιμα πλαίσια της υγειονομικής μεταρρύθμισης ρισκάρει να φιλτραριστεί και να αλλοιωθεί, και τελικά να παράγει ένα δίκτυο νεοιδρυματικών δομών ελέγχου και κράτησης δημιουργώντας έτσι μιά ομάδα πιο εξαρτημένη, σ' ένα γενικό φόντο μιζεροποίησης της ζωής.

Τελικά το ρίσκο που παραμένει είναι αυτό του περάσματος από την άρνηση του ελέγχου στη δημιουργία ελέγχου της άρνησης.

Pasquale Mazaotra
Πηγή AGORA No 20

απεργία πείνας

Στις 18 Οκτώβρη ο Νίκος Τσουβαλάκης συμπληρώσε 36 μέρες απεργίας πείνας. Το κράτος οδηγεί με την αναληγσία του έναν ακόμα φυλακισμένο στο θάνατο. Συμπάρασταση στον απεργό πείνας Ν. Τσουβαλάκη! **ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ — ΚΑΤΑΓΕΛΙΑ**

Στις 27 Σεπτέμβρη στις 2π.μ. 5 σύντροφοί μας (Τσουβαλάκης) Θόδωρος, Τσουβαλάκης Γιάννης, Μπιτζολάκης Μανώλης, Μήλας Δημήτρης, Κωσταράκης Μιχάλης) συλληφθήκανε στην Ιπποκράτους την ώρα που έκαναν αφισοκόλληση, από 7 περιπολικά και μία διμοιρία των ΜΑΤ. Η εντολή για τη σύλληψή τους δόθηκε από το γενικό διευθυντή Ζαφείρη, καθώς και η παραπομ-

πή τους για τον εισαγγελέα.

ΚΑΤΑΓΕΛΟΥΜΕ:

Τον ξυλοδαρμό που υπέστησαν οι σύντροφοί μας από 30 περίπου μπάτσους που βρίσκονταν στο προαύλιο της ασφάλειας.

Τη συνεχή καταπάτηση των πιο στοιχειωδών ανθρώπινων δικαιωμάτων καθ' όλη τη διάρκεια της σύλληψής τους.

Την απόδοση των κατηγοριών πριν ακόμη φτάσουν στην ασφάλεια.

Ο εισαγγελέας τους παρέπεμψε στο αυτόφωρο διαβάζοντας μόνο τις δικογραφίες και αποδίδοντάς τους τις κατηγορίες: Παράνομη αφισοκόλληση και περιύβριση αρχής μέσω εντύπου. Η δίκη τους αναβλήθηκε για τις 6 Οκτώβρη.

Φίλοι του Ν. Τσουβαλάκη

συνέχεια από σελ. 7

μία, δικαιοσύνη κ.τ.λ.) είτε τις κοινωνικές και πολιτικές του πεποιθήσεις, είτε, τέλος, τις θρησκευτικές ή σεξουαλικές ιδιαιτερότητές του.

Ο κίνδυνος δεν είναι μόνο προφανής. Είναι και απαγορευτικός στην αδράνεια μας. Ωφείλουμε να αντισταθούμε στην κωδικοποίηση της προσωπικότητάς μας.

Ο καθημερινός μας χώρος

Όσον αφορά τα Πατήσια είναι μια περιοχή που συγκεντρώνει όλα σχεδόν τα προβλήματα της Αθήνας. Έχει τα υψηλότερα ποσοστά νέφους, αφού διασχίζεται από τρεις κυκλοφοριακές αρτηρίες (Λιοσίων, Αχαρνών, Πατησίων). Οι κατοικίες και οι χώροι διασκέδασης καθορίζονται αποκλειστικά από τις ανάγκες παραγωγής και αναπαραγωγής του Κεφάλαιου.

Επειδή είναι κοντά στο κέντρο, τα σπίτια είναι μικρά, απρόσωπα και κολλητά το ένα στο άλλο για να κατοικούν όσο το δυνατόν περισσότεροι εργαζόμενοι, η δε διασκέδαση περιορίζεται στην έξοδο για φαγητό, σε κάποια καφενεία και στην μοναξιά των ηλεκτρονικών.

Οι ελάχιστοι ακάλυπτοι χώροι (Φιέ, Άτλας, Βίλλα Δρακοπούλου, Σοφianoπούλου) που θα μπορούσαν να αξιοποιηθούν μένουν εδώ και χρόνια κλειστά για τον κόσμο.

Η Οργάνωση της αντίστασης μας

Μπροστά σε αυτή την ισοπεδωτική διαδικασία. Μπροστά στο τέλμα της κοινωνικής συναίνεσης και άβουλης αποδοχής στο όνομα της «προόδου» της ανθρωπότητας. Μπροστά στον άμεσο κίνδυνο για τις ελευθερίες μας, οφείλουμε να αντισταθούμε.

Να υπερασπίσουμε την ανθρώπινη υπόστασή μας και τα δικαιώματά μας στην ιδιαιτερότητα και την επιθυμία μας να αποφασίζουμε εμείς για εμάς.

Η «Επιτροπή Πατησιωτών για την κοινωνική αυτοάμυνα» συγκροτήθηκε και λειτουργεί κατά πρώτο λόγο για να δημοσιοποιήσει την διάθεσή μας αλλά και να οργανώσει την αντίστασή μας στην επιχειρούμενη χειραγώγηση του διαφορετικού. Συγκροτήθηκε με την πεποίθηση ότι αυτός ο «αντιστασιακός λόγος» δεν αρθρώνεται μέσα στα κομματικά γραφεία, αλλά εκεί όπου οι κοινωνικές αντιθέσεις βιώνονται μέσα από μια ζωντανή σχέση ατομικού - συνολικού. Σε όλο δηλαδή το κοινωνικό φάσμα. Εκεί όπου έχουν την α-

φτηρία τους όλα τα σύγχρονα κοινωνικά κινήματα και τα κινήματα κοινωνικής κριτικής. Εκεί όπου το άτομο επεξεργάζεται την σχέση του με το μερικό και το άμεσο, για να φτάσει στην κριτική του ολικού.

Έτσι το οικολογικό κίνημα, το φεμινιστικό, το νεολαϊστικό, το αντιπολεμικό - αντιμilitarιστικό, τα κινήματα υπεράσπισης κοινωνικών μειονηφιών, αποτελούν άζονες λειτουργίας της επιτροπής, μαζί με την αντιστασιακή αντιεραρχική πρακτική, την φαντασία και την προώθηση μορφών άμεσης δημοκρατίας στην πράξη.

Έχουμε την βεβαιότητα ότι η πολυμορφία και πολυχρωμία, οι διαφορετικές οπτικές, οι πλούσιες εμπειρίες στα επιμέρους, η φαντασία και η εκλεκτικότητα των κοινωνικών κινήματων συνθέτουν την ενότητα αντιθέσεων που - μόνη αυτή - μπορεί να αποτελέσει την εστία αντίστασης και δημιουργικής προώθησης κοινωνικών μεταβολών στην κατεύθυνση της συνάντησης της επιθυμίας με την πραγματικότητα.

Η επιτροπή είναι ανοιχτή σε όσους έχουν ευαισθητοποιηθεί προς αυτή την κατεύθυνση.

Η επιτροπή προς το παρόν στεγάζεται στο

ΚΕΝΤΡΟ ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΩΝ ΚΙΝΗΣΕΩΝ

Σκιάθου 49β Πατήσια.

Πρώτη εκδήλωση της Επιτροπής Πατησιωτών για την Κοινωνική Αυτοάμυνα ήταν η διήμερη κατάληψη του Κτήματος Δρακόπουλου στην Πατησίων για το Σαββατοκύριακο 4 και 5.10.

Την Κυριακή το πρωί πραγματοποιήθηκε λαϊκή συνέλευση με κατοίκους της περιοχής όπου αποφασίστηκαν τα εξής:

— Η συνέχιση με κάθε τρόπο του αγώνα για βελτίωση της ποιότητας ζωής των κατοίκων.

— Η αφαίρεση της πόρτας του κτήματος ώστε να μπορεί όποιος θέλει να μπαίνει μέσα.

συνέχεια από σελ. 5

— Ότι δεν διατάζουν για αυτό το σκοπό να καρφώσουν.

— Ότι η ελευθερία διακίνησης ιδεών είναι απάτη μας και ο λόγος που δεχτήκαμε την επίθεση ήταν ένα οικολογικό φυλλάδιο που μοιράζαμε και που φαίνεται ερέθισε τόσο τους ΑΚΕΛικούς όσο και τους μπάτσους.

— Ότι τα άτομα που βρίσκονται έξω από το στάδιο εκείνη τη στιγμή και που συμπαραστάθηκαν στους συντρόφους μας που δέχτηκαν την επίθεση των περιβραχιονοφόρων ήταν διατεθειμένα να δώσουν μια απάντηση στο φασισμό και χαφιεδισμό κάθε κομματικού μαντρόσκυλου δεξιού ή αριστερού (πράγμα που εξ' άλλου έγινε).

Σημασία δεν έχει το πόσο ξύλο έφαγαν αλλά το γεγονός της αντιπαράθεσης αυτού του κομματιού της νεολαίας που τολμά μέσα στον υδροκεφαλισμό της «σύγχρονης Κυπριακής πραγματικότητας» να λειτουργεί ακόμα ελεύθερα, ενάντια σε κάθε καθοδηγούμενη και ελεγχόμενη ιδεολογία. Αυτού του είδους η αμφισβήτηση θα μπορούσε να θεωρηθεί σαν μία κατάσταση Ροκ.

**ΟΣΟ ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΕΙΝΑΙ ΨΕΜΜΑΤΑ
ΑΛΛΟ ΤΟΣΟ ΕΙΝΑΙ Η ΑΛΗΘΕΙΑ.
ΑΠΟ ΕΜΑΣ ΕΞΑΡΤΑΤΑΙ!!!**

Αντιεξουσιαστές
Λεμεσού

Κώστας Σπινγκόπουλος
Χανιά - Ιούλιος '85

αποσπάσματα από γράμμα του φυλακισμένου Α.Κ.

...Κανείς δεν μπορεί να νοιώσει την έντασή μου 24 ώρες το 24ωρο. Δεν είναι ψέμα που σου γράφω ότι παλεύω συνέχεια με κάτι που δεν έχω προσδιορίσει ακόμα. Παρ' όλα αυτά φθείρομαι. Πόσο θ' αντέξω ακόμα; Γιατί δεν τα παρατάω και να ζήσω την εφesusχασμένη ζωή των άλλων; Γιατί πρέπει να τριβιλίζω το μυαλό μου με ερωτήματα για το καλό και κακό, δίκαιο και άδικο; Το μόνο καλό είναι ότι είμαι εντάξ με τη συνείδησή μου. Μέχρι τα 25 θέλησα να εφαρμόσω το δίκαιο, έκανα τους αγώνες συνδικαλιστικούς και μη και ξαφνικά είδα τα ψέμματα που μας φορτώνουν μπλε, πράσινο, κόκκινο και μαύρο. Κι έκανα στροφή 180 μοίρες. Στην άλλη όχθη του ποταμού. Χωρίς φόβο και πάθος. Τελείως αδιάφορα. Δύο μήνες παρανομία, 30 χρόνια ποινή. Χωρίς να βάψω τα χέρια μου με αίμα. Και είμαι σίγουρος ότι ούτε κι άλλοι τα έβαψαν. Κι όμως μας τιμώρησαν γιά κάτι που δεν κάναμε. Πού είναι η Δικαιοσύνη λοιπόν; Γιατί να την πιστεύω; Δεν τους χρωστώ από δω και πέρα, αυτοί μου χρωστούν.

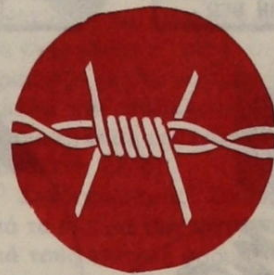
...Με απογύμνωσαν στο δικαστήριο... Ο θεός να τους λυπηθεί αν δεν ξεχάσω και δεν βρω τίποτε που θα κρατήσει τα πράγματα στη θέση τους. Θα τους ΤΣΑΚΙΣΩ με τον χειρότερο τρόπο. Δεν με τιμώρησαν. Εκδική-

θηκαν με τον ελαινότερο τρόπο, φέρνονταν απάνθρωπα και φέρνονταν ακόμα. Πρέπει να βγάλουμε το καρκίνωμα.

...Διάβασα ότι φτιάξαν τις φυλακές ότι οι κρατούμενοι ζουν ζωή και κότα. Να είσαι σίγουρη ότι αν έπιαναν αυτούς που τα γράφουν θα τους έκαιγα ζωντανούς χωρίς τύψεις. Δεν υπερβάλλω. Προσπαθώ μόνο το μίσος που συσσωρεύω κάθε μέρα να με οδηγήσει σε ηρωικές πράξεις. Τσάκισε πέντε φυλακές και να δεις τί όμορα αλλάζουν οι συνθήκες στις φυλακές. Τσάκισε πέντε από 'δω και από 'κει γιά παραδειγματισμό, (έτσι κάνουν και με τις ποινές μας) και θ' αλλάξουν όλα. Μήπως διαφωνείς; ... Έχω μεγάλη ανάγκη να με καταλαβαίνουν οι απέξω. Το τρωτό μου σημείο. Όταν το ξεπεράσω τότε έκοψα τους δεσμούς μ' όλους πλέον. Τότε το μόνο που θα μου απομένει θάνατο να βρω τους όμοιούς μου και να σχεδιάσω την υπόλοιπη φωνή μου στο περιθώριο. Η εύκολη λύση; 'Η αυτή που μένει μετά από τόση κούραση; Να με πάρη ο διάλογος αν δεν προσπαθώ ν' αποβάλλω όλα αυτά που προσπαθούν να μου εφαρμόσουν και να κάνω βίωμα το μίσος. Ναι. Αυτό προσπαθούν. Όλα αυτά τα παχιά λόγια που διαβάζω, όλα αυτά που δεν βλέπω να εφαρμόζονται, όταν μου κόβουν όλα τα νόμιμα δικαιώματα για-

τί παρέβηκα τους νόμους και με ειρωνεύονται από πάνω τί νομίζεις ότι θα σου διδάξουν; Την αγάπη;... Το απολυτήριο του γυμνασίου είναι κάπως σπάνιο δεν περνά το 10%. Φαντάσου τώρα να ψάχνεις και πιά εκλεπτυσμένες εκφράσεις! Ξέρεις ότι όταν ακούω κλασσική μουσική με βλέπουν σαν UFO; Χάθηκαν θα μου πεις τα καψούρικα μπουζουκοτραγουδά; Κι όμως οι μόνοι που δεν φταίνε είναι αυτοί. Ποιός θα τους πει ένα καλό λόγο; Ποιός θα του πει ότι πρέπει να ξεχάσουν το παρελθόν; Και γιατί να το πιστέψουν; Μήπως ο κοινωνικός περίγυρος θα τους δεχτεί εύκολα; 'Η μάλλον θα τους δεχτεί; Γιατί όλοι αυτοί που βγαίνουν μετά από μερικούς μήνες ξαναγυρίζουν; Ξέρεις ότι στους 10 οι 9 έχουν ξαναμπει κι άλλη φορά; Ξέρεις τι μου απαντούν οι φύλακες; 'Ότι τους αρέσει η εύκολη ζωή. Η μισή αλήθεια. Η άλλη μισή ότι δεν τους δίνουν ευκαιρία να επανορθώσουν. Τα απολωλά πρόβατα δεν μπορούν να βρουν το δρόμο τους γιατί δεν έχουν κανένα να τους τον δείξει και ας μη κρυβόμαστε. Όλα τα λάφυρα των εγκληματιών, ξέρεις ποιοί τ' απολαμβάνουν; Δικαστικοί, δικηγόροι, αστυφύλακες, φύλακες, και τόσοι άλλοι. Ελάχιστα απ' αυτά γυρίζουν στους κατόχους τους. Λοιπόν τους συμφέρει να λείψουν οι κακοποιοί;...

αποσπάσματα από επιστολή Ρούσσου

εν Αλικαρνασσό...

...Υποχρεούμαι να καταγγείλω και να μηνύσω τον διευθυντή της φυλακής Αλικαρνασσού που αφήνει τους υπησάμενούς του να παραβιάζουν και να καταπατούν τα ανθρωπιά δικαιώματα των κρατούμενων, επίσης κάθε υπεύθυνο του διοικητικού και φυλακτικού προσωπικού της φυλακής Αλικαρνασσού που ενέχετε με οποιονδήποτε τρόπο στις αξιόποινες πράξεις που θα αναφέρω πιο κάτω, οι οποίες εκτός των άλλων έχουν δημιουργήσει και δημιουργούν κλίμα ανασφάλειας, φόβου και τρομοκρατίας στους κρατούμενους. Σε μένα προσωπικά είχαν δυσμενέτατη επίδραση στην ψυχική μου υγεία με αποτέλεσμα να μου παρουσιάζονται περιοδικές μελαγχολίες, φαινόμενα κατάθλιψης, εντονότατο άγχος, διαταραχή του ύπνου, εφιάλτες στα όνειρα, φαινόμενα διαλήψεων, αδυναμία συγκέντρωσης στο διάβασμα.

Οι συγκεκριμένες και σοβαρότερες αξιόποινες πράξεις εκτός των άλλων που τυχόν προκείμενους είναι οι ακόλουθες:

1) Ο θάνατος από κακή μεταχείριση και αδιαφορία της υπηρεσίας του 70χρονου ισοβίτη Στέφανου Αναπλιώτη ο οποίος 10 με 15 ώρες πριν του θανάτου του, ενώ βρισκόταν σε κατάστα-

ση κρίσεως απελπισίας, συνεπλάκει με τον διευθυντή και αρχιφύλακα στους οποίους προξένησε ελαφρά σωματική βλάβη με μαλιδάκι οικοκυρικής.

2) Ο άγριος βασανισμός του ινδού κρατούμενου Μπαλκάρ Σιγκ ο οποίος συνελήφθη κατά την ώρα που επιχειρούσε να δραπευώσει.

3) Ο ξυλοδαρμός του κρατούμενου Δημήτρη Στεργιούλη.

4) Η αυτοκτονία του τοξικομανή κρατούμενου Λούπη Τριανταφύλλου εξ αιτίας αδιαφορίας και ανευθυνότητας της υπηρεσίας.

5) Ο άγριος βασανισμός του ινδού κρατούμενου Σανβιτερ Σιγκ και του κούρδου κρατούμενου Σαρετεκίν Ογλού οι οποίοι συνελήφθησαν κατά την ώρα που επιχειρούσαν να διαπετεύσουν.

6) Ο ξυλοδαρμός των κρατούμενων, Μουσταφά Γιώργου, Μπάστα Γιάννη και Αρβανίτη Παύλου.

Έχω στην κατοχή μου αδιάσειστα αποδεικτικά στοιχεία για τον βασανισμό κρατουμένων απ' όπου αποκαλύπτονται και κάποιοι από τους βασανιστές. Δυστυχώς ειδικοί λόγοι με κάνουν να μην μπορώ επί του παρόντος να σας καταθέσω ή να σας αποκαλύψω τι ακριβώς κατέχω.....

Ένα γραπτό του M. GIRA του συγκροτήματος SWANS

«Είμαι γυμνός. Στα χέρια και τα γόνατα, σέρνομαι κάτω στο διάδρομο του χωλ προς τον κλίβανο αποτέφρωσης.

Είμαι ιδρωμένος.

Το λουρί του περιλαίμιου με πνίγει. Θέλω να καώ.

Ο αφέντης μου, ο μπάτσος, με χτυπάει στον κώλο με τα αστάλινά του σπηρούνια.

Τα νοιώθω όλα τα καρφιά. Κάθε καρφί κάνει ένα

διαχωριστικό αυλάκι στη σάρκα μου.

Κρατάει το λουρί μου σφιχτά. Πάει να με πνίξει

όταν αντιδρώ.

Μου φωνάζει

«Κουνήσου σκύλε! Κυλήσου! Όρμα!...»

Το μεγάλο στόμα του ανοίγει διάπλατα όταν φωνάζει.

Μπαγάτιμο βαρύ αέριο βγαίνει απ' το στομάχι του και σχηματίζει ένα σύννεφο γύρω απ' το κεφάλι μου.

Τ' αντερά του μυρίζουν σαν πεινασμένη χολή.

Θέλω να καώ και να μυρίσω τη σάρκα μου όπως καίγεται.

Ο διάδρομος στρίβει πλάγια.

Όταν ο μπάτσος φωνάζει, ο ήχος χτυπά στον τοίχο και με βαράει στο κεφάλι.

Μπορώ ν' ακούω την ανάσα μου ενισχυμένη εκατοντάδες φορές.

Είναι η ανάσα ενός μηχανικού τέρατος που ξεφυσάει ατμό.

Η ανάσα μου, γυρίζει πίσω σε μένα και με συνθίβει στο τσιμεντένιο πάτωμα. Σταματάω. Έχασα την αντοχή μου. Τα χέρια μου και τα πόδια μου έχουν καταρεύσει.

Το κεφάλι μου αναπαύεται στο πλάι, στο ζεστό μπετόν.

Η γλώσσα μου κρέμεται έξω απ' το στόμα μου.

Η γλώσσα μου πρησμένη, έτοιμη να σκάσει.

Κοιτάζω πάνω. Ο μπάτσος κοιτάζει κάτω σε εμένα.

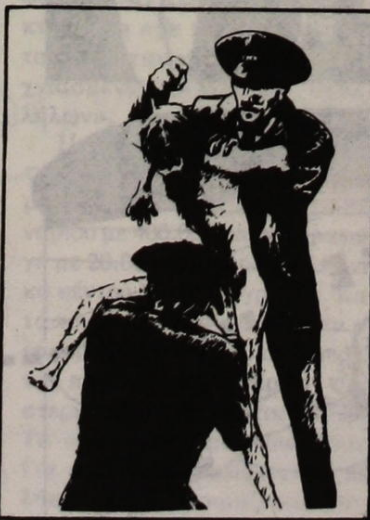
Η φωτιά απ' τον κλίβανο αντικατοπτρίζεται στα μάτια του.

Μου χτυπάει ελαφρά τη γλώσσα με τη μπότα του

Χαμογελάει, δείχνει ψεύτικη ευσπλαχνία.

Προσπαθώ να τραβήξω τη γλώσσα μου πίσω, για να σχηματίσω λέξεις.

Απ' το δισκο COP (ΜΠΑΤΣΟΣ)

Θέλω να απολογηθώ. Να τον διαβεβαιώσω πως προσπαθώ να σηκωθεί δυνατός.

Θέλω να καώ. Σηκώνει την μπότα του.

Νοιώθω τη γλώσσα μου να συντρίβεται σε ένα πολτό.

Ο Κλίβανος αποτέφρωσης μουγκρίζει. Το πρόσωπο του Μπάτσου είναι βαθύ πορτοκαλί. Η σκιά του στο τοίχο από πίσω του, είναι τεράστια.

Τα χέρια του αιωρούνται ως το κεφάλι του όπως με χτυπάει.

Όταν ξυπνώ είμαι κρεμασμένος με θηλειές μπροστά σ' ένα καθρέφτη. Είμαι γυμνός. Τα γεννητικά του όργανα είναι κομμένα. Η λέξη «κυλιέμαι» είναι χαραγμένη στο στήθος μου.

Μισώ το κορμί μου. Δεν θέλω να το βλέπω.

Όταν προσπαθώ να γυρίσω το κεφάλι μου πέρα, δεν μπορώ.

Οι τένοντες στο λαιμό μου, έχουν κοπεί. Όταν προσπαθώ να κλείσω τα μάτια μου, δεν μπορώ. Τα βλέφαρά μου είναι επίσης αναγκαστικά ανοιχτά, ή απομακρυσμένα.

Μισώ το μυαλό μου.

Μισώ το κορμί μου.

Είμαι παγιδευμένος ζωηρός στο πτώμα μου.

Ο ήχος της αναπνοής μου, είναι βασανιστήριο. Προσπαθώ να σταματήσω να αναπνέω. Δεν μπορώ. Δεν μπορώ να ξεφύγω απ' τον εαυτό μου.

Διάφοροι αστυνομικοί έρχονται μέσα. Στέκονται γύρω μου σε ημικύκλιο. Συζητούν την κατάσταση και βγάζουν το περίγραμμα της σάρκας μου.

Ένας απ' αυτούς παίρνει ένα μαχαίρι απ' την τσέπη του και κόβει μια φέτα κρέας απ' το μηρό μου. Την περνάει γύρω, κάθε ένας δοκιμάζει τη δίνει στον άλλο. Είμαι χαρούμενος να τους έχω να με τρώνε.

Στο τέλος θα εξαφανιστώ. Καθώς εγώ θα διασκορπίζομαι, αυτοί θα αναπτυσσονται πιο δυνατοί. Νοιώθω τον εαυτό μου να εκβάλλει μέσα τους.»

Μετάφραση: Η.Π.